

ТИ У МЕНЕ ЄДИНА

РОКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ
УКРАЇНИ

UKRAINIAN
FEDERAL CREDIT UNION

УКРАЇНСЬКА
ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

Thoughts without Limits

Selection of poems dedicated to Ukrainian-American Community of Rochester NY
on the occasion of the 30th Anniversary of Ukrainian Independence

Думки без меж

Збірка віршів присвячена Українсько-Американській Громаді міста Рочестер Н.Й.
в честь 30-річчя Незалежності України

First Printing Copyright © 2021

Published in the United States of America for

*Our Rochester, New York Community by Ukrainian-American Community (UAC) Foundation, Inc.
at Ukrainian Federal Credit Union, Rochester, NY*

NOT FOR SALE

Printed by BABIUK ENTERPRISES INC.

CONTENTS

Foreword/Dedication.....	7	Kysil, Lesia	66
Передмова/Присвячення.....	8	Lopuchowycz, Victoria.....	67
Mirko's Personal Message	9	Lukaszewycz-Polon, Oksana	69
Special Thanks & Acknowledgement	10	Lylak, Evhen	72
Babchuk, Mykhaylo	11	Makohon, Valentina	73
Bilan, Mira	14	Oleksi, Zinovia	74
Biletsky, Roman	15	Pidsukha, Oleksandr	75
Bilyk, Lubow	17	Pocht, Oleksandr	77
Bratun, Rostyslav	19	Podolsky, Sasha	79
Broshchak, Tetyana	22	Pryjmak, Stefan	80
Budynkevych, Nina	26	Pylyshenko, Irma	82
Chomiak, Lidia	27	Pylyshenko Webber, Nastia	83
Chornobil, Roman	29	Pylyshenko, Wolodymyr (Mirko)	86
Denysenko, Tamara.....	32	Romaniak-Riopka, Stefania	89
Dowhaluk, Charyton	34	Rudy, Anna	92
Drach, Ivan	36	Ruoff, William C.	96
Dyakiv, Galina	38	Shuryn, Wasyl.....	99
Fortygin, Natalia	39	Sklyarenko-Petriv, Halyna	102
Hanushewsky, Daria	41	Skryjtj, Marko	105
Herdan, Olenka	43	Tychonenko, Nina	106
Hoshowsky, Christine	46	Unknown Author	107
Hrynyk, Iryna	47		
Hrynyshyn, Tanya.....	48	SPECIAL SECTION	
Kalynovsky, Anatoliy	52	ДУМКА – Credit Union Opinion	110
Kaznovska, Iryna	55	Poetry Committee Highlights	115
Kaznovska, Oresta	57	Mirko Pylyshenko - biography	116
Khrushch, Ivan	58	Мірко Пилишенко – біографія.....	117
Kosenko, Petro	60	Myron Babiuk – biography	118
Koshyts, Oleksandr	62	Мирон Баб'юк – біографія	119
Kravchenya, Peter.....	63	Опубліковані українські автори	120
Kuzhil, Jaroslav	64	Published Ukrainian authors	123

DEDICATION TO MIRKO PYLYSHENKO

His heart like a beautiful garden -
So generous and full of life,
His heart will be never forgotten,
He's our true Hero of Time.

The Time that goes back to beginning
Of our Community ties,
To history not so forgiving,
To people who came here to thrive.

His memories, fruits of his hard work,
Forever will stay here with us,
We'll always remember Pan Mirko,
Whose kindness has touched many hearts.

Poem by Iryna Kaznovska

FOREWORD

Sadly, the publication of this poetry book is occurring after the passing, on February 8, 2021 at the age of 86, of its earliest advocate and prime initiator, Prof. Wolodymyr "Mirko" Pylyshenko. May his memory be eternal and may his soul rest in peace. This project not only serves as a celebration of the 68th anniversary of the Ukrainian Federal Credit Union, founded in 1953, but it also serve as a token of respect and deep appreciation for Mirko who so generously served the credit union community for over 40 years, serving in various volunteer positions on UFCU's Board of Directors, and for many years as Director of the Ukrainian Federal Credit Union Library. As the major sponsor of this publication, the credit union's commitment to community involvement and Mirko's unflagging efforts have been the propelling forces in realizing this successful project.

This collection of poems by individuals who have had strong ties to Rochester, New York is a representative selection of a much greater collection of works that Professor Pylyshenko gathered over many years and includes works that were personally solicited for this project from the wider Ukrainian-American community.

These poems are an honest display of each writer's exigent artistic expression, which had sprung forth through the individual creative process; a process which generates a feeling of such magnitude in the reader that each writer's expressed emotion is immediately shared. These works are not meant to be profound manifestations, rather they become truthful reflections of personal thoughts and feelings. If they succeed in conveying these emotions and feelings to the reader, then they will have achieved their goal. Whether these various emotions span the gap of suffering, sorrow, despair, and despondency, or those of courage, exuberance, exhilaration, or inspiration, the writers will have succeeded, if, consciously or unconsciously, the reader of these works will vicariously experience those thoughts and feelings.

Many thanks go to the Publication Committee Members – Iryna Kaznovska, Christine Wagenblass, Oksana Lukaszewycz-Polon, Ivan Khrushch, Evhen Lylak, Myron Babiuk, and Tamara Denysenko, for their contributions to this publication's completion, but especially to Wolodymyr "Mirko" Pylyshenko whose vision and foresight provided the opportunity for previously published and unpublished authors to make a connection through the written word to their own émigré community.

We invite you now to enjoy, to share in the emotions and experiences of the authors, and to enter the realm of "THOUGHTS WITHOUT LIMITS".

ПРИСВЯЧЕНО МІРКУ ПИЛИШЕНКО

Його серце мов гарний садочок
Таке щедре і повне життя,
Його серце не забути ніколи,
Він є справжнім Героєм Буття.

Буття, що впочаток вертає
До наших громадських зв'язків,
В минуле, що не пробачає,
До людей, хто приїхав сюди.

Його спогади, плід його праці,
Назавжди залишаться в нас,
Ми завжди будем пам'ятати
Мірка, хто полонив нам серця.

*Поему написала
Ірина Казновська*

ПЕРЕДМОВА

На жаль, публікація цієї збірки поезій відбувається після того, як 8 лютого 2021 року, у віці 86 років відійшов у вічність один із перших прихильників та головний ініціатор цього видання, проф. Володимир "Мірко" Пилишенко. Нехай пам'ять про нього буде вічною, а душа – спочиває в мирі. Цей проєкт став не лише відзначенням 68-ї річниці Української федеральної кредитної спілки в Рочестері, заснованої у 1953 році, але також є знаком поваги та глибокої вдячності Міркові, який так віддано служив громаді УФКС понад 40 років, на різних волонтерських посадах у Раді директорів, багато років був директором Бібліотеки при спілці. Фінансова підтримка УФКС та неухильні зусилля Мірка стали рушійною силою в реалізації цього успішного проєкту.

Ця збірка віршів людей, що мали міцні зв'язки з Рочестером, штат Нью-Йорк, є репрезентативною добіркою набагато більшої колекції творів, яку професор Пилишенко збирав протягом багатьох років. Книга включає роботи, які він особисто обрав для цього проєкту серед ширшої українсько-американської громади.

Ці вірші відображають художню майстерність кожного з поетів, їх бажання творити, і наповнюють цей неповторний процес потужними почуттями та емоціями, якими неможливо не поділитися з читачами. Такі твори не мають бути глибокими проявами загального, скоріше вони стають правдивим відображенням особистих думок і почуттів. Якщо авторам вдалося передати емоції та почуття читачеві, то вони досягли своєї мети. Незалежно від того, чи охоплюють ці різні емоції глибини страждань, смутку, відчаю та зневіри, чи емоції мужності, бадьорості, хвилювання або натхнення, поетам це вдасться, якщо свідомо чи не-свідомо читач цих творів переживе їхні думки та почуття.

Велика подяка членам Видавничого комітету - Ірині Казновській, Христині Вагенблас, Оксані Лукашевич-Полон, Івану Хрущу, Євгену Лилаку, Мironу Баб'юку та Тамарі Денисенко за їхній внесок у завершення цього видання, але особливо – Володимирі "Мірку" Пилишенку, чиє передбачення дало можливість авторам, твори яких були або ще не були друковані, встановити зв'язок зі своєю громадою через написане слово.

Ми запрошуємо вас отримати задоволення, розділити емоції та переживання авторів й увійти у сферу «ДУМКИ БЕЗ МЕЖ».

PERSONAL MESSAGE FROM WOLODYMYR (MIRKO) PYLYSHENKO

Дорогі і Мановні Читаї,

Видання цієї книжки віршів було задумане, як частина родинного архіву "Української Колекції Рочестеру". Понад 70 років мого життя було близько пов'язане з українською громадою міста Рочестер, Н.Й. Зацікавлений історією, я любив читати спомини і слухати неймовірні розповіді старших. Хлопцем читав "Лис Микита", студентом - книжки "Енеїда", "Кобзар", Біблію, твори Василя Стефаника, Лесі Українки та інших.

Не появилась б на світ ця книжечка без добровільної праці молодих помічників. Всі вони, з особливою любов'ю до писаного слова, уможливили видання цієї збірки віршів. Важливо зауважити, що скромність стримали багатьох "затаємнених" поетів і поетес нашої громади.

Українська громада міста Рочестер та його околиць почалась у 1900 роках і за 20 років начисляла понад 30,000 осіб різних поколінь. В різних часах існувало понад 50 організацій. Понад 10 церков служать духовним потребам Католиків, Православних, П'ятидесятників, Баптистів, Свідків Єгови та інших. Моїм самотнім бажанням є заохотити когось продовжувати працю зберігати і документувати історію і творчість нашої великої і багатой української громади міста Рочестер та його околиць.

Грудень 2020

Dear and Honored Readers,

The publication of this book of poems was conceived as part of the archive "Ukrainian Rochester Collection" which is housed and publicly available at the University of Rochester, Rare Books and Special Collections. For more than 70 years of my life, I was closely connected with the Ukrainian community of Rochester, N.Y. Interested in history, I loved reading the reminiscences and listening to the incredible stories of our elders. As a boy, I read "Fox Mykyta"; as a student, "Eneida," "Kobzar", the Bible, works by Vasyl Stefanyk, Lesya Ukrainka, and others.

This book would not have been born without the voluntary work of young assistants. They, through their special love for the written word, made it possible to publish this collection of poems. It's important to note that modesty restrained many additional "secret" poets of our community.

The Ukrainian community of greater Rochester began in the 1900s and, within 20 years, numbered more than 30,000 people of different generations. At different times, there were more than 50 Ukrainian organizations. More than 10 churches served the spiritual needs of Catholics, Orthodox, Pentecostals, Baptists, Jehovah's Witnesses and others. My only wish is to encourage someone else to continue to work to preserve and document the history and creativity of our large and rich Ukrainian community in Greater Rochester.

English translation by Myron Babiuk

Editing by Katja Kolcio and Orysia Pylyshenko

February – March 2021

*Special Thanks, Recognition and Acknowledgement
to major sponsors, project volunteers and supporters*

Ukrainian American Community (UAC) Foundation, Inc.
at Ukrainian Federal Credit Union, for underwriting the
publication of the Rochester, NY Ukrainian American
community poetry book.

Wolodymyr “Mirko” Pylyshenko

for his idea, vision and inspiration that has become a reality, by collecting, researching
and providing all the materials from his personal archives and lifelong memories.

Oksana Lukaszewycz-Polon

for generously providing her artwork for the book cover, drafting the Forward, providing
invaluable suggestions and inspirational support.

Iryna Kaznovska

for her major and immeasurable contribution of coordinating, organizing, editing,
typing, and preparing materials for publication.

Christine Wagenblass

for her professional vision in creating and designing the book layout.

Ivan Khrushch

for his support and ideas during the publication development stage.

Tamara Denysenko

for researching, editing, proofreading and facilitating support for the book's publication.

Eugene Lylak

for proofreading, text editing and creative perspectives on book design.

Myron Babiuk

for steadfastly supporting Mirko's initiative and publishing the book.

*Ukrainian FCU Board, Management, Library Committee, Christine Hoshowsky, David Hrynyk,
poets and many other members of the Greater Rochester Ukrainian American Community*

for donating their time, sharing ideas, submitting personal poetry, and creating
“THOUGHTS WITHOUT LIMITS”.

Mykhaylo Babchuk · Михайло Бабчук

Михайло Бабчук народився в Україні, 14 лютого, 1957 року. Батько Дмитро і мати Марія. Є три брати, Василь, Микола, і Степан; і дві сестри, Марія та Ольга. У 1979 р., Михайло одружився з Дутчак Лесею. За 10 років спільного життя на Україні, у них народилося п'ятеро дітей - Галя, Таня, Богдан, Михайло, та Олег. У 1989 році, вони виїхали до Америки і, з 27 вересня, проживають у місті Рочестер, Н. Й. В Америці у них народилась ще одна дочка, Катерина.

Освіта - 8 років Лісно-Тарнавицька загально-освітня школа; 2 роки Переліснєнська середня школа; 1 рік технічна школа, Івано-Франківськ; 1 рік МСС коледж, Америка. Михайло приймає активну участь у громадській праці Українського населення міста Рочестер, Н. Й.

Я ЧАСТИНА УКРАЇНИ

Я частина України
І жню усе без змін
Який був такий зіставсь
Грізним вітрам не піддавсь

І жию за океаном
Можу вже назватись Паном
Тут ми всі тепер пани
А колись були Йвани

П'ятий рік уже минає
Але спогад не лишає
Про Країну де я жив
Де я Богові служив

У Карпатах народився
Там я правдою вповився
Там я жити навчивсь
І нікому не коривсь

Тільки Богові одному
Бо привів мене додому
В цій домівці світло є
Життя кожному дає

Я щаслива є людина
Бо зовусь Божа дитина
В Бога свого вірю я
В сина Божого царя

Тридцять шість мені минає
Половина залишає
Мого людського життя
Що пішло у забуття

Всього уже не згадаєш
Лиш частинно поринаєш
В свої спогади значні
Бо були вони трудні

Трудно було для народу
Для країни мого роду
Української землі
І великі і малі

Всі стогнали від неволі
Бо приймали тяжкі болі
Хто в Сибірі, хто в тюрмі
Хто в колгоспі, хто в селі

Я ЧАСТИНА УКРАЇНИ *продовження*

Знаю я про лиху долю
Бо батько попав в неволю
Дали йому двадцять п'ять
Четверть віка помирать

Умирати поступово
Щоби зникло всяке слово
Яке йшло наперекір
Того вивезли в Сибір

І тепер у цій родині
Хто з Донбасу, хто з Волині
Хто з Чернігова, Карпат
Всі понесли людських втрат

Розійшлась наша Родина
В кожному народі частина
Є в Сибірі і Росії
Наші брати - гречкосії

Та не тільки лиш на сході
А в Америці в свободі
Повно люду мого є
Міліони їх жиє

Де Канада, Де Сибір
Як великий цей простір
Де далеко Аргентина
Ну і там наша родина

За екватором сягнули
До Австралії прибули
Не одна наша людина
Роду нашого частина

Ой чого ж ми всі далеко
Розкажи для нас лелеко
Бо ти більше щастя маєш
Кожний рік назад вертаєш

Ти ж втікаєш від зими
Й нема крапельки вини
Від землі перед тобою
Де життя зв'язав з собою

Там ти виріс там родився
І літати научився
Маєш ріднеє гніздо
Знаєш точно де воно

Карту ти не відкриваєш
І на ній не позначаєш
Своє ріднеє село
В пам'ять вписане воно

Ми маєм інакшу долю
Ми неволю а ти волю
Перед нами є границі
А тобі нема різниці

Захотілось полетів
Тільки крилами розвів
Чи на Захід чи на Схід
Ти для всіх несеш Привіт

Всі радіємо тобою
Як вертаєшся весною
Як побачим перший раз
Радість приймемо нараз

Прошу я тебе лелеко
Принеси радість далеко
Принеси для нас весну
І зітри сльозу сумну

У дітей що з України
Що повстала із руїни
Радість для нас принеси
Будь нам символом весни

Ти літай по всьому світу
Збери вірних заповіту
Що Шевченко написав
Для живущих передав

Станьмо всі ми до роботи
Боже дай для нас охоти
Щоб духовно ми не спали
А Вкраїну будували

На фундаменті міцному
на зв'язку лишень живому
Щоб зв'язались наші цілі
В щастя повної надії

Віра, Любов і Надія
Щоби була наша мрія
Щоб ці три духовні дії
Були в нас у кожному ділі

Я ЧАСТИНА УКРАЇНИ *продовження*

Бо де двоє або троє
Там присутнє слово моє
Так святе письмо голосить
До єднання воно просить

Як будемо ми такі
Будем снопи золоті
Зерно будем розсівати
Слово правди подавати

Зберем гарний ми врожай
І спечемо коровай
Тоді будемо ділити
Для народу щоби жити

Всі зберімся на гостині
Щоби було як в пустині
Як Ісус всіх годував
Один хліб для всіх ламав

Тож начнімо ми з нічого
Візьмім приклад з чуда цього
Віру в собі ми знайдім
І духовно вже не спім

Бо ми можемо багато
Треба взятись лиш завзято
Як зачнемо працювати
Бог нам буде помагати

А як треба зачинати
Щоб роботу цю почати?
Я вам рідні відповім
І про правду розповім

Сотворив Бог чоловіка
Щоб Земля не була дика
Сад Едемський насадив
І закон настановив

Між добром і злом ріжниця
Була для людей границя
І про зло люди не знали
А добро лиш споживали

Як границю зруйнували
То до зла попрямували
В нас з'явилась боротьба
Ми є не один а два

Ми надвоє розділені
Добром і злом наповнені
Маєм в собі боротьбу
І не знаємо чому

Щоби життя зрозуміти
Треба просто захотіти
Розділитися надвоє
Добро моє, а зло твоє

Так сказати сам собі
І все жити в боротьбі
Злії вчинки залишити
Зміям голови давити

Бо від змія тільки зло
І не дивно нам чого
В роті в нього лиш отрута
Має він смертельні пута

Спутав багатьох людей
І кусає кожний день
Ядом своїм напуває
Народ правду забуває

Тож проснімся ми тепер
Бог нам руки розпростер
І державу нам подав
Щоб ніхто тепер не спав

Беріть рало зерно сійте
За минулим не жалійте
Будем мати ми врожай
Український коровай.

*Рочестер, Нью Йорк;
20 січня, 1994*

ГОСТІ З УКРАЇНИ

Земля дрижить, паде стіна,
Куртина тяжка, залізна
Підноситься. І зразу всі -
І молоденькі і старі -
За морем земляків шукають
І шлють листи, і нас благають:
«Пришліть запрошення, скучаєм
За вами, дорогі вуйки,
Кузини, тети і стрийки!
Ох, як будемо ми радіти
Бачити вас і ваші діти,
Бо довгі роки ми терпіли
І дуже за вами тужили,
Тоді, як ви там у добрі
Всі спокійненько так жили!»

Ну і почали приїжджати,
А ми їх радісно вітати,
І обіймались, цілувались,
І плакали ми, і сміялись,
По-королівськи їх гостили
Та бавили, що було сили.
Гості хотіли всюди бути,
Все бачити і все почути.
Не могли ми до праці ходити,
Бо мусили всюди їх возити,
І купувати, купувати:
Електронні апарати,
Магнітофони, комп'ютери,
І VCR-ри, фриджідери,
Жінкам - футра, лиш каракули
Або соболі! - вони чули,
Що нам доляри тут спадали
Так просто із дерев на ніс...
Ми ж думали: а який біс
Вас до Америки приніс?

А гості дальше вимагали,
Вже самоходи оглядали, -
Не важні їм американські,
Подобаються лиш японські:
«Ах, вуйку, чи смію вам сказати,
Що дуже хочу «Гонду» мати?»

Вуйко - вісімдесят п'ять літ -
Ногами майже в землю вріс:
«Що хочеш, сину? А, машину?
Та я роками з болю гину,
Артрит мені так докучає,
Серце також...» - Свояк не дбає,
Лиш далі просить, вияснює:
«Всі мусимо колись вмирати,
Тому мусите записати
Частину майна і на нас!
Прикро сказати, вам прийде час
Іти в Сафатову долину,
Не забувайте ж за родину!
Хай капне щось кожному із нас.
А ми у відповідний час
Вдячні за ваше добре серце
Будемо молитись, щоб Господь
Прийняв вас у Царство Небесне».

Тут тета заломила руки,
Уста стиснула від розпуки,
Глядить на вуйка, - він блідий,
Сидить на кріслі як мертвий...
Своячок далі продовжає,
Бо він ще інші пляни має:
«Заки поїду я додому,
Везіть мене до Вашингтону,
Не випадає, щоб свояк
Не був в столиці, чи не так?
А вдома я б умер зі встиду,
Що не побачив і Флориду!»

Вуйко на це «Мій любий сину!
Щасливо їдь на Україну
І землякам перекажи,
Щоб раз на все всі добре знали:
Ми тут доляри не збирали
На вулицях, о, ні! -
Тут треба тяжко здобувати,
Якщо колись щось хочеш мати,
Тяжкою працею! Ти чув?
Щоб ти ніколи не забув,
Й так хотів тебе гостити

В хаті своїй, а не ділити,
Що, як, скільки та кому,
О Боже мій! Я ще живу!
Царством Небесним не журися,
Ліпше за себе помолися,
Щоби мав силу працювати,
Карбованчиків наскладати,
Потім числити, - лиш свої,
А не доляри, ще й чужі!

Їдь собі, сину, на Вкраїну,
Я ж по тобі відпочину,
Буду сусідам говорити,
Щоби їх освідомити:
Гості привозять нам дарунки -
Писаночки і малюнки,
Вишивки, різблені касетки,
Навіть янтарні бранзолетки.
Та лиш як трохи відпочинуть,
Свою стратегію розвинуть:
Скоро мозги наші змивати...
Ми зачинаєм купувати,
Хоч з ніг падемо, але йдемо,
І числимо, і видаємо
Запрацьований тяжко гріш...
Не дбаємо, скільки коштує,
Бо змитий мозок зле працює,
І думаємо: «Чорт бери!
Скуповуй, ладууй і лети».
Бо якщо гість тут довше буде, -
Повірте мені, добрі люди, -
Не лиш доляри, час і силу
Втратите, та в могилу
Може загнати вас родина,
Яка за вами так тужила.

І тямте, що я вам скажу, -
Бо в тім я маю практику, -
Летять до нас, як альбатроси,
Із України пилососи !..

Вересень, 1991

Roman Biletsky · Роман Білецький

Білецький Роман Леонович народився 5 квітня 1925 р. в селі Завалів Тернопільської області. У 1930 році, сім'я Білецьких переселилася до хутора Корчунок, 2 км від Завалова, де Роман ходив до школи. У 1941 році читали Біблію, слово Боже, і вся родина стала віруючими християнами і молилися Богу, щоб їх хоронив від лихих людей і нещастя. У 1942 р., Роман Білецький вчився в гімназії в Бережанах. У 1943 р., Роман, батько Романа і його стрийко, Генко, допомагали євреям, котрі втікали від німців, щоб залишитися живими. Помер Роман Білецький 16 вересня, 2006 р. і був похований в місті Рочестер, Н. Й.

НАША НАДІЯ

Наша надія не в золоті яснім,
Наша надія не в світі дочаснім,
Наша надія на Божого Сина,
В котрім спасається всяка людина.

За ніякі гроші вона не куплена,
Всякому, хто вірить, вона призначена.
Хто тільки з охотою слово приймає,
У того надія перше місце має.

Надія приносить упавших в зневіру,
Надія закріплює в людських серцях віру,
Надія говорить що, Господь прощає,
До Нього хай щиро усяк прибігає.

З надією в серці життя веселіше,
В надії рішати проблеми простіше,
З надією в серці Христа дожидаєм,
В надії провини довжникам прощаєм.

ПАМ'ЯТЬ ПРО РІДНИХ

За країну свою, за місця родинні
Усі пам'ятають, хто звідки прийшов
І бажання серця у кожній людині,
Щоб рідним в тім краю він поміч давав.

В діаспори нині про це є тривога
І вона, що може, від себе дає,
Але, що найбільше, там потрібно Бога
Живого, Святого, що в серці живе.

Не в храмах - будовах, не в ризах багатих
Продовження віри в зболілих серцях,
А в дійсності правди, в любові до брата,
В ділах милосердних тої віри шлях.

А заздрість, жадоба, ненависть, насильство
Нехай не знаходять там місця в людей,
Тоді перемінить сам Господь Всесильний
Життя в тій країні, мов з ночі у день.

Про це нам портібно молитись і дбати
В продовженню всього нашого життя,
А також і в дії поміч подавати,
Бо так нас всіх учить Біблія Свята.

ВЕСНОЮ

Весною будиться земля,
Корінці всякі оживають,
Сонце теплом повнить поля,
Дощі - водою напувають.
І на вогкій землі, теплій землі
Замітні зелені росточки,
Ще день, чи два того тепла
Й появляться малі листочки.
А ще пройде трохи часу
І всякий кущик і травичка,
Стебло погонить у гору,
А на нім квітка чи китичка.
І серця людського коли
Господній поклик доторкнеться,
Весь холод грішної зими
Теплом любови проженеться.
Весна настане й оживить
Все добре, що було уснуло,
Почуття добрі воскресить,
Щоб життя святе завжди було.

ПІСЛЯ НОЧІ

Сонце зійшло і день настав, -
Яка кругом краса.
Під ранок дощик накрапав
І на кущах роса.
І в кожній капельці роси
Сонце також зійшло
І світиться куций цілий
На радість всім кругом.
Збулося, що ніч була
І темно, мокро всюди.
Це в забуття вже відійшло,
Тепер радіють люди.
Цю радість дає світлий день,
Від сонця - світло денне.
Божа любов так веселить
Наше життя буденне.
І прийде час, що не буде
На світі зовсім ночі,
Як вірними Богу будем,
Це вбачуть наші очі.

ЧОМУ НЕМА СПОКОЮ

Як спокій наповнює душу, -
Надія жива і тверда.
Я радий - признатися мушу,
Що йду у святі небеса.
Та часто ворухиться в серці
Сумнів - чи я правильно йду,
Чи з тими ділами, що маю,
У вічне блаженство ввійду?
Бо писання нам святе каже:
- Не стій на досягнутім ти,
Якщо ти з гріхів увільнився,
То серце своє освяти.
Щоб в ньому зірниця горіла
Все більше і більше щодня,
Щоб слово не розходилося з ділом, -
Така Божа воля свята.
А в мене ще всяко буває
І зір мій, і думка моя,
Про те, як мій брат проживає
Себе не осуджую я.
Тому і не маю спокою,
Не тому, що брат мій грішить,
А тому, чому моє серце
Судити все других спішить.

ВІДКРИТИЙ ШЛЯХ ДЛЯ ВСІХ

Усім для нас відкритий шлях
Прийти до Бога в кожний час,
Зректися всіх грішних доріг
Й склонитися у Його ніг.

Знайти спокій в журбі земній, -
Бальзам святий душі своїй,
В спокою цім, небесний дім
Двері відкрив, щоб жити в нім.

У домі цім, Святий Отець
В руках своїх держить вінець,
Щоб дати тим, хто буде з Ним
У домі цім, в раю святім.

Можеш і ти туди ввійти,
Як схочеш хрест свій донести.
Ввійти з ним за святий поріг,
Щоб покласти в Його ніг.

Lubow Bilyk · Любов Білик

Lubow (Luba) Bilyk (Hirniak) was born on July 26, 1919 in Lviv, Western Ukraine. Between 1919 and 1929 she lived in two cities, Nadwirna and Ternopil where her father was a veterinarian. She had a sister and three brothers. She writes she had a carefree and happy childhood, but “the outbreak of World War II, changed my life, and the whole of Europe, completely and forever.” In the war, she lost most of her family and friends, beginning with her youngest brother, who perished after joining the resistance at age 20. Most of her relatives and friends were exiled to Siberia. When the Nazi invasion of Poland eliminated her dream of studying medicine at the University of Warsaw, Prague’s Medical School at Karl University welcomed her. After the war, with her husband Lubomyr (Lubko) and first son Andrij, she emigrated to “a small two-room bungalow” on the outskirts of Melbourne, Australia. For the first years, “We didn’t have running water or electricity,” she writes. After welcoming her second son, Mark, to their new home with all the amenities, they felt fortunate to be able to come to America, settling in Rochester, NY. With most of her Prague medical school records accepted, and following additional schooling, Luba was certified as a qualified medical technologist. Until her retirement in 1984, for 20 years Luba worked as a microbiologist at the Rochester General Hospital. On some evenings, she also helped out at the Jewish Home of Rochester.

Upon her arrival in America she joined the Ukrainian Women’s League of America, was a member of the UNA, the Ukrainian Fraternal Association and a longtime parishioner at St. Josaphat’s Ukrainian Catholic Church. In her quiet, diplomatic demeanor, throughout her life Luba supported many Ukrainian organizations, including Plast. She was an active member of the Association for Jewish Ukrainian Contacts headed by Yakiv Suslensky, working toward the furthering of better relations between the Ukrainian and Jewish communities. She had an inquisitive intellect, corresponding with Cardinal Slipyj on theological issues. In the 1990s in Ukraine, she co-sponsored the commemorative plaque at the Hirniak home in Ternopil Oblast to honor her father and uncles to include the renowned actor Yosyp Hirniak and scholar Julian Hirniak. An accomplished pianist, she also used her artistic muse to master the art of Ukrainian Trypillian pottery.

МОЛИТВА

Молю Тебе, небесний Отче,
Пошли мені ту силу слів
Що ними можна розказати
Про радість всю і біль і гнів –

Не багатства і земних статків
Бажаю на цьому світі я
Лиш ясної думки, щоб правди шукати
І в погоді душі пройти крізь життя.

Ні слави, ні почестей не хочу
Лиш блисків сонця в дні негожі
Щоб завжди серцем відчувати
Чого і розум вже знайти не може.

Травень, 1975

Я ДЯКУЮ ТОБІ, НЕБЕСНИЙ ОТЧЕ

Я дякую Тобі, небесний Отче
За серце завжди повне неспокою –
Не знає бо ніхто жаги такої
Для якої б не зготовив Ти напою.

Листопад, 1975

ДЛЯ МЕНЕ ЗАВЖДИ СВІТ ОДНО ВЕЛИКЕ ЧУДО

Дорога завжди стелиться у далечінь -
Та впертий мандрівник пісень вже не співає.
Хоч шлях пройти з нас кожний мусить,
То лиш одна надія далечінь долає.

Нехай для когось всесвіт лиш одно безглуздя,
Або химерної природи диво випадкове.
Для мене завжди світ одно велике чудо,
Бо у мені любов не викликали мертві електрони.

Червень, 1976

ДУМКИ МОЛИТВОЮ СТАЮТЬ

Благословенна тиша ночі,
Заснуло лихо, не ляка думок.
Хоч сонце зникло, місяць запізнився –
На темному небі мільярди зірок.

А кожна зірка сяє діамантом,
Блищить перлиною з лютого дня –
І мерехтливо шепче казку
Про таїну свою й нашого буття.

Благословенна тиша ночі,
Заснуло лихо, смуток спить –
Душа бережена спокоєм
Очима вічності глядить.

Думки молитвою стають,
Шукають слів – не має слів.
Є тільки безконечний простір
А в ньому херувимський спів.

Квітень, 1975

Rostyslav Bratun · Ростислав Братунь

Ростислав Братунь «...відобразив у своїх творах життя-буття і боротьбу за соціальну справедливість і національну гідність багатьох тисяч українських трударів, поселених на великих просторах Канади - від Галіфакса на Атлантичному узбережжі аж до Ванкувера на узбережжі Тихого океану. З дитинства його цікавила і хвилювала доля західноукраїнських селян-бідарів, яких соціальний і національний гніт виганяв тисячами за моря-океани, бо довелося бачити, як з його рідних волинських сіл цілі сім'ї мандрували до Канади і особливо до Аргентини, Уругваю, Парагваю. Напевно, про причини, що змушували бідних людей втікати світ за очі, розповідав йому і батько, Андрій Братунь, відомий прогресивний громадський діяч і депутат польського сейму від Українського селянсько-робітничого соціалістичного об'єднання («Сельроб»)... І коли за своїм покликанням він обрав шлях літератора, то вже в перших роках своєї творчості торкається канадської тематики... Його канадські вірші публікуються в періодиці, звучать по радіо».

Народився 7-го січня 1927 р. на Волині, помер 8-го березня 1995 р. за загадкових обставин і був похований на Личаківському цвинтарі.

(Уривок з біографії Ростислава Братуня, написаної Петром Кравчук; м. Торонто, Канада)

*Дорогому Мірку Пилишенку
в день народження з найкращими
побажаннями і в знак давньої
дружби. Від усього серця.*

Львів, 28 липня 1986.

Ти народився на Волині
В чарівнім Лесінім краю,
В легенд прадавніх батьківщині
Почав дорогу ти свою,
Яка вела в незнані далі
Скитальським сумом чужини,
Холодним подихом печаль
Із нерозквітної весни...
Але була з тобою сила,
Що дав тобі козацький рід,
Але були у тебе крила,
Що серце несли у політ, -
Ті крила - наше рідне слово,
А в нім - краса і висота,
Які осяяли казково
Твоє життя, твої літа
Благословенням України
На славу, на її любов,
На вічне почуття родини,
Де б ти не був, куди б не йшов,-
Завжди дорога завертає
На отчий, на святий поріг,
Коли й за дальнім небокраєм
Ти вірність Матері зберіг!

ШУМИТЬ ВКРАЇНА У ПАЛЕРМО

Шумить Вкраїна у Палермо,
Піснями й танцями цвіте,
Тут все, що у душі не вмерло,
Горіння чисте і святе!

І ми сьогодні відчуваєм
Тут серце Києва і Львова,
Бо нас в Канаді зустрічає
Вкраїнська пісня, рідна мова.

Шумить Вкраїна у Палермо,
Й здається - в цей врочистий час
Пророче, людяно, буремно
Кобзар всміхається до нас!

*Палермо, Онтаріо, 9 липня 1961
Під час Шевченківського концерту.*

НОСТАЛЬГІЙНЕ

Місто в сітях дощу -
І не ждати йому допомоги.
Висне розпачу дух
Над пощербленим бруком тривоги.

Сумно в фарах застиг,
Мов бурштин із далекої ери,
Сонця здавлений крик -
І усе заніміло, завмерло.

А у сітях дощу,
Мене осінь жорстоко впіймала.
Викуп смутком плачу,
А його їй замало, замало...

ГЕТЬМАН УКРАЇНИ

На клич України,
На поклик гетьмана,
Вставай із руїни,
Вкраїно кохана!
На вірність державі
Під знаком покрови,
Гуртуймося в лави
Під стяг малиновий!

Хай ворог неситий
Одне пам'ятає, -
Що нас не зломити,
Не вбити відчаєм.
Козацька родина
Не знає розбрату
І нас на коліна
Не кинути кату.

Під дзвін перемоги
Словами молитви
Здолаєм дороги
Кривавої битви.
Нам прийде на зміну
Майбутнє народу
Вперед за Вкраїну!
Вперед за свободу!

*Львів.
Лютий-березень, 1995*

КАНАДСЬКІ СПІВАНКИ

За мотивами канадсько-українського фольклору 20-30-х років

З книги «Батьківський Заповіт»

1.

А скрипочки із липочки,
А струни з лілії.
Я заграю, заспіваю
Про думи сумнії.

А скрипочки із липочки,
Цимбали з ліщини, -
Може, голос мій долине
Ген до України.

2.

Кувала зозуля, а вже не чувати, -
Де я ся родила, там більш не бувати.

Там вже не бувати, там вже не ходити
На чужій землиці так довіку жити.

Всі літа дівоцькі, квіточки весняні,
Вбили вас чужини приморозки ранні.

3.

Ой приїхав до Канади,
Голод тисне, нема ради.
Ходжу собі біля штору,
Відганяю його змору.

А у шторі на полиці
Лежать булки із пшениці.

Булки білі, мука чорна
Мою долю горем горне.

Ой попав я до Канади -
Де знайти мені поради,

Як біду ту побороти,
Де знайти мені роботи?

Де пшенична Манітоба -
Хлоп для боса, як худоба!

Як би знав такі принади,
То б не їхав до Канади!

Tetyana Broshchak · Тетяна Брошчак

Брошчак Тетяна Йосифівна народилася 15 червня 1980 року в Україні, Івано-Франківщина, в християнській сім'ї. Здобула медичну освіту.

В кінці 2003 року доля привела в Рочестер. З великою радістю ділиться автор в своїй поезії і творах любов'ю Бога, якої вистачило що б обійняти всі національності і всі деномінації.

НАУЧИ ТЫ МЕНЯ...

Я прошу у Тебя, каждым утром моля,
Научи меня жить и лучом правды быть.
Научи всех любить, каждым мигом ценить
И Тебе угождать, и Тебя прославлять.

Научи Дорогой, как молитву
Мою поднимать к небесам,
Наполняться Тобой, увлекаться Тобой
И нестись в Твоем Духе над грешной землей...

Научи Утешитель меня не роптать,
Только робко взывать и к Тебе прибегать.
И укрыться крылом Твоей вечной любви,
На руках своих ангелов Ты меня понеси.

Научи Вечный мой на Тебя уповать
В твердой вере всегда пред Тобою стоять.
Твою милость принять, чистоту сохранять
И хвалиться Тобой каждый день мой земной.

Научи мой Святой, как себя сокрушать,
На коленях у Голгофы позорной стоять.
Обнимать пригвожденные ноги Твои
И создать место в сердце совершенной любви.

Научи мой Живой, как себя оживлять,
Свои мысли менять все грехи отрезать.
Научиться искать Тебя с ранней зори
И убежище в Истине вечной найти.

Научи Совершенный Тебя почитать
Всю себя Тебе одному отдавать,
Нет подобных Тебе и ровни Тебе нет,
Я паду пред Тобой и прошу научи...

ВЕЛИКИЙ МАСТЕР

Предивный Мастер, неопикуемой, святой рукой,
Ваял скульптуру Он с пыли земной.
С любовью Он ваял, лепил и воду жизни подливал,
У каждой черточке Свою подобу скульптуре Он передавал.

И неба небосводы пред Мастера рукой склонялись,
Дожди у неба в радугу сплетались...
Природа вся с затаенным дыханьем ожидала,
И красоту ваяния с нетерпением предвкушала.

Великий Мастер, какому нет и небыло ровни,
В работе Он склонялся пред скульптурой из земли.
Ваял в скульптуре руки для добра, что бы умели обнимать,
И руку помощи в беде нуждающему подать.

Закрал глаза и зрение скульптуре Он умело,
Что бы во всем Его творенье красоту узрело.
И ноги дал, и кость вложил,
Горячей кровью все сосуды напоил.

Творил Творец Свою подобу очень терпеливо,
Вдохнул Он Дух и Душу дал не умертвимо.
Великий план продуман был в Творца,
Что бы во всем творенье наслаждалось любовью Вечного Отца.

Ушла подоба от Творца в долину зла,
Запретный плод вкусив, великий план перечертив.
Забытый стал скульптурой Мастер Сильный
Ее создавший из пыли рукой Всесильной.

И ты, мой друг, скульптурой был у Бога,
Тебя лепил,тебя ваял, и для тебя есть у Него своя дорога.
Тебя с такой любовью с утробы мамывыводил,
И Дух вдохнул, Душой тебя Он наградил.

Царит на троне мира Мастер Дивный,
И мир,и жизнь твоя в руке Его Всесильной.
Он отдал все тебе, в тебя вложил Себя,
Что б в Доме Вечном с Ним прибыл ты навсегда.

АВТОР ОСЕНІ

В зажурі заплакані осені очі,
Засипані листом стежини холодної ночі.
Геть зів'яли пелюстки у вишневої мальви,
Пише осінь величні картини, накладаючи золота барви.

На пожовклім листку від дощу заблистіла сльозина,
Янтарем дорогим загорілась в долині шипшина.
Не вміщає мій зір всю побачену жовту красу...
Боже мій, як не скласти подяку Тобі в цю пору?!

Як не скласти хвалу тим Невтомним Рукам за чудові малюнки,
За заповненні ниви зерном, за плодів осінні дарунки.
Боже мій,як не стати за щедрість Твою навколішки,
І від серця принести подяку в молитві хоч трішки.

Вітер пісню прощальну шепоче в садочку,
Осінь золотом пише на пожовклім листочку.
В кожную гілку багрянцем вдихне, всю травинку розпише,
Під картиною авторство небо ім'я Великого Бога підпише.

14.09.2012

ДВЕ ОДЕЖДЫ

Приснился ночью дивный сон:
Я была в комнате большой.
В ушах звенела тишина,
Окошко наполняла бледная луна.

Вокруг одежда белая завешена была.
Где я? Себе шептала вопросительно слова.
Одежды те светились чистотой,
Переливались ткани редкой красотой.

Рядами длинными они висели,
Сияниями дивными блестели.
И светлой, редкой белизной
Соединялись из моей душой.

Тихонько дверь открылась вдруг
И сказано мне было в слух:
Одежда для тебя уже готова,
Она прекрасна, чиста, нова.

Рука моя коснулась той одежды,
Такой не видела я прежде!
Я восхищалась каждым швом,
Прикладываясь к чистоте своим лицом.

Но вдруг увидели тогда глаза,
Что ткань совсем прозрачная была.
Смутившись вся, спросила я:
Ну как одеть такое я б смогла?

И вот еще протянута одежда,
Она совсем не была как та прежде.
Проста в покрои и фасоне,
Тогда не удержавшись я спросила тоже:

Ну как же так?
Наверно выбрали вы наугад...
Одежда первая прекрасна и бела,
Вторая-очень уж проста.

У комнате зависла тишина,
В окошке догорала бледная луна.
И дан ответ был для меня тогда,
Одежда скромная-то твоя вера до конца.

Носи ее с достоинством дитя,
Носи ее с любовью на всегда.
Смеются из нее и из тебя,
Не унывай-гарантом станут небеса!

Одежда первая, бела-
То кровь и смерть Христа.
Омывшая от всякого греха,
Дающая надежду на всегда.

Всю жизнь одежды эти две
Храни у чистоте везде.
У Вечность только тот зайдет,
Кого Господь у чистоте найдет.

Держала крепко я в руке,
Мне данные одежды две.
Казалось, сила б никакая
Не одолела бы меня их забирая.

И в радости великой я
Проснулась в комнате в себя.
В окошке догорала бледная луна,
Моя свидетельница сна...

12.10.2014

УСІМ

Весна на землю знов прийшла,
Поспішно зняла сніг з свого плеча.
Зацвіли білим цвітом яблуні в саду,
Милуючи, даруючи, усім свою красу.

Пелюстки ніжні осипаються до долу,
А запахи... Вдихаються усіми по-новому.
І сили знову в тілі десь беруться,
До сонця, скиби, у труді перевернуться.

Дожили... Охрипло бурмотить стареча,
До сонця з криками, вовтузиться малеча.
Ступають, по пелюстках, в поспіху прохожі,
На посмішку, до зустрічних, ох, зовсім не охочі.

Усім, так ніжно, в цвіті посміхається весна,
Всіх підбадьорить, подарує крихітку тепла.
Заглянуть теплі промені весни
В усі домівки, вулиці й двори.

Усім, усім, дарує знову Бог весну,
І бідним і багатим - всім дає ось цю красу!
Дає момент ще раз Його любов пізнати,
В молитві честь й хвалу Йому воздати.

Зацвівшу, ніжну, гілочку весни,
Я з трепетом, притулю до щоки.
Скажу, Отець, за все, за все прости,
І дякую, Тобі, що дожила ще раз я до весни!

24.03.2014

Nina Budynkevych · Ніна Будинкевич

Ніна Будинкевич народилася 9 січня 1958 року на Дніпропетровщині. Виростала на Західній Україні - батько повернувся туди звідки був вивезений з сім'єю. Дітей у батьків було п'ятеро. Коли Ніні виповнилося 10 років, померла мама. Їй було тільки 40.

У 16-річному віці Ніна влаштувалась на роботу на Тернопільський бавовно-прядильний комбінат. Через 6 років вийшла заміж і переїхала до Івано-Франківська.

Бог благословив сім'ю чудовими 4 дітьми! З чоловіком вже 41 рік живуть в мирі та злагоді. Мають 11 внуків. Нині мешкають у місті Рочестер, штат Нью-Йорк, США.

Читаючи цю збірку "поему" ви торкаєтесь струн душі авторки, яка плаче з тими хто плаче і радіє з тими хто радіє. Ці почуття вселив у її серце найвірніший друг-Ісус Христос, за що Ніна Йому дуже вдячна.

Постійне відчуття вини
Гнітить, до відчаю доводить.
І навіть в світлі дні весни
Чуття гнітюче не проходить...

Мов чорна ніч - тяжка журба
Вкриває душу пеленою...
Ховає сонечко злоба
Перегородою - стіною.

Якесь надмірне відчуття
І непотрібності, й безсилля...
І брак уваги, співчуття
Цьому світі зла й насилля.

Докори совісті сумні
В свідомості, мов іскри, тліли.
Крізь чорні ночі, сірі дні
Пекли і зовсім не маліли.

Несла щоденний той тягар...
Та вдень один я вся змінилась
Любов Христа - безцінний дар
Я прийняла... Я не спізнилась.

В ім'я Спасителя Христа,
В ім'я Голгофської любові -
Спасла Господня доброта,
Омивши у пречистій крові.

І щастям світиться з небес
Душа оновлена, співає.
У ній Ісус Христос Воскрес
Й теплом небесним зігріває.

І вже не мучить більш сумнів-
За мою душу викуп даний...
Я - поміж доньок і синів...
Гряди, Спасителю жаданий!

Lidia Chomiak · Лідія Хом'як

Lidia was born in 1935 in Urman Ukraine, the daughter of Rev. Stefan & Maria Horodeckyj.

In Rochester, she and husband, Bohdan were active members in the Rochester Ukrainian community, especially at the Ukrainian Catholic Church of Epiphany and Ukrainian Youth Organization - Plast.

Lidia was a creative artist and the owner of Rainbow "Veselka" Ceramics where she taught and created beautiful art.

Her holiday culinary delicacies as well as her spiritual influence were greatly appreciated by her family: Andrey, Myron and Janet, and grandchildren, Michael and Kristina.

Lidia passed away peacefully on June 17, 2020 at the age of 85.

І В НАС БУЛИ «ЧОРНОМОРЦІ»

І в нас були колись хлопці...
"Сухо-путні" "Чорноморці",
Називалися гарненько
Як: "Гарпун", "Екс", "Рекін", й "Нелько".

З початку вони блукали,
Бо вітрильнека не мали.
Потім, як "човен" купили,
То "Вихором" охристили.

Справили одної днини
Величавії христини,
Люди мало дивувались
І до "човна" приглядались.

Плавали в нім наші хлопці
"Мокро-ногі" "Чорноморці",
Бо човен - немовби з меду
Текло з задуги і з передуги.

Та не тратили надії
Хлопці наші - "чародії",
В човні діри полатали
І по озері блукали.

Вислували, - гребли, - пхали,
Нераз з втоми засипляли,
Та кінчилось по старому -
"Кост-гарт" їх тягнув до дому.

Де поділись наші хлопці
"Сухо-путні" "Чорноморці"?
Чи постарілись небоги?
Чи романтизм ломить ноги?

Ану хлопці відгукніться,
В "уніформу" уберіться,
Улаштуйте - хоч на гавт
Чорноморський-мокий равт.

З ліхтарнею і світлами,
З "човном", якором-веслами,
Хай Рочестер пам'ятає,
Що залогу "Вікінг" має.

ПРО ЩО ПИСАЛИ Б СЛАВНІ ПОЕТИ В ТЕПЕРІШНІХ ЧАСАХ?

Двадцять літ уже минає
/На чолі зморшка виринає/
І буйний волос побілів,
А я ще з пластунами граюсь,
Караюсь, мучусь і каюсь,
Як це, що я ще не здурів?

Могутні "Скоби" виростають
І десь у вирій відлітають.
І не вертаються вже, ні.
Лишаються, лиш Сеніори
Прикуті ланцюгом покори
Неначе ті "Каменярі".

... Гей! Скільки вже минуло літ?
А я ще далі чую
Юнацькі крики голосні
І пісню "Гандзю" тую.

Літа пливуть немов Дунай
Й зникають за горою...
Гей! Що чувати там у вас
Весняною порою?

Чи ще живі Василь, Богдан
І подруга Оріся?
І мій сусід з вулиці "Райн"
Гей друже, відгукнися!

Чи далі "Чорноморці" ще
По озері блукають?
Чи далі старші пластунки
Вас всіх розвеселяють?
Мені п'ятнадцятий минало,
Я парт-тайм в склепі працював.
Покинув Пласт і Рідну Школу
Вже більш не їздив до табору,
В житті я щастя не знайшов.
Нераз на ганку по роботі
Щоби забути всі турботи,
Я сумно на гітарі грав...

Чи може...

Мені однаково...
Чи буду пластуном чи ні...
Чи може в "СУМ-і" чи у "МУН-і"
Прийдеться мучитись мені?
Однаковісенько мені...

Roman Chornobil · Роман Чорнобіль

Роман Чорнобіль народився 30-го червня 1908 р., в Станиславові. Довголітній активний громадський діяч, колишній голова і член місцевих організацій міста Рочестер, Н. Й., "Українець Року 1995".

З інших джерел:

Я уродженець міста. У моїх юних роках про село мені було лише відомо, що молоко, котре я дуже любив, походить від корови, а корови живуть в селі. На цьому і замикалося у той час моє знання про село.

У гімназійні та студентські роки мені довелося у перше стрінутися блище зі сільським побутом чи то об'їжджаючи села з хоровими концертами, чи даючи по селах виклади на актуальні теми. Моє знання про життя села значно поширилося. Я врешті дійшов до того переконання, що покутські села, передовсім подальше міста, задержали свій хрустальний духовий характер без фалшу, облуди та забріханя, котрими то прикметами, на жаль, грішили міста. Незвичайна проста сільська льогіка для розв'язання різних проблем так звана «хлопський розумом» куди перевищувала скомпліковану льогіку міста та підміських сіл.

...

In 1995, the Ukrainian-American Business and Professional Association of Rochester honored and recognized Roman Chornobil as "Ukrainian of the Year"... "Roman Chornobil, one may say, was a household name when the first wave of Ukrainian immigrants started arriving to Rochester after World War II. For the next 15 years, Mr. Chornobil entertained the Ukrainian community by hosting a radio program every Sunday. It was stated that Sunday was a special day, "church in the morning and Chornobil in the evening". Born and raised in Ivano-Frankivsk, Ukraine, Mr. Chornobil received his higher education at the University of Krakow. The family emigrated to the United States in 1949. He and his wife Ann had two sons, Andrew and George and five proud grandchildren."

February 1996 – Credit Union Opinion DUMKA No. 161

АВТО

(З книжки "Із Наших Буднів і Празників. Рефлексії.")

Як кому за добре в світі - той біди шукає
А біда за людьми ходить за вами питає.

От таке було зі мною. У добрі я жив
Пішком собі до роботи дві милі ходив.

"Е" - думаю - "інші мають, куплю й я машину"
Як задумав так зробив. Вплатив половину

Решту розложив я на вигідні рати,
"Бо" - думаю - "платять інші, то і мене стати."

До тепер все було добре, та біда не спить
Загадав я ще й шоферства жінку підучить

Бо самому не дам ради, часу не стає
Нині в неї засідання, завтра проба є

А позавтра фризієрка, бенкет, прийняття
Я у неї шофер є - вона пані вся.

"Отож" - кажу - "слухай жінко, я тебе навчу
Їздить автом так як треба і то без часу".

Поїхали ми на площу. Кажу їй "сідай
Бери керму в обі руки, тільки уважай".

І на диво вона їде, усе виминає
Крутить в право, крутить в ліво, на знаки вважає

Так проїхали ми добрих хвилин може з п'ять
І я кажу "стань оттут, щоби відпочать".

Я ще й казати не скінчив, як вона скрутила
І цілим передом авта у стіну вгатила.

Я завмер із переляку а вона питає
"Як задержати машину як стіни немає".

АВТО *продовження*

От тоді ми посварились наче пес з котом
Я поїхав автом в хату, вона йшла пішком.

Зараз потім вона курси шоферські взяла
Чи скінчила - я не знаю та іспит здала.

І тепер сама вже їздить, слава Тобі Боже
Та не їздить, але просто шаліє як може,

От учора, на тверезо у найліпшій дружбі
В їхала на поліциста як він був на службі.

Вїхала - та мало цього, ще і насварила
Що він зараз не вступився як вона трубіла.

Годі було б нарікати, коли б то лиш часом
Та вона постійно в авті а я їжджу басом.

Скільки кар я наплатився за її провини
Скільки разів в суді був із тої причини.

От таке то кажуть люди частенько буває
Як кому за добре в світі той біди шукає.

ТЕЛЕВІЗОР

(З книжки “Із Наших Буднів і Празників. Рефлексії.”)

Кожний має клопіт свій і я його маю
Купив жінці телевізор, а чому - не знаю.

Мабуть були іменини її або мої
Ну, все одно, купив, привіз, поставив в покої.

Телевізор надзвичайний, кольор - кажу вам
Ну чудовий, без закиду, мушу признать сам.

Але жінка так як жінка, не хочу хвалить
Взялася мені за те рекляму робить.

Розтрубіла по всім місті на право й на ліво
І зійшлися гості в хату, щоб побачить диво.

І казали те що правда, хвалили усі
Я горілку розносив, жінка калачі.

А над ранком розійшлися, щоб дещо спочити
Годі ввесь час дармувати треба й поробить.

А на другий день те саме, гості знов прийшли
І найкращі місця в хаті самі зайняли.

Сидять, їдять, п'ють горілку - дехто “туш” бере
Розуміється в перерві як рекляма йде.

Проминуло, правду кажу, тижнів може з п'ять
Ми із жінкою ходили в готель ночувать.

Аж одного дня я кажу: “Люди хто бере
Віддаю за пів ціни лиш берить усе”.

Трапився сусід, знайомий, телевізор взяв
І з собою усіх гостей геть з хати забрав.

То тепер ми там заходим - вечерять дадуть
Навіть часом по програмі автом підвезуть.

І скупатися там можна, лише з тим біда
Що нема стільки “шляфроків” і там є черга.

На кінець одне вам скажу і то правда є
І нікому сохрانی Боже не трубїть про це.

З цього часу я вже другий апарат набув
Лиш не граю бо боюся, щоб хто не зачув.

І вам раджу по сусідськи, апарат купіть
За готівку чи на рати і тихо сидіть.

РІЗДВЯНА МІСТЕРІЯ

(З книжки "Із Наших Буднів і Празників. Рефлексії.")

Так ясно, свіжо... подивись
Хатина в шапці зі снігу
Немов дитина граючись
Задержалася у бігу.

І вікна-очі підвела
Весело моргнувши світлами
А у очах тих стать одна
Така сама як образ мами.

Така, яку лишив ти там
Злетівши у вирій незнаний
Йдучи на зустріч долі сам
Зі спомином про край коханий.

Така, яка у час неволі
Топтала стежку у тюрму
Кровавими слідами долі
І немічна і без страху.

Така, що все своє життя
Тобі віддала журячись
І залишилася сама
За тебе Богу молячись.

Твій шлях роками вже заріс
Непроходимою стіною
І очі часом повні сліз
І волос вкрився сивиною

Та думка все ще молода
Ніяк не старіє роками
І як прийде лиш час Різдва
Гуляє юними стежками.

Різдвяна ніч і пізно вже
Святочна свічка догоряє
Минуле спомином живе
Забуте знову оживає.

Лиш раз у рік у ніч Різдва
Коли пов'ється свічки дим
І залунає коляда
Ти станеш вдруге молодим.

Летиш думками над поля
У той далекий рідний світ
Так як колись гнався до мами
Давно-давно за юних літ.

І мати так ласкаво гляне
Зложивши руки у мольбі
А усміх матері остане
Морозним квітом на вікні.

.

Tamara Denysenko · Тамара Денисенко

Tamara Denysenko, born in Germany, immigrated to the USA in 1956 with her mother Ewa Kujawa Kozenko.. She grew up in Buffalo, NY and then spent her adult life in Rochester, NY. A life-long community volunteer, Mrs. Denysenko was a Ukrainian Saturday schoolteacher and director, co-authored the Ukrainian language children's workbook "First Steps" and served as editor of Credit Union Opinion/DUMKA magazine and the UNCUA Cooperative Tribune newspaper. She was a Plast Scout leader, president of St. Mary's Ukrainian Orthodox Church Sisterhood, co-host/producer of the Rochester Ukrainian Magazine TV program, co-founder and first president of International Sister Cities Council of Irondequoit, NY Inc., and Irondequoit-Poltava Sister Cities Committee. She served on the Town of Irondequoit Ethics Committee, Irondequoit Rotary, Irondequoit Business Council, US-Ukraine Foundation Board, the Ukrainian World Congress Executive Committee, and UFCU Scholarship Committee. As President of Rochester Global Connections (RGC), she helped facilitate Open World Ukraine programs in Rochester. During her professional life at the Ukrainian Federal Credit Union, as General Manager and CEO she held various local, national and international credit union leadership positions. She served as WOCCU USAID volunteer consultant, and in 2019 was awarded the New York State Credit Union Association "Outstanding Volunteer of the Year" Award. Since retiring as UFCU CEO in 2010, she serves as a UFCU Board Director and is the past-president and current treasurer of UFCU Ukrainian-American Community (UAC) Foundation, Inc. She is a member UNCUA Board of Directors, US-Ukraine Foundation Advisory Board, UNWLA MAL, UCC among other organizations. In 2013, she helped establish the Nazareth College Ukrainian Partnership Program with NUA Ostroh Academy in Ukraine. Tamara Denysenko attended SUNY Buffalo and received a Bachelor of Science degree in Economics/Business Administration from SUNY Brockport. She is married to Walter V. Denysenko for over 50 years. They have three children, Nina, Andrew, Taras and four grandchildren, Tymon, Yuriy, Maria and Bohdan.

CROSS ON A HILL

The cross on the hill was solitaire,
As death lay heavy in the air,
The curtain in a temple's door
With God's mighty rage was badly torn.

As Jesus' body was born away,
Mary, the Mother of God, went home to pray,
O Lord she begged, with a tear in her eye,
Do not permit my Son to die.

And in a cavern near that fateful hill,
The precious body lay very still,
A boulder shut the entrance tight,
So that no man would open it, with all his might.

And yet, in the morning as the sun arose,
(As probably, everyone now knows)
The cavern's stone was rolled aside,
And the guards stood trembling all in fright.

And when the Son to His Father's side arose,
The people understood the reason for the fate He chose,
Their hearts were filled with love, their minds with strife
And then all knew... that from His Death Came Eternal Life.

*Buffalo, NY
1963*

N.N.

When you desire to be free,
Remember, freedom is dear to all;
Thus, if your brother enslaved should be,
Then enslaved are both you and he.

When you desire to be free,
Don't revel in enslaved sensations,
For those who spread the lawless spirit,
Await the fate of dying nations.

When you desire to be free,
And yet do search for new horizons—
To battle evil you will have no will,
And 'fore eternity, you are no wiser.

When you desire to be free,
Yet heed the feeble with contempt,
Then you a common cohort of the lawless be,
The beast has mastered you at last.

When you desire to be free,
And yet indulge yourself in lies,
To battle tyranny you have no strength
And "No!" to freedom you reply.

When you desire to be free,
But live in self-indulgence,
Forgive me, but you are insane,
Your stylish game is all in vain.

When you desire to be free,
But do not rise against all evil,
You are a bird with clipped off wings,
And, therefore, in the end — a slave.

When you desire to be free,
And this may sound so inconsistent,
Repeat one hundred times and say: —
It is forbidden! to tread the evil way.

Sviatoslav Karavanskyj

Sosnovka, 1976

*translated by: Tamara Denysenko,
Rochester, NY October, 1980*

H.H.

Коли ти хочеш бути вільний,
Затям, що воля мила всім;
Якщо ж у тебе брат — невільник,
Ти і сам невільник разом з ним.

Коли ти хочеш бути вільний,
Не дбай про бум кріпацьких каст;
Бо тих, хто ширить дух свавільний,
Жде прикра доля мертвих рас.

Коли ти хочеш бути вільний,
А сам нових шукаєш пут —
Із злом боротись ти не схильний
І перед вічністю — банкрут.

Коли ти хочеш бути вільний,
А слабших маєш за сміття,
То ти прямий сваволі спілник,
Адепт звірячого життя.

Коли ти хочеш бути вільний,
А сам кохаєшся в брехні,
Ти з рабством битися безсильний
І власній волі кажеш: — Ні!

Коли ти хочеш бути вільний,
А сам живеш за для живота,
Пробач, ти просто божевільний,
І модна гра твоя пуста.

Коли ти хочеш бути вільний,
І просто зла не повстаєш,
Ти птах з підрізаними крильми
І, значить, раб у решті решт.

Коли ти хочеш бути вільний,
Хоч це звучить, як парадокс,
Скажи собі сто раз: — Не вільно!
Коли про хибний йдеться крок.

Сосновка, 1976

Святослав Караванський — поет, перекладач, дослідник української мови і довго-літний в'язень советських концтаборів був головним промовцем у міському ратуші м. Рочестер під час відзначення «Тижня Поневолених Народів» 18-го липня, 1980 р. 19-го липня він мав зустріч з українською громадою в парафіяльній залі Укр. Православної церкви св. Покрови. Під час зустрічі він зачитав деякі поеми з своєї найновішої збірки поем «Сутичка з Тайфуном».

(1980 - Кооперативна ДУМКА #100)

Charyton Dowhaluk · Харитон Довгалюк

Charyton (Charles) Dowhaluk was born October 15, 1916 in Ukraine. He received his education in Kamyanets-Podilsky. During WWII he lived in Germany and in 1948 he emigrated to Rochester, NY. He married Olena Petryshyn. He was one of the co-founders of St. Mary Protectress Ukrainian Autocephalous Orthodox Church in Rochester, NY. In 1960, he graduated from Rochester Institute of Technology (RIT) and worked as an engineer at Xerox Corp. until retirement. Being fond of writing, Charles Dowhaluk served as editor of the RUFCU quarterly magazine, the Cooperative Opinion "DUMKA" from 1973-76. He worked on the St. Mary Protectress Church parish history (not published) and authored four books – Small Bridge Across the Creek (1969), Storm Wind (1971), The Falcon's Daughter (1973) and Confessions of Andriy Zaslavskiy (1977). In 2003 he also published With the Holy Spirit. He was a contributing writer to several publications in Ukraine, Germany, and USA. In 1987, he was ordained as a priest of the Ukrainian Sobornopravna Orthodox Church and served as a priest in Chicago, IL., Auburn and Utica, NY. In his later years, he returned to Rochester and created a small chapel in his home, where he continued his priesthood until his passing in 2006.

Харитон Довгалюк - інженер-комп'ютерник, письменник, журналіст, священник. Псевдоніми: Вочур Чернець, А. Стебко; криптонім: ХОД. Був членом ОУП «Слово», Культурно-освітнього комітету Української Федеральної Кредитної Спілки в Рочестері. Співробітник Волинського бібліографічного центру. Займався журналістикою. Публікації у виданнях «Українські вісті» (Німеччина-США), «Свобода» (США), «Мітла» (Аргентина), тощо. Він був головним редактором Кооперативної Думки в роках 1973-1976 та підніс зміст та оформлення журналу до високого рівня. Створив редакційну колегію та заохочував молодших членів колегії до журналістики. За словами Володимира Гавриляка, одного з основоположників УФКСпілки м. Рочестер: «За час його редакторства, «Кооперативна Думка» стала популярним періодиком нашої української громади в Рочестері, за що давали признання не лише члени і громадяни Рочестеру, але також визначні українці з інших місцевостей».

СПІЗНЕНЕ СЛОВО

Я не раз хотів про маму
Щось величне написати.
Її портрет нарисувати
Із тих блаженних днів
Як корм грудьми мені давали,
Ночами не спали, пильнували,
Щоб хлопчик не почав ридати...
А тато часом вміли жартувати:
Нехай вмира, - вдивляючись казали.
Ми ще одне зайчатко таке вкупим...
Мамуся усміхнувшись з за плеча,
/Про все сестра розповідала/
Ти старий лисе убачай! -
Також жартуючи, казали мама.
Таке верзеш, як ніби впав із дуба,
Чекай, чекай, ми із зайчиком ще
Візьмем тебе за чуба...
Чи правда, зіронько?
Зміняєм тата на Наума?..
Я не пригадую тих слів, якими б
Міг щось мамі відказати,
Малий ще був, язик короткий мав,
Не мав чим думку розхитати.
Лиш пам'ятаю, що бавився намистом,
І наповняв утробу з свистом...
.....
Як виріс я, пішов у світ,
То ворог став по нас стріляти.
Поставили під мур,
Направили багнети з Ріну,
Й кажуть - слухай вирок:
Всім вам смерть за вільну Україну!
І я побачив; - від тих слів
Моя матуся зімліла,
Від жалю й плачу посивіли.
Стривай! кричу, хвилинку, нате!
Нехай прощусь з життям наново, -
Я напишу для рідної матусі щире слово.

Рочестер, 1967

ТАТРАН

Там де Татран круто в'ється,
По каменях - ген шумить,
Там є дівча, а як зветься,
Козак знає та мовчить,
Козак знає та мовчить.

Місяць - красень сплив над хмари,
В зорях сяє небозвій,
Татран човником гойдає
В любощах рожевих мрій,
В любощах рожевих мрій.

Хвилі човником колишуть,
Мрія в думці гомонить,
Дівча косу уквітчає,
Серденько її щимить,
Серденько її щимить.

Гей Татране! Звідкіль човник?
Вітер каже: - з над Дніпра!
А весельце - моє серце?
Дуб розлогий з над Дністра!
Дуб розлогий з над Дністра.

При долині є криниця,
В тій криниці б'є вода,
А дівчина, як зірниця,
Хорошая молода,
Хорошая молода.

При долині є криниця,
В тій криниці чар надій,
Козак в щасті усміхнувся,
В любощах рожевих мрій,
В любощах рожевих мрій.

Рочестер, 1987

НА СВЯТ-ВЕЧІР У КАРПАТАХ

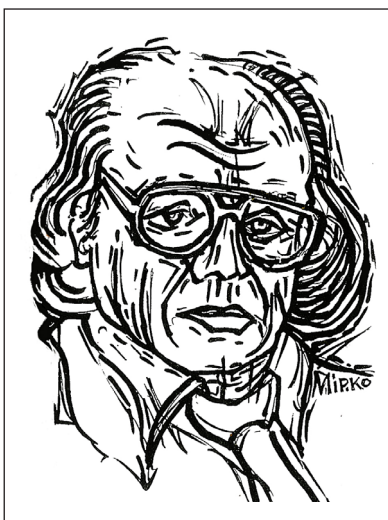
На свят-вечір у Карпатах
Зайчики прибігли під ялинку.
Сніжок зструсили з пухких лапок.
Й сіли під пеньочком на хвилинку.

Спитався менший:
Чом у нас не колядують?
Вважай, дитино, арештують! -
Журилася стара зайчиха,
І лапкою махнула зтиха.
Тепер не вільно про Різдво співати,
Бо в іродів Христос не є в пошані,
Та, може вдасться, із за океану
Послухати колядку довгожданну.

На Перший День Різдва, маленький зайчик -
Знову поскакав під ту ж ялинку,
Спитала мама: чуєш синку?
Могучий голос вже лунав:
Родився Бог - Свята Месія.
В людей Різдво, а в нас надія...

Чому ж у нас нема Різдва? -
Розплакався зайчик уродливий.
Відповіла зайчиха зтиха:
Якби ти знав, який ти нещасливий?!
Ми у не волі, долі в нас нема, -
Ось де лихо;
І голос їй урвався в ту ж хвилинку -
Підповз ведмідь.
Він різко захитав ялинку.

Рочестер, 1987

Drawing by Mirko Pylyshenko

Ivan Drach · Іван Драч

Ivan Drach, Ukrainian poet, screenwriter, literary critic, politician, and political activist, was born October 17, 1936, in Telizhentsy, Kyiv region. After finishing high school, Ivan Drach complied with military service, after which he studied in the Faculty of Language and Literature of Kyiv University from 1959-1963. During that time, he visited the popular "Klub tvorchoyi molodi" ("Club for Creative Young People" (CCY)) and took part in literary evenings with reading of innovative poems. This creative wave started in the period of Khrushchev's thaw.

In 1961 he published his first poem-tragedy "Knife in the Sun" in the Kyiv literary newspaper. He worked in the newspapers "Literary Ukraine" and "Fatherland", as well as in the film studio O. P. Dovzhenko. He played an important role in the founding of Rukh – the People's Movement of Ukraine – and led the organization from 1989 to 1992 (https://en.wikipedia.org/wiki/Ivan_Drach).

Ivan Drach, a giant in Ukraine's movement to independence, died June 19, 2018 in Kyiv at the age of 81. The Hon. Marcy Kaptur of Ohio honored him posthumously in the House of Representatives on Friday, July 6, 2018.

Ivan Drach and Mirko Pylyshenko became friends during Mirko's many visits to Ukraine where he met many prominent poets and writers from the National Writers' Union of Ukraine. Ivan Drach visited the Pylyshenko Farm in Brockport, NY in 1988 where he wrote a poem in celebration of their friendship.

14.03.1988

Коли під зіркою Шевченка
Ми аж до Гарварду дійшли,
Світивсь нам "хутір" Пилишенка
З американської імлі.

На цьому займищі малому
Горить нам приязна зоря,
Де нам потрапляють у всьому,
Хоч нам додому вже пора.

Спасибі, Ірмо, вам і Мірку,
І це підтвердимо стилєм
Ми пам'ятаєм вашу зірку
І б'єм низенько вам чолом!

САМОТНЯ ЛАСТІВКА

Самотня ластівка на дроті -
Одним одна, самотина.
Всі ластівки давно в польоті, -
Чому ж без вирію вона?

Така вже осінь, що аж голо.
Вже іній сонце розпина.
У вирій лист летить навколо,
Її мина, її мина.

Чи, може, їй крило підбило,
Чи, може, впала їй вина.
Тут розп'ястися з цілим світом -
Така печаль, що аж до дна.

Чи, може, так поля ці любить,
Вже йде морозу сивина.
А хто ж в мороз їх приголубить?
За все покутує вона.

До вирію ще стільки далей,
Вона ж стоїчно не зрина.
До тисячі моїх печалей
Іще одна - і не одна...

ТОПОЛІ, ТОПОЛІ...

Над світом високі тополі
Несуть своє горде крило...
Належим жіночій ми долі,
Куди б нас життя не вело.
Бабусям, казкам нашим тихим,
Де правди не гасне свіча,
Де завжди заносить над лихом
Добро правдоносне меча.
Матусям, пташкам сивочолим,
Щоб білий цей світ не погас,
То в полі самі стали полем
І дихають хлібом до нас.
Належим, належим коханим,
Земним благовісним зіркам,
Їх вічним тривогам і ранам,
За душі їх - сонце віддам!
Належимо долі, мов доні,
І долі ми вдячні за це,
Що сонце несе на долоні
Струнке і гінке деревце.
Жіночої дивної суті
Життя пізнаю до основ.
Жіноцтво - предивнії судді,
Найвищий нам осуд - любов!
Бабусі вже гаснуть поволі,
А внучки крилато цвітуть...
Тополі, тополі, тополі
В слідах матерів постають...

Galina Dyakiv · Галя Дяків

I immigrated to the US in 1993 when I was 4 years old with my parents and have lived in Rochester NY ever since. English is my primary language but having spent my life going to a Ukrainian church and learning Ukrainian, I am quite familiar with, and love, my mother language. However, it still came as a surprise when one night while driving home, a melody just popped into my head and Ukrainian lyrics to the melody started formulating. I wrote only the first verse and chorus and then asked a deacon from my church to assist with writing more because he had written poems and songs in the past. Peter wrote the remaining verses and additional chorus along the lines of the ideas I wished to express through the song.

God is always good and has been so good in our lives and we are glad to be able to share that with this song.

Я ПРОСТО ХОЧУ ТОБІ СКАЗАТИ ДЯКУЮ

Я просто хочу Тобі сказати дякую
За все що Ти зробив в моїм житті
За милість за любов Твою і доброту
Що з кожним моїм ранком обновляються

За все, що маю для життя й побожності;
За розум, руки, ноги, слух і зір;
За смутку час і за хвилини радості;
За хліб щоденний, благодать і мир.

ПРИСПІВ:

Я дякую Тобі мій добрий Боже (Ти батько мій)
Я дякую Тобі Спасителю (Ісус Христос)
Я дякую Тобі О Святий Дух (водитель)
За все що Ти зробив в моїм житті

Я просто хочу Тобі сказати дякую
Що благодать даруєш Ти мені
За віру що дає впізнати Євангелію
Що Ти є мій Спаситель і мій Друг

За те, що Ти ведеш мене долиною,
За іспити великі та малі,
За те, що Ти зовеш мене дитиною,
За кожний день прожитий на землі.

ПРИСПІВ:

Я дякую Тобі мій добрий Боже (Ти батько мій)
Я дякую Тобі Спасителю (Ісус Христос)
Я дякую Тобі О Святий Дух (водитель)
За все що Ти зробив в моїм житті

ДОДАТКОВИЙ ПРИСПІВ:

Нехай подяка л'ється від усіх сердець,
Хвалімо Бога мов одна сім'я;
Хвали достойний Дух Святий, Ісус, Отець!
Прославимо ми Господа Ім'я!

Я йду до тебе, Батьку мій, з подякою
За все, що ти зробив в моїм житті;-
Що огорнув мене любов'ю, ласкою
І дарував спасіння у Христі.

*Galina Dyakiv,
co-authored with Peter Kravchenya.*

Natalia Fortyhina · Наталія Фортигін

Наталія Петрівна Фортигін (Майструк) народилась в м. Костопіль на Рівненщині. В п'ятнадцять років переїхала в Естонію на навчання. Там вийшла заміж за Петра Фортигін і в 1992 році з чоловіком і трьома дітьми іммігрувала до міста Рочестер де в сім'ї народився ще один син. Медсестра по професії і бабуса 10 внуків, Наталя приймає активну участь в хоровому служінні і в співаючій жіночій групі.

Перші два твори Наталя написала після трагічної загибелі двоюрідного брата Миколи Одейчук і чуть пізніше, Олександра Клепанчук. Пізніше був написаний вірш на день шлюбу старшої доці Каті. На жаль, смерть меншої сестри Ніни і близьких друзів послужили поводом для написання ще декількох сумних віршів.

КАТЕ В ДЕНЬ СВАДЬБИ

Смотрю я на тебя, моя дочурка,
И чувства разные переполняют грудь:
То радости волна наполнит сердце,
А то комком тяжелым сдавит грусть.

Смотрю на платье белое, твою улыбку,
Знакомая такая белая фата...
И как вчера, мне вспомнился день майский,
Только с подругами сидишь не ты, а я.

Мне было восемнадцать с половиной,
Отцовский двор наполненный людьми,
И шум дождя, стучащий по палатке,
Как вестник Божьего благословенья впереди.

Тот день прошел как сон, что снится,
Жизнь начала отсчет семейных лет,
И вскоре приоткрылась новая страница,
Мне первенца Господь послал на свет.

«Вы счастливы»,- ребенок без пороков,
Врачи дивились, что нормально обошлось,
Не знали, что склонившись на коленях
Отцу ребенка нелегко пришлось.

Не сын, и пусть- помощница родилась,
Он телеграммы дедушкам послал,
«Катюша, внучка новая», бабули!
Мы славим Господа, что милость дал!

Как на картинке вижу твое детство,
Благословенное, счастливое оно,
В кругу родных, друзей прекрасных,
В благополучии, здоровье, без забот.

Но вот однажды сердце востепенулось,
Ты принесла со школы дозу роз,
Букет красивый, ленточкой обвитый,
Кто тайный ухажер? -скажи мне дочь.

Сама не зная, ты заволновалась,
Раскрыть хотела тайну для себя,
Узнавши позже, ты сказать боялась,
Что не одобрю незнакомца для тебя.

КАТЕ В ДЕНЬ СВАДЬБЫ *продовжения*

Кто он? Кто хочет мою крошку?
Она ведь вырасти еще должна!
С подругами своими поделилась,
Чтобы узнать с какого он родства.

И ревность материнская проснулась.
Кто посягнуть посмел на мой цветок?
Помощницу, подругу я себе растила,
Чтобы украсить свой семейный уголок.

Не нужно никого тебе, моя дочурка,
Расти, учись, примерной в церкви будь,
Господь усмотрит, ты ему доверься,
А Романа на этот час забудь.

Но время шло... опять цветы, букеты,
Те взгляды робкие, счастливые глаза.
Быть может это твой сужденный?
Скажи мне откровенно, дочь моя.

Я ведь не стану ранить твое сердце,
Я так люблю тебя мое дитя,
И если ты счастливой будешь с Ромой,
То и счастливой мамой буду я.

Мне очень нравится его серьезность,
И кажется скучаю я по нем,
А главное, он любит Бога,
Как сына я готова принять в дом.

Хотела б я, чтоб он ценил тобою,
Как душу, личность, как свое ребро,
Любил всю жизнь так нежно, как сегодня,
В кого так много мне вложить пришлось.

Для мамы дети- золота дороже,
В морщинке каждой-недоспана ночь,
Ребенок каждый по-особенному ценен,
И первенца отдать так трудно, дочь...

Ошибок я наделала немало,
Как мама, как жена, не перечить.
Ты помни только добрые примеры,
Мы с папой тоже показали их тебе.

Пришла пора твоей семье создаться,
Не в силах я остановить закон судьбы,
Придется от воспоминаний отказаться,
И в платье и фате уже не я, а ты.

Пусть Бог поможет с самого начала,
Создать уют, счастливую семью.
Секрет благословенья -время на коленях,
Впусти Его в свою семейную ладью.

Пусть Бог хранит твой вход и выход,
Благословит с источников небес, земли.
Детишек пусть пошлет послушных,
И по соседству присмотрю я их.

А главное, люби Иисуса,
Служи Ему чем можешь, как сейчас,
Тебя я научила славить Бога,
Не растеряй, не разленись, играй!

Еще хотелось бы сказать так много,
Но пусть Господь благословит твой путь,
Ты не одна, вас двое, Катя-Рома,
Живите счастливо, чтоб к гавани прильнуть!

Июнь, 2007

Daria Hanushevsky · Дарія Ганушевська

Daria was born in Utica, NY to Zenobia and Maria Bodnarczuk. Growing up she was a member of PLAST and enjoyed being “sestrychka” to the younger group of novatstvo. Daria expressed an interest in art. As a teen, she took art classes at Munson Williams Proctor Institute in Utica, NY. Daria also took an interest in creating unique pieces decorated in Ukrainian Trypillian and Hutsul motifs. She continued to paint ceramics, becoming more proficient and eventually had annual exhibits of her ceramics at Soyuzivka.

Daria attended the New York State University at Brockport where she studied Education. As graduation neared, she decided to remain in Rochester. She became an elementary school teacher in the Rochester City School District (RCSD) where she taught for 36 years. It is here where she met her future husband, George Hanushevsky; they married and made a home in Irondequoit. Daria and George are proud of their two children, Andrij and Ivanka, and their two grandsons - Matejko and Mykhasyk.

In Rochester, Daria immersed herself in the Ukrainian Community. She was one of the founding members of the Ukrainian National Women's League of America Branch 120. Over the years, she served in various capacities as president, secretary, treasurer, and Education Chair - Svitlychka. She was president of the St. Josaphat School Parents Association for many years. She was also active in Plast, served on the UFCU Scholarship Committee and is presently one of the trustees of St. Josaphat Ukrainian Catholic Church.

From time to time, she expressed herself through writing articles for the Sower, Svoboda and Our Life Magazine. Presently retired, she spends her time reading, gardening, enjoying her family, traveling to warm southern destinations, and volunteering at St. Josaphat Church.

КОЛОМІЙКИ

на мелодію «Ой та дуна дана»

Як пані Оксана
Disney Video висилала,
То не знала чи щось буде
Чи лиш час марнувала.

Як почули що Disney
Євшан запросили,
То п. Ганя, п. Леся
Строї нам пошили.

П. Леся, п. Ганя
Швидко працювали,
В Jo-Ann Fabrics забігали
Матерію вибирали.

Як почули кошт дороги
Голови розболіли,
Лиш п. Дуся і п. Юрко
Оптимісти були.

Наша Кредитова Спілка
Довір'я в молодь мала,
Нам багато помагала
Підтримку нам дала.

А громада в Рочестері
Щиро відгукнули,
Дарували, купували
Щоб фонди були.

Прилетіли на Флориду
Щоби танцювати,
Але мали і часу
Трохи вар'ювати.

Дехто з родичів поїхав
Дітей пильнувати,
Але дехто поїхав
Лиш «good time» мати.

КОЛОМИЙКИ *продовження*

Вечором ми всі сходились
Щоби спільно з'їсти,
Підчас дня оглядали Disney
І не було часу сісти.

Родичі нас пильнували
Варили та возили,
То гат доґи й гембургери
Радо нам робили.

Пані Лой свою ролю
Заповажно брала,
Навіть brownies напекла
Як на хлопців ждала.

П. Юрко, п. Володя
Щодня нас возили
Наші два шофери
Часами і блудили.

Поїхали в MGM
Hollywood Hotel оглядати,
Не знали що 13 поверхів
Будемо злітати.

Як летіли на долину
Поруча ми тримали,
То сміялись то кричали
Очі замикали.

Сонце гріло, припікало
В Water Park погнали,
Так почервоніли
Що раками нас звали.

Пані Леся, пані Ганя
З нами "walk through" мали,
Було тяжко танцювати
Бо музики не мали.

Пан Богдан зарядний був
Walk throughs врятував,
Під'їхав він венон
І музику blast-ував.

Проби вечором ми мали
Завзято танцювали,
Як подумали про Славка
То далі ми вправляли.

На Фльориді ми дуріли
Good time ми всі мали,
Прилетіли вчителі
Спокою нам не дали.

Як субота надійшла
Часу ми вже не мали,
Бо Оксана зарядила
Makeup малювати.

Танцювали ми завзято
Всі нам бравов били,
Але ж нам горячо було
Як ми всьо скінчили.

Як в Рочестері проби були
Славко дуже нас ганьбив,
По виступі в EPCOT-і
Нарешті він нас похвалив.

На весело спогади
Ми вам заспівали,
Що робили на Фльориді
Ми вам розказали.

На кінець Громаді нашій
Хочем дякувати,
Через Ваші щедрі датки
Могли в EPCOT виступати.

Olenka Herdan · Оленка Гердан

Народилась 14 квітня 1916 р. у с. Жаб'є-Ільці уродині Богдана та Осипи Заклинських.

Оленка Гердан-Заклинська — її сценічне ім'я. Перша частка, яку інколи вживала особно як авторське творче псевдо, була її асоціативним, етнокультурним ідентифікатором, друга походила від прізвища батька, знаного й шанованого в Галичині вчителя Богдана Заклинського. «Я вже дитиною почала танцювати, — згадувала згодом. — Мене невимовно притягали всякі прояви руху».

1938 — стала переможницею в своїй номінації Міжнародного фестивалю мистецького танцю у Брюсселі. Навчала мистецтва танцю дітей у товариствах «Рідна Школа» та «Українська Захоронка», де проводила заняття з інтерпретації пісень серед дошкільнят.

1948 — емігрувала до Канади. У Вінніпезі відкрила власну школу танців. Створює власні іміджеві хореографічні роботи. Однією з них став твір «Слава Україні», що був показаний на сценах українських театрів Торонто.

З 1950 — продовжила педагогічну працю в Торонто, де мала власну школу мистецького танку в Музичному інституті ім. М. Лисенка.

З 1956 — мешкала у Нью-Йорку (США), де продовжувала педагогічну діяльність на посаді професора в Українському Музичному Інституті, маючи свій клас хореографії. Стає активною дописувачкою до найбільшого часопису, що виходив у діаспорі, — газети «Свобода», співпрацює з жіночим журналом «Наше Життя». Танцями, які принесли їй великий успіх, були, зокрема «Дрібушка», «Колискова», «Шумка», «Думка-коломийка», «Римський фонтан», «Спомини з гір», «Княжі гагілки», «Плач Ярославни» та ін. Виховала покоління танцюристів в різних середовищах української діаспори Канади і США. Писала вірші, які вийшли у Нью-Йорку окремою книгою «Ритми полонин». Паралельно навчалася малярства в приватній студії Л. Р. Кузьми в Нью-Йорку, брала участь у мистецьких виставках.

Померла 23 січня 1999 р. Похована на кладовищі у м. Редінг, штат Пенсильванія (США)

Оленка Гердан виступала на святі Союзу Українок в місті Рочестер, Н.Й. у 1963 р.

Source: <http://uk.wikipedia.org/wiki/Гердан...>(Заклинська)_ Олена

СИНЯ ІСКРА

Твоїх очей шукаю синю іскру...
Вона дріма' в далеких горах,
Відблиск її на небі, морі,
На крилах синьої синиці,
У шатах танцю "Ярославни"...

І очі дитячі співають про тебе
Вінками у танцях-гагілках...
Гой! Горе моє не втихає!
Гой! Горе простором нехтує!
Веретено по ліктях, колінах,
На чолі і повіках зомлілих...
У горлі засмикує голосом
І кроки замотує колосом;
Все скапує кров'ю на сонці
Крило туркусове синиці.

ПІСНЯ

Навіщо нам вино?
Красою п'яна зранку
Душа аж до світанку...
Краса п'янить, п'янить,
Краса п'янить, п'янить!

Навіщо нам чарки?
Вино блищить в зіницях,
Танок красить нам лица...
Любов п'янить, п'янить,
Любов п'янить, п'янить!

Навіщо місяць нам
І зірки, сонця ласка?
Нам пісня щастя - казка
Любови провесни,
Любови провесни!

РИТМИ ПОЛОНИН

(З книжки "Ритми Полонин")

У Карпатах стогне доля,
Верховина в'яне...
Де ліси хребтів зелених,
Золото весняне?

Буки, лицарі відважні
Впали, задубіли,
Почорніли тиси, сосни
На дарабах білих.

Рокотять річки, потоки
Казку межигірську.
Ломикамінь вириває
Кропиву сибірську.

Не співає полонина
Коломийки зрана;
У піднізжі - ребра-зруби,
Кров'ю свіжа рана.

Спить білатка, шовком вкрита,
Гір сумна косиця
Сном коротким; сила щастя -
Квітки таємниці.

Нью Йорк, 4.8.1964

ОЧІ

Ясні очі - сяйво,
Відгукнувся засвіт...
Серце для сопілки
Жайворонка заспів.

Темні очі - прірва,
Чорний ворон ниє...
Заступила просвіт
Ніч, дощами миє.

Стейтен Айленд, 1961

ЗЕЛЕНИЙ СПІВ

Татові

Моя Україно, зелена, одвічна!
Не зростаються душею й на мить...
У танці, у пісні до Тебе я лину,
Від споминів серце щемить.

Моя Україно, шумна Верховино!
Синьо-селена Твоя височінь...
Дрібна коломийка у танці, у пісні
І в серці гуцулки - легінь.

Бескиде Високий і Низький в Карпатах,
Сірі Горгани, Говерлі красю,
Моя Чорногоро, гуцульська пра-мати,
Черемоша срібна росо, -

Ви мрієте в співах, ви пісню в мріях!
Звуки тужіння трембіти з вершин,
Веселкові взори прадідного духа
Пронизують горе глибин.

Шумна Верховино, зелена, одвічна!
Бурям і громам верхів, полонин,
У сонці, в мелодіях зродженням соснам
Віщує весілля полин!

Та й спомин про Жаб'є, село найрідніше,
Тихо дрімає у серці на дні:
Гуцульська церковця до неба зідхає, -
Молитвою близька мені.

Нью Йорк, 1960

ПЕЛЮСТКИ БІЛАТКИ*

Його побачила, і струни,
Незнані досі, задрижали...
Мелодію гірських дзвіночків
І трав шовкових полонини,
Білатки пелюстки тендітні
З підхмарним вітром Верховини
Гуцульська воля провозжала.

В очах його не жарти світять,
А туга ясна, тиха, тепла,
Та й іноді задума літа
І оленя повага скрита.

Добро, потужність рук і сила,
Мов звичка: помагати людям.
Як я люблю ці мужні руки,
Що наче альбатроса крила!

А сміх в нього - щось дитяче,
Незгублене в десятках років,
І мрія юності в обличчі,
У голосі, устах і кроках.

Ту мрію я шукала рідну,
Відмірявши весняні роки
У самоті. І стрілка ясна
Любови срібної вп'ялася
У танець літа життєдайний...

Збудилася душа, і серце
Нову симфонію складає...

** Білатка (гуц.) - шовкова косиця*

ЗЕЛЕНА ТУГА

Моє серце горить,
Моя думка летить -
Ген далеко, в простори без краю.
Мандрувати в світі
І з собою нести
Свою тугу зелену гадаю.

В серці струни тремтять,
Ніжні тони летять
Навздогін тим думкам - у незнане.
- Помандрую одна,
І весела й сумна, -
Візьму тугу та сонце весняне.

Львів, 1939

З'ЯВА

Завогнилася хмарка...
Вітер злегка постукав.
Він приніс щось на крилах...
Нишком двері відкрила,
Заспівала спокуса
Досвід вигнувся шпарко.

На порозі твій віддих,
Лином сплеснула згадка...
Чорна галка в тривозі, -
Голос твій на порозі...
Пісню просить білатка*
Розтанцьованих ідів.

Christine Hoshowsky · Христина Гошовська

Christine Hoshowsky immigrated to the U.S. in 1949. She received her BA, Bethany College; MAT, Johns Hopkins University; Ph.D Fordham University and was a teacher and department chair of history and economics at Irondequoit High School in Rochester, New York. Dr. Hoshowsky was elected to the Board of Directors of the NYS Social Studies Supervisory Association and ran teacher in-service workshops on the Holodomor and of the collapse of the Soviet Union. Now retired, she is active in the Ukrainian community. She is a founding member of the Ukrainian Women's League of America - Branch 120, a V-P of Irondequoit Poltava Sister Cities, a founding member of the Ukrainian Centennial Committee of Rochester. She serves on the UFCU Scholarship Committee. Dr. Hoshowsky is President of the Rochester Ukrainian Group, Inc., and is a member of the Taras Shevchenko Scientific Society of America. She advocates for an independent and democratic Ukraine.

GENTLE FOOTSTEPS

We flourish in the silhouette of our
beloved Ukrainian Heritage
embraced by her sunshine, laughter
and her bittersweet tears as we make our home
in this fair city in this far distant land.

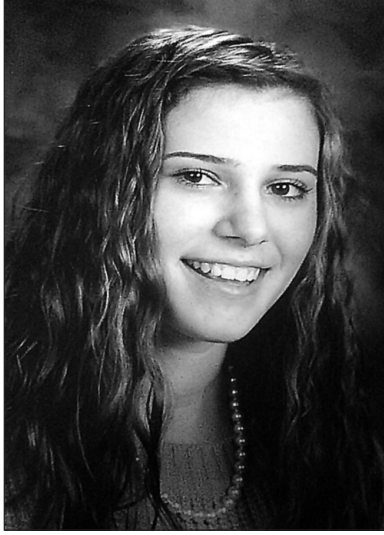
Our journey woven down a path
of toil and tribulation found haven in our
friendship here with you, dear Rochesterians.

For faith, freedom, and abundance built
tall these city walls while through her corridors
four waves of immigrant Ukrainians and their descendents
along with other seekers waled proud
to reap the happiness of just rewards.

Now we beseech you not to tarry, but
to join in good will efforts the community
of kindred spirits for the glory of our children,
townsmen, and American one and all.

As we depart for greener pastures beyond
imagination in our time, we bequeath
to you our gentle footsteps in mutual friendship and
good fortune-today, tomorrow and through all time.

*Christine M. Hoshowsky, PhD
3rd Wave Ukrainian-American
Irondequoit, January 1, 2003*

Iryna Hrynyk · Ірина Гриник

Iryna Hrynyk is an alumna of SUNY University at Buffalo's Bio-medical Sciences undergraduate program, Class of 2020. She graduated with Magna Cum Laude, and is in the process of applying to medical school.

At 18 months old, her family had emigrated from Drohobych, Ukraine, and ultimately settling in Upstate New York. Growing up, she immersed herself in the local public theater community of Auburn, New York, finding herself most "at home" on a light-ed stage. To this day, she finds herself grateful for the manner in which music and poetry have guided her to find her identity in the world. Currently, she resides in Buffalo, NY and has been working in the community as a medical scribe/assistant. In the future, she hopes to be a force in medicine and to be of service to other during troubling times.

IF ONLY WE KNEW

Across the room,
your smile lights up the dark
if only you knew it.

Across the room,
your laugh brightens my smile
if only you knew it.

Across the room,
your eyes see through my soul
if only I knew it.

Across the room,
my smile lights up your world
if only I knew it.

If only we knew...

LONGING

I long for the days of innocence,
when the world was protected by superheroes.

I long for endless strokes from my mother,
while she dreamed of who I would be.

I long for my father to play pretend in the leaves,
when the world was full of laughter.

I long for a wild imagination,
where princes were coming to find me.

I long for purity,
when I had never known of death.

I long for the days of innocence,
to be a child again.

FEAR

Most submerge
into loving arms,
I fear it.
I fear its power,
making you
think unthinkable things,
making you
trust the untrustable.
I fear it.

I fear its loneliness,
when they are gone,
and it haunts you.
I fear it.
I fear loving,
loving a ghost of him,
loving a ghost of them.
Loving something that exists only in
the depths of my
mind.

Tanya Hrynyshyn · Таня Гринишин

I was born in Munich in 1945. I was a really happy child living in DP camps until we came to America in 1949. We lived in St. Paul, Minnesota til 1962 where I was alternately the Class Creep in St. Matthew's Catholic School and the Star of the Show in Ukrainian Saturday School. After two years, I took baby daughter and came to Rochester in 1964. I had a great time in Rochester with family and friends until I remarried. The best thing to happen there was a wonderful son. I lived in New York City from 1978 to 1987. I had a lovely time in the Big Apple but in the end got squeezed out by the rich guys. So now I live in Newark, New Jersey where I run a private music studio teaching children to sing and play the piano.

ВЕЧІР НА НОВОМУ СОКОЛІ "ВІКІНГ"

Вже вечір настав на Новому Соколі;
Заблиснули зорі землі світ привіт.
У карних рядах, до молитви готові.
Перед маштами табір новацький стоїть.

Сповитий шуми вечірні літні
Спів юний, могутний до зір долітає
Розвіює думи неволні, сумні
Надію голосить, волю благає.

Звіти і розхід, на площі лиш машта
Самітні й пусті свою стіку держать
А далі, за лісом, у травах (зинашних)
Із ватри веселої іскри летять

Час летить на крилах зоряної ночі
Несе із собою в простір забутий.
Жеврі ночі грачі і тишу співночі
Радість й дружбу пластового життя

Тегрин Бесид

1963

UNKIND LOVE

How will you hurt me today?
Will you not come?
And if you come, will you not stay?
And if you stay, will you vanish in the night
And not come back to say goodbye?

Or will you wake up in my bed,
But maybe there will be no light
In your eyes when they meet mine?
I wait. How will you be unkind?
How will you hurt me tonight?

ПЛАСТОВІ КОЛОМИЙКИ

Присвячені сеньйорам з нагоди 20-ліття Пластової Станиці

А вже весна - верба рясна
Розпустила віття,
Ми Станиці святкуємо
Нині двадцятьліття.

Було добре - було й зле
Нема що казати,
То ми нині сеньйорам
Хочем заспівати.

Насамперід пану Ляльці
Причіпимо латку,
Щоб не їв нам печінок
Все за тую вкладку.

Друг Станичний "міні скіртс"
Нам забороняє,
А як жінка не дивиться
То нас подивляє.

В сеньйора Приймака
Є ще досить верви,
І він був би "файний бой"
Якби не ті нерви.

Сеньйорка Приймакова
Знаєм не від нині -
Цілу нашу "Однoднівку"
била на машині.

Нуся наша Гніздова
Своє діло знає,
І в садочку Пласт любити
Дітей навчає.

Знаменита є для нас
"Гніздовий" Гринишин,
З новаками мучиться
Так що ледви дише.

Наш Миронцьо від Пласту
Дуже відчужився,
Відколи він "Бізнесменом"
Великим зробився.

Та цим разом не вдалося
І тебе не спасло,
Тому нині на бенкеті
Ти є "товст із маслом"

А Уляна "Буриверха"
Гарне життя має,
І про бідних пластунок
навіть не згадає.

У Станиці самі вчені
Уміють писати,
Та мусіли з Пластприяту
Секретарку взяти.

Настрашились пластунки
Й пластуни нероби,
Відколи пані Цегельська
Питає до проби.

Нуся Филип кожний раз
Іншу музу чує,
І на всякі okazji
Столи декорує.

ПЛАСТОВІ КОЛОМИЙКИ *продовження*

У нашій Станиці спорт
Добре просперує,
Відколи то друг Роман Павлович
Усіх нас муштрує.

Сестричка Ліда Хомяк
Всі лікує болі,
Відколи вона "докторков"
Стала на Соколі.
Любко Шмігель досить має
Свого Пластприяту,
Бо недавно записався
До сеніорату.

Нашу нову звязкову
Вже вхопила втома,
Бо коли телефонуєм
нема її в дома.

Звязковий Юрчик Павлічко
Зібрав значків двіста,
І бавиться в Рочестері
У філіяліста.

А друг Білик не буває
В пластовій домівці,
Бо ціле своє життя
Віддав "Кредитівці".

Сеніор Бодьо Гуран
Дуже "бой" практичний -
Каже "я не звар'ював"
Щоб я був станичний.

Він так тяжко наробився
Що не міг аж спати,
Тому мусів "райтевей"
Тай зретайрувати.

Сеніорам Мандзіям
Хтось підсипав зілля,
Бо доперва в двадцятьліття
Вилізли з підпілля.

Ми не знаєм що з Христею
Кошовов робити,
Вона каже по українськи
Нам всім говорити.

А сеніор Пилишенко
То чиста спокуса.
Коби тільки обголив
Шевченківські вуса.

Ми також бажання маєм
Тай до Пластприяту,
Щоб купили на домівку
Трохи кращу хату.

От кінець вже коломийкам
Всім вам на розраду -
дякуємо що прийшли ви
на нашу парад.

IVY HILL

All winter long the crows have kept me company.
Black Chicha chased them over frozen fields
Into the dark and naked trees.
There they flocked and sat
And cawed hoarsely.

And I, in long and black and wattled coat
Tramped in men's boots over mud and snow,
A crone, in black, to match the dog and crows
And the dark landscape of the winter of my soul.

Then yesterday I came around the bend
Of that same field, muddy now with rain,
And there, upon a tiny puddle lake
(tree in the middle, trash can on the side)
Were swimming birds. I blinked
And looked again and thought,
Do crows swim?

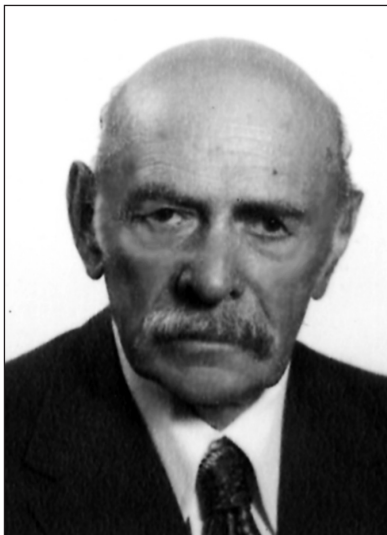
But these were ducks, minute and graceful,
Wiggling tail feathers as they swam,
All ten or twelve of them; the males
Black and white with heads of forest green,
The ladies modest brown. Round
And round the tree they swam, sometimes splashing
Sometimes waddling in the mud.
All paired.

It was a scene like from a Slavic tale –
A sudden door into another realm,
As if, perhaps the fairy of the rain,
Or mermaid princess of the sea
Had fluttered an embroidered scarf
And they fell out,
The blessed puddle and the joyous birds.

The crows were cawing madly.
Then Chicha came.
The ducks rose in the air,
Their call competing with the cawing of the crows.

They vanished.
The crows fell silent.
The dog was gnawing on a new found bone.

Was this an omen?
This light, these birds, this rain,
A vision of the coming spring,
So that maybe even I
Could be made whole again?

Anatoliy Kalynovsky · Анатолій Калиновський

Анатолій Васильович Калиновський (псевдоніми — Анатоль Галан, А. Чечко, Іван Евентуальний, Колібри, Кость Галан, Василь Орлик) народився 22 серпня 1901 р. в родині священика в селі Землянка Глухівського повіту Чернігівської губернії (тепер Сумська область). Середню освіту здобув у Новгород-Сіверській духовній семінарії. В 1920-х роках працював у Вістях ВУЦВК, учителем у середній школі, був членом літературної організації «Забой».

В 1929 р. заочно закінчив Ніжинський педагогічний інститут ім. Гоголя. Через лютий терор, з 1933 р. був змушений припинити свою літературну діяльність і лише в 1946 році знову зміг до неї повернутися, випустивши збірку оповідань «Чарівна дружина». У повоєнний час перебував у Зальцбурзі, Австрія, а потім в 1949 р. переїхав до Аргентини, а в 1956 р. до США, м. Рочестер. Співпрацював із редакціями журналів «Мітла», «Пороги» в Буенос-Айресі, з газетою «Прометей» у Нью-Йорку. Український письменник, редактор, поет-сатирик, член УРДП та Спілки Українських Письменників «Слово», Калиновський був автором понад 20-ти книг (Невигадає, Розмова з минулим, Танець на линві, ...). Його твори появлялись в газетах Нові Дні, Новий Шлях, Народна Воля. В 1970-их роках був членом і головою Культурно-Освітньої Комісії та головним редактором «Кооперативної Думки» при Українській Федеральній Кредитовій Спільноті м. Рочестер. Був мовним редактором багатьох рочестерських видань та членом управи УККА і Товариства Прихильників УНР. В 1984 р. у видавництві Юліана Середяка, Буенос Айрес, видав новий твір «Корабель без Керма», повість на 246 сторінок, оформлена графіком Володимир Каплун, де описує життя людини в підсоветській Україні, яка пристосовувалася до обставин життя з дня на день.

Анатолій Калиновський помер 3 жовтня 1987 року в місті Рочестер, де і похований, лишаючи дружину Софію, доньку Галю, зятя Романа, онуків і правнуків.

(Інформацію зібрано з різних джерел)

ПЕРЕДЧАСНА РАДІСТЬ

(З книжки «Проти Шерсти»)

У джунглях жив диктатор-тигр,
І не було від нього зроду
Ані проїзду, ні проходу,
Хоч по хмарінню вчися йти!

Аж стогнуть джунглі: Ну й буття!
На світ би не родитись краще!
Всю радість клятий звір віддтав,
Зробив життя наскрізь пропащим.

Корився тигрові народ,
Згинався зубатий і рогатий,
Бо добереться і до хати,
І назавжди затулить рот.

Роки минали за роками,
Аж раптом вістка: тигр помер,
Нарешті, трясця його мамі!
Настане в джунглях мир тепер.

Кільцем закручені хвости
У звільнених від злої долі.
Авжеж, від гноблення й неволі
Приємно раптом відійти.

Та ось надвечір вістка знов:
Не припускайте мрійних гадок.
У джунглях далі летіть кров,
Бо в тигра лишився нащадок.

ЧУЖА ЗАСЛУГА

(З книжки «Проти Шерсти»)

До човна раз присікалось весло:
- Такого лежня я ще не стрічало.

Коли б мене на світі не було,
Ти б зовсім не відходив від причала...
Та човен вдався на відповідь меткий
І мовив, сміючись: - Хвальба не штука!

Коли б не було людської руки,
Ти б звалось не веслом, - нікчемним дрюком.

ПРИВІТАННЯ

*з нагоди 25 ліття священства нашого настоятеля,
о. Федора Коваленка при церкві Св. Покрови*

Згадайте, Отче, як колись
У сонячній "Бразилії"
Ви в царстві Духа обнялись
З хрестом із білих лілій.

Згадайте кроки і ходу
Тяжким шляхом священства.
Сказав Спаситель: Я іду
Від мук і до блаженства.

І Ви спішили за Христом,
Щоб в кожную бідну хату
Принести радість, і з гріхом
Навіки роз'єднати.

І там, і тут любили Вас
За щире слово віти.
На людське зло безсилий час,
Якщо любов в нім лиха.

Я не кажу, що ми жили,
Як сироти, без батька,
Та вже кінчилися жалі,
Все маємо в достатку.

Бо в нас спільний величний храм
І добрий пастир в ньому,
що так нагадує всім нам
Наш край у Божім Домі.

Тепер там зло, нечистий дух,
Що вихолостив совість,
Та ми втекли від тих наруг
Лиш завдяки Христові.

І нині, в славний ювілей
Достойного мітрата,
Нехай велике і мале
Одним радіє святом.

Нехай же він іде з хрестом
Із білосніжних лілій,
І так провадить нас гуртом,
Як в сонячній Бразилії.

МОЛОДІЙМО!

(З книжки "Проти Шерсти")

Зелень - емблема росту,
Піст є емблемою сил.
Тільки не в воду з мосту
Розмах свій, друже, неси.

Мимо невдач і образи,
Краще - з води на міст.
Сталю наснажуй м'язи,
В перстень закручуй хвіст!

Може, з ясного неба
Грім полетить до ніг,
І відпаде потреба
Гризти себе самих.

Сплітки, полеміка, чвари
Лишаться на смітнику,
І з героїзмом у парі
Підемо в простір. Крокуй!

Стиснувши серце і зуби,
З холодом думки і дій,
Проти всесвітньої згуби!
Тож молодій, молодій -

Духом, нестримним буянням,
Кожною цяткою м'яз.
Стануть на задньому пляні
Віскі, і пиво, і джаз.

І конгресові роздори,
І міжпартійні сварки.
З рабської нервам покорі
Мусимо вийти таки!

Щоб животіння руїнне
Зникло, розвіялось в прах.
І щоб ім'я у країнцях
Скрізь поважали в світах!

З РОЧЕСТЕРСЬКОЇ ХРОНІКИ

Анатоль Галан (Іван Евентуальний)

Отак, живем собі, працюєм,
А й не працюєм, то живем,
Частково вже пенсіонуєм,
Старіємося з кожним днем.

А все ж не губимо гумору
І не втрачаємо лица.
Хвости угору, вгору, вгору
До переможного кінця!

Здається врешті і без жартів
Знайшли спільний соборний тон:
Молитись ходимо на Картер
Вінчатись ходим на Клінтон.

А як звернем до Йосафата,
Також в тому гріха нема.
Соборна українська хата
Це - толеранція сама.

Це те, чого нам бракувало
На протязі двох сотень літ,
Інакше російська навала
Давно пішла б уже під лід.

І мали б ми свій власний уряд,
І власне військо, і закон.
Пошли нам Господи, ще бурю
Хоча б на форумі ООН...

Та вже не будем відхилятись
У політичну далину,
Розглянем те, що біля хати,
Проблему вирішим одну.

Яка ж це, братчики, проблема
Отут, в ненашому краю?
Де заховавсь незримий демон,
Не переможений в бою?

Це - жертва, жертва й знову жертва
В ім'я омріяних ідей.
Без неї страва буде мертва,
Без неї зв'яне Соробей.

І вся станиця Братства УНА
Не розростатиметься вшир,
І навіть невмірущий гумор
Загубить Білик Любомир.

Дала нам доля привілею -
Без страху жити й без нужди,
То ж не шкодуйте на ідею
Краплин грошевої води.

Катедра Українознавства,
Ще - НТШ, а ще - УВАН -
Це складники народоправства,
Найбільший козир і тиран.

У боротьбі за Україну,
За волю нашої землі.
Немає забуття й загину
Для тих, що жертву подали.

Хіба не вартий злота-кубка
Невтомний громадський діяч,
Відомий всім, професор Губка,
Швидкий і звинний, наче м'яч.

Хіба у Мірка Пилишенка
Десяток рук, десяток ніг?
А як він вправно й хорошенько
Імпрезу провести поміг!

Хвала і шана нашим дамам,
У них, як в бджілок, труд є - суть.
Дружини, робітниці й мами
На вівар громадський несуть

Своє натхнення і уміння,
Часом підштовхують мужчин,
Бо без жіночого сумління
Вже заломився б не один.

Отож, мої прекрасні друзі,
Вкладаймо жертву - хто яку.
У Рочестерській нашій смузі
До жертв не бракне в нас смаку.

Є Міра Повх, і Слава Зелез,
Шановна пані Крамарчук,
І Загачевський добре стеле
Пером і пензлем своїх рук.

Бажаю всім міцного духу,
Щоб перевиконати плян
Спільного поступу і руху.
З привітом - АНАТОЛЬ ГАЛАН

СЛОВО

Слово — міцная криця,
Слово — могутня річ,
В нас же воно, як годиться,
Кинуте десь за піч.

Якщо дається «слово»,
Знаємо: справі кінець,
Слово злизала корова,
Слово прудкий горобець.

Скільки в житті писанини,
Скільки чудових слів!
Ех, коли б соту частину
З того всього здійснив!

Збори, наради, віча,
Пляни, ухвали, шум...
Бризкає пиха індіча,
Як водограйний струм.

Де ж те велике «слово»
Що «на сторожі» стоїть?
Тільки самі промови
Вуться димком у блакить.

Мабуть з тієї причини
Дійсність важка і пуста,
Що у сучасній людині
Слова - як в зайця хвоста!

Іван Евентуальний
Рочестер, НЙ.
1956 КООПЕРАТИВНА
ДУМКА #6

Iryna Kaznovska · Ірина Казновська

I was born in Ukraine, in the beautiful city of Lviv that I still call my home, even after moving to the US with my husband Myron and our daughter Oresta. As a family, we worked hard to get an education and build our careers. We always help each other, cook together, and travel a lot. At home, we keep our Ukrainian traditions close; so they are not forgotten, and we stay true to ourselves and our roots.

Writing poetry is one of my hobbies and I am happy to share it with other people who appreciate and understand thoughts that come from the heart.

БЕРЕГ ЛЮБОВІ

Ніч спустилася на Землю,
тихо стало навкруги,
тільки зорі й місяць знають
про мої сумні думки.

Я не можу з ними спати,
хочеться втекти кудись,
а душа боротись каже,
прагне, щоб вони збулись.

Всі думки мої про тебе
і про те, щоб ми колись
опинились просто неба
і забулися на мить.

Щоб усе на цьому світі
стало нашим і до ніг
простелилась стежка з квітів
до Любові берегів.

І нехай не зупинити
час, який невпинно йде,
я завжди буду любити
й пам'ятатиму тебе.

ХТО ШУКАЄ, ТОЙ ЗАВЖДИ ЗНАЙДЕ

Хай розлучають нас роки,
Границі, океани,
Але у серці назавжди
Живуть любов і пам'ять.

При поворотах несудьби
Надію ми плекаєм,
Що Бог допоможе нам знайти
Те, що нераз втрачаєм.

НІЧ

Яка чудова була ніч,
ми були разом віч-на-віч,
лиш у віконце стукав дощ,
він наче нас питав про щось...

А ми у темряві сиділи,
обнявшись, тихо говорили,
і тільки очі та сльоза
сказали більше, ніж слова.

Мене ти ніжно цілував,
ласкав і міцно пригортав,
а в мене сльози по щоці
текли від щастя - як у сні...

Вже дощ не стукав у вікно,
і не питав нас ні про що,
бо відповідь на всі питання
в одному слові - це КОХАННЯ.

І швидко сплинув час для нас
і ми згадаємо не раз
про цю чудову нашу ніч,
коли ми були віч-на-віч...

THE WIND

I catch my breath and close my eyes
He picks me up... It feels so nice...
He's strong and gentle, but, at times,
He disappears... I'm scared... I cry...
I'm on my own, afraid of heights,
But I do trust him with my life
And I believe that he'll be back
To pick me up and stay till end....

A STAR

I want to be a star,
And down, along the sky,
I want to travel far
Where I can catch your eye.

You'll see how bright I am,
And you will wonder why
I'm not like all of them -
You know it deep inside.

I want to be with you
This endless magic night,
And whisper "I love you...
I want you in my life!"

Tonight my wish comes true –
It's our story time!
I'm coming down to you
To be your Valentine!..

ВІРШ-ВІДГУК

*(Про вірші із збірки Богдана Пастух
"Душі моєї сподівання...")*

Хоч я незнаю хто ти є,
Твої вірші читаю,
І плаче серденько моє,
чого – сама не знаю...

Чи то від туги й самоти,
Чи може від печалі,
Бо кожен вірш, що пишеш ти
струна, що сумно грає...

Ці струни – все твоє життя
і я це розумію,
нажаль немає вороття,
але плекай надію.

Надія сили додає,
Щоб жити і любити,
вона – це все, що у нас є,
щоб все життя змінити!

LITTLE SNOWFLAKES

Millions of snowflakes
Are dancing in the air,
They freeze the pain of heartbreaks,
And make us think they care.

They sparkle in the moonlight
Allowing us to see
How beautiful, like star light,
Life on Earth can be.

We follow our pathways,
And we believe in dreams,
Those little dancing snowflakes
Is where it all begins.

And all the love inside us
Is healing broken hearts,
We're able to move forward,
Because new life just starts...

YOU AND I

I've never met a man like you,
You're everything I want,
I whisper softly "I love you..."
And this is from my heart.

Just you and I can hear this
Because we are so close.
No matter what the distance is,
We feel each other's soul...

Oresta Kaznovska · Ореста Казновська

I was born in Lviv, Ukraine, and moved to America with my family when I was 3 years old. I was inspired by this opportunity to learn and grow my career; while traveling the world and immersing myself in different cultures. It made me passionate about cooking and baking, and I love sharing this passion with my loved ones.

CHRISTMAS SPIRIT

A season of laughter and cheer,
Children waiting for Santa, steer clear!

Gather round to decorate the tree,
Grab some cookies and tea!

We hope all your wishes come true
Happy Holidays and Merry Christmas to you!

SNOW DAY

Leaves have fallen, trees are bare,
The smell of fall makes me aware,
The chores are a pain,
But winter's on its way.

I wake up and look outside,
I see it's snowing,
I call up my friends,
And we go sledding.
At the end of the day,
I come home to a hot cup of coco,
And yet ready for the next day.

Ivan Khrushch · Іван Хрущ

Іван Іванович Хрущ народився 29 квітня 1971 року в селі Побережжя на Івано-Франківщині, У віці п'ятнадцять років, почав писати перші вірші. В 1995 році Іван емігрував США, в місто Рочестер що в штаті Нью Йорку.

ЗИМОВИЙ ВЕЧІР

Зимовий вечір, сніг іскриться,
І місяць ясний угорі,
Мій друже, знову ми зійшлися
Так випадково як у сні.

Ми зупинились на півслові
Минуле пригадять на мить.
І знову та дорога в полі
Нас, як колись у даль манить.

Зимовий вечір на долині -
Біліє сніг, темніє даль...
Знову ті зорі світлі в небі,
І тайна місяця печаль.

Ми мовчки дивимось навколо:
Все перед нами як колись;
Лиш наші дні минули скоро,
Лиш тільки ми не збереглись.

Дитинства мрії що в нас були,
Одні збулись, а другі - ні;
Ми оглядаємось в минуле,
Як гаснуть пам'яті вогні...

Давай не будем сумувати,
Нас не жаліє час земний,
Майбутнє будем зустрічати,
Як після ночі день новий.

Хай час біжить, тут його воля, -
В нас є надія у душі:
Наша з Христом щаслива доля,
Наше майбутнє - у Христі.

22 Грудня, 1992

НЕЗАБУТНІЙ

Його розпинали давно,
А Він незабутній сьогодні,
І знову в тернині чоло,
І очі прекрасні мов зорі.

І знову народи ідуть,
Ідуть на Голгофу до нього,
Там люди любов пізнають,
Там слухають істини слово.

О, як це було в давнину,
О, як це важливо сьогодні,
Щоб знати любові ціну -
Невинно пролітої крові.

Давно Він із мертвих воскрес,
Давно Він вознісся у небо,
А грішні шукають той хрест,
І щастя знаходять для себе.

Вони пам'ятають Його
Тернове чоло, милі очі;
І сказане слово давно:
"Прости їм цей гріх, о мій Отче".

Народ на Голгофу іде,
Розп'ятий там гріх всього світу,
Ісусове слово живе -
Світильник нового завіту.

Століттями роки ідуть,
Ісус для сердець незабутній,
Він світить любов'ю їм в путь
З Голгофи - в блаженне майбутнє.

10 Травня, 1994

РОЗМОВА

В тиші серед ночі схиляю коліна,
З молитвою серце моє;
Мій Бог всемогутній, а лиш людина,
Все ж вірю: Він чує мене.

Пливе срібний місяць в безкрайнім просторі,
Земля сном замріяним спить,
А в серці розлилася мова любові -
І небо вогнем пломенить.

Я щиро розкажу про дні свої земні,
Лиш Бог зрозуміє один,
І зорі, як свідки в далекому небі
Завіту незмінного з Ним.

Хай буду людьми я і світом забутий,
За віру зневажений злом -
Я маю розмову з Творцем всемогутнім
І спільність з Ісусом Христом.

І сміло піду в невідому дорогу:
Маяк мій крізь пітьму горить;
І руки пробиті простягнуті знову,
Щоб дні мої благословить.

10 Жовтня, 1998

Petro Kosenko · Петро Косенко

Український патріот, поет, член Спілки Письменників України. Своїми словами, був "хворий поезією і Україною".

Косенко народився у 1922 році у хуторі Волохино (біля міста Долинська), сьогодні у Кіровоградській області. Він бачив на очах і пережив трагедії – страхіття Рідного Краю та українського народу ХХ-го століття: Сибір, Голодомор, репресії – батька арешт і загибель НКВД-істами, Другу Світову Війну, примусову працю як "остарбайтер" в Німеччині, та імміграцію -- спершу до Венецуелі, а пізніше у 1963-у році до Америки. У Рочестері сім'я Косенків пристала до укр. православної церкви Св. Покрови, де Петро служив як голова парафіяльної ради, та працював з комітетом для будови нового храму.

Косенко був майстер сонетів, писав на різні теми. Вірші показують велике знання типово-українських пословиць, котрими він не раз користувався у звичайних розмовах. Видав чотири збірки поезій. Петро відійшов від нас 2. вересня 2012р.

Андрій Цегельський, приятель родини Косенків

Ukrainian patriot, poet and member of the Ukrainian National Writers' Union. In his own words, he was obsessed with poetry and Ukraine.

Kosenko was born in 1922 in the hamlet of Volokhyno near Dolynska, now in the Kirovohrad Oblast (region). He witnessed and was personally affected by the tragic events of 20th century Ukraine: deportation to Siberia, Holodomor genocide, 1930's repressions – his Father's execution, World War II, forced labor and finally immigration, first to Venezuela and later the United States. He settled in Rochester, N.Y., joined St. Mary's Ukrainian Orthodox Church, served in various parish committee posts and worked toward building a new church.

Kosenko was a master of sonnets. His poems cover many topics and are rich with native Ukrainian proverbs, which he typically used in conversation. He published four poetry collections.

Petro departed from us September 2, 2012.

Andriy Cehelsky, friend of the Kosenko family

Як часто я молюсь в нерукотворнім храмі
Щоденних спогадів сердечних і простих...
Молюсь за рідний край, за грішних і святих
В його немислимій кривавій долі-драмі.

Я кожен день горю в життєвому бедламі
І кличу до борні завзятців молодих
На захист пам'яті прапрадідів твердих,
Що щит повісили на царгородській брамі.

Повісьте й ви свій щит на клятому кремлі
На знак побіди вільнолюбної землі
І вирвіть назавжди жало його гадюче,

Що людям на планеті жити не дає.
Устань, козаچه плем'я молоде блискуче,
І запиши в віки безсмертіє твоє!

1996

Суворий діду мій, і ніжний, і добрячий,
Шкода - тебе давно нема серед близьких,
А то я розказав би, що і я з таких,
Ну, от, таких, як ти - завзятий і терплячий.

Чи я не твій онук? Чи я не син козакий?
Чи я не витерпів, як ти, тортур тяжких
Від різних "добročинців" хижих і метких
За наш чудовий край, за наш народ незрячий?

В житті я просто йшов чи по сухім, чи вброд,
Але не зрадив зроду наш кремезний рід,
Не називав себе непомнящим Іваном

Пишався іменем і славою батьків,
Тож кланяюсь тобі онучечком Богданом,
Гордися правнуком - він теж із козаків!

1984

О юносте моя! Буремний мій світанку!
У вирі катаклізмів хрещене дитя!
З тобою я колись віддав би півжиття,
Щоб чужину обняти - непокірну бранку!

З тобою мріяв я про скатерть-самобранку
Тієї чужини до самозабуття,
З тобою й переживав химерне сум'яття
За ту незбагнену і дивну забаганку.

І наче в дар за це я морем небезпек
Пройшов всі ті чужини всіх і всяких Мекк,
Та чудотворної не бачив скатертини.

Так, всі заморські дива - то лише мара!
Найбільше диво з див - це ласка батьківщини,
Початок і кінець усякого добра!

1982

МОЇМ ДІТЯМ

Ми з вами просто йшли. Така вже наша вдача,
Такі з народження далися нам серця.
Ми так і йтимемо несхильно до кінця,
Хоч би й спіткала нас колись якась невдача.

Життя ж бо вічний гін, а не затишна дача
Деся у півтіні западного ялівця.
Змагайтесь, любі! Знайте: волею Творця
Гуде-пульсує в нас живуча кров козака.

І так, чимдуж вперед! Без страху - до зір!
А тільки трапиться між вами маловір -
На абордаж його! - нехай нас не соромить!

Бо маловір'я наше, наче та іржа, -
Хто вірить, той і найтвердіші скелі ломить -
Таж людська віра - і безмежність, і межа!

1979

ПАМ'ЯТИ ДРУЖИНИ

Кохав і я колись і, знаю, був коханим,
Горів і я колись таким вогнем святим!
Та вмерла суджена - мій добрий херувим -
І знову я один іду шляхом туманним

Іду, але куди? Вже гостем довгожданим
Не буду я ніде, хоч був би й золотим,
Ніхто мене не жде з привітом гомінким,
Ніхто не підбадьорить словом полум'ямим.

Так я нечинним став, як вбитий у бою,
Хоч шкутильгаю ще в життєвому строю.
Невже прийшов мій час довічної розлуки

З життям, що я оспівував на всі лади?
Кохана! Краще встань, візьми мене за руки
І поряд на віки з собою поклади!

1984

СИНОВІ

Не йди в життя, мій сину, втертим шляхом Креза,
Тримайся віддалік користолюбства мзди,
Не лізь і в знать - собі не наживай біди, -
То з діда-прадіда чужа для нас трапеза.

Нікого й не суди, бо осуд гірше леза
Оскардженого всує зранить назавжди,
Неправди і за батька свідчити не йди,
Бо наговір - це Юдина лиха імпреза.

Не для наживи ми приходимо на світ,
Не ради почестей ллємо щоденний піт
У вирі пристрастей, обману й колотнечі.

Ні, ми приходимо для іншої мети:
Покласти біди німічних собі на плечі
І їх без нарікань усе життя нести.

1984

Oleksandr Koshyts · Олександр Кошиць

Oleksandr Koshyts - Ukrainian choral conductor, arranger, composer, ethnographer, writer, musicologist, and lecturer, helped popularize Ukrainian music around the world. He was born in Romashky, Kaniv county, Kyiv hubernia on September 12, 1875. In 1901, he graduated from the Kyiv Theological Academy and then studied composition at the Lysenko Music and Drama School from 1908–10, where he also served as assistant choirmaster. During the period of 1912 – 1917, he conducted the Boian choir, organized two student choirs, taught choral classes at the Kyiv Conservatory, conducted the orchestra of Sadovsky's Theater, and served as conductor and choirmaster of the Kyiv Russian Opera. During summers from 1893-1905, Koshetz collected Ukrainian folk songs in the Kyiv region and in the Kuban. In 1918, Koshyts co-founded the Ukrainian Republican Kapelle (reorganized in 1920 into the Ukrainian National Choir), which for seven years toured Europe and the Americas extensively to win public support for the Ukrainian National Republic. A multilingual collection of reviews of Ukrainian National Choir performances from this period was printed in Paris in 1929 as *Ukrains'ka pisnia za kordonom* (Ukrainian Song Abroad).

From 1941 to his passing on September 21, 1944, he spent his summer months in Winnipeg teaching choral music and choir directing courses organized by the Ukrainian National Federation.
<http://www.encyclopediaofukraine.com>

Before settling in New York in 1926, where he taught choir conducting, Koshyts lived briefly in Rochester, NY where he, together with his friend Leo Sorochnytsky, "threw their energies into broadening the musical base of the local Ukrainian community" as stated by James Dmytro Bratush, in his book "Historical Documentary of the Ukrainian Community of Rochester, New York" published in 1973.

Яка тут тиша над лугами!

Прозоре небо, гори сплять...

В безодній глибині над нами

Лиш зорі тихії горять.

Мої всі зорі догоріли,

У серці світла більш нема.

Мої всі бурі одшуміли,

В душі лиш тиша й ночі тьма.

Від Мірка Пилишенка:

В останню хвилину, перед друком цього видання, я знайшов запис в щоденнику О. Л. Кошиця слова до пісні, яка йому приснилась в 1925 році в м. Рочестер, Н. Й. Він збудився зі сльозами на очах і записав слова тієї величавої пісні у свій щоденник.

Peter Kravchenya · Петро Кравченя

Народився в селі Більськ, Рокитнівський р-н., Рівненська обл, Україна перший в сім'ї, де родились 8 дітей. В 1982 році залишив Україну і переїхав до Естонії, де познайомився і одружився з Валентиною родом з Костопіль, Рівненської обл. Україна.

В 1992 році емігрував до США в місто Рочестер, Нью Йорк, де проживаю до сьогодні.

ВЕСНА

Пройшла зима, земля проснулась,
Додолу потекли струмки...
Чи то приснилось, чи почулось:
Співати почали пташки.

Суха трава зазеленіла,
Кульбаба вилізла з землі,
Бджола у поле полетіла
І повернулись журавлі.

На небі стали рідші хмари,
Набрякли на лозі бруньки,
Все, що живе, шукає пари,
І перші розцвіли квітки.

І все це вабить слух і око,
Ніхто до хати не спішить,
Щоб не проґавить ненароком
В дворі весни коротку мить.

До грядки потягнулись руки,
А поруч зацвіли садки...
Урокам Божої науки
Нас вчать і квіти і пташки.

Ще вчора холодно й сердито
У полі віяв буревій.
А вже сьогодні всюди вкрито
Барвінком радості і мрій.

Мороз тріщав і місяцями
Стояла мертва тишина.
Все помінялося місцями -
Повна життя, прийшла весна.

Прихід її не зупинити.
Не можна втримати життя.
Все, що живе - все буде жити
І стане часткою буття...

Під спів пташок і запах квітів
Рано прокинувся від сну...
...Немає щастя більше в світі,
Як бачити свою весну.

03/26/2020

ПРИВІТ ТОБІ ВКРАЇНО!

(Із збірки “Поезії Та Поєми На Прерізні Теми...”)

Привіт тобі Вкраїно
Чудовий краю наш,
Привіт тобі з далека,
З чужини від всіх нас.

Привіт вам рідні села,
Зі стріхою хатки,
Привіт вам незабутні
Вишневі садки.

Привіт тобі “Золотоверхний”
Батько городів,
Привіт тобі наш Львово
Славо Русичів.

Привіт вам гори сині
Карпатській буйні,
Привіт вам полонини
Замаяні в кущі.

Привіт вам широкії
Вкраїнські степи,
Привіт і вам чепурні
Вишневі садки.

Привіт тобі Україно
Закута у ярмі,
Від дітей твоїх розкиданих
В далекій чужині!

1954

СТЕФЦІ СЛОВІКОВСЬКІЙ

Нана Стефця Словіковська
Дівчина як квітка:
Круглолиця, синьоока -
Справжня українка!

Стефця завжди є весела,
Завжди жартівлива,
З кожним хлопцем пожартує,
До усіх смілива!

На все час вона знаходить:
До церкви, забаву,
Дома чисто все поробить
За себе і маму.

Кажуть зі Стефці буде жінка,
Буде господиня,
І шпарівна і дбайлива -
Українська газдиня.

До роботи щодня ходить
Гроші заробляє,
Трошки пустить сюди-туди,
А решту складає.

Тож ви хлопці лапайдухи
Час даром не гайте,
Копайтесь котрийсь до Стефці,
"Бизнес" починайте.

Щоб на весілля ми зійшлися
Всі ще того літа,
Цілим хором заспівали
Стефці "Многая літа!"

1956

ЛИХО

У кожного своє лихо,
Кожний клопіт має!
У кого нема той частенько
Сам його шукає!

Один має журбу-клопіт
Все грошей бракує,
Діточки його обсіли;
Жінка ворогує..

Другий має "також клопіт"!
Задобре живеться,
Гроші в його в кількох банках,
Горілочка п'ється..

Інший має знову клопіт
Авто не стартує!
Вже пора купити друге,
Та грошей шкодує!

Я маю свої клопоти,
А їх до безтями...
Купив "фарму" де гарую
Лиш тягну ногами..

Без клопотів життя було б
Надто дуже мляве,
Дуже просте, монотонне -
Прямо не цікаве!

Треба жити собі просто, -
На "бороду плювати"!
Сміятись зі свого горя -
На Бога надію мати!

1987

Victoria M. Lopuchowycz · Вікторія Лопухович

Victoria M. Lopuchowycz lives in Rochester, NY where she was born and raised in a home full of Ukrainian and Czech traditions. She graduated from the Honors Program at SUNY Oswego in 2002 with her B.A. in English and Theatre and also received her M.A. in English Literature in 2005. She is the Registrar and Admissions Assistant at the private Catholic high school that she and her 4 older siblings attended. Vicky enjoys an eclectic variety of hobbies and interests, but her favorites include reading, crafting, cooking, spending time with family, friends and her 2 cats, and gardening. She is grateful for her heritage and hopes to write a book about her family's history woven together with recipes and traditions that made her the girl with liverwurst and onion with mustard on rye, happy as could be, in the elementary school lunchroom.

UNGUIDED TOUR

I define myself each day
Stammering stutters
Of consciousness
Cause the story to meander
Questions are raised.
Answers, Given in a heartbeat,
Are heard in the womb,
To the questions
Of my lifetime.

3/31/01

WINTRY

In sleep,
Icicles form on my spine,
Webs of ice
In my flesh.
I lie there, defenseless
Frozen in mid-breath
The Nothing invades me.
But thoughts still form
My mind, like grains of salt,
Melting the ice.
Startled alive and able to move,
I turn on the light
On my brow a tiny bead of cold sweat
Rests.

3/28/01

MIMI

Through the window a quivering flashlight
In the middle of the night was your way of saying hello.
In the afternoon between 11:37 and 12:17 we heard
“Mail girl” accompanied by a handful of envelopes.

I cannot remember a time,
That you were without a smile.
You’d willingly sit with me and listen to me chatter,
As I spilled out what I considered to be life ending woes.

Your stairwell shelf housed a tin full of candy,
The half-gallon of heavenly hash ice cream in your 1950s Frigidare,
Sandwiches without the crust to accompany “tea” parties with Pepsi,
Those were things that we kept just between us.

Sunday mornings I sat next to you in the front pew at Church
While Mom sang up in the choir loft.
Evenings after dinner I’d eat a second or third dessert with you,
As you told stories from what seemed to me like centuries before.

We spent many lazy days under the umbrella
Listening to the trucks roar down the street.
And playing an intense euchre game
I won every game but the markers showed something different.

You enjoyed everyday that you were living.
We’d eat ramen soup out of your mother’s wedding china.
You’d save the strawberries from your patch for me,
And laugh as I jumped from rock to rock in your garden.

One day we rounded the corner
And there you lay –
Fallen so gently
Our mail still in your hand.

Last time I was home my insides were jolted –
Standing at the kitchen sink
Somehow I felt your presence.
I starred at your house, you weren’t there.

1/25/98

CYCLONE

Tangled in a timeless space...
I search for answers.
For questions yet to be asked.
Confusion sets in,
Twisting
Like a leaf in the wind,
Turning
Never falling out of the cyclonic
Suspension.
Anguish and pandemonium causing
Internal eradication
My mind unsuited to equilibrium.

10/99

REMEMBER

Then:
Hand in hand,
Yours were warm and strong,
Mine were small and fit perfectly into yours.
I’d squeeze your hand
You’d gently squeeze back
Now:
Hand in hand
Yours are warm and sweaty
Mine are trembling but still perfectly into yours
I squeeze your hand
You don’t respond
I can still remember your gentleness

3/31/02

Oksana Lukaszewycz-Polon · Оксана Лукашевич-Полон

About the artist: "My creativity, both visual and literary, encompasses universal themes that run across the spectrum of humanity. My work characterizes the human condition evoking strong images to the viewers, portraying the strength, as well as the vulnerability of humanity. I work with figurative themes which attest to mankind's place in the universe."

*Educated in the United States, Italy, and Mexico: * BFA Syracuse University; *M.F.A Graduate school of Fine Art., Pius XII Institute, Florence, Italy; *M.A Guanajuato University, Mexico; *New York University PhD post graduate studies New York, *Centro Internazionale Della Arti, Venice, Italy; *Sculptural Design with internationally acclaimed artist Livio Seguso, Murano, Italy and Dr. J. Petana of the University of Florence, Italy.

*Fifty Five Solo exhibitions: in the United States, Canada, Italy, Mexico and Austria, including: *Mazzuchelli Galleria, Florence, Italy *Ukrainian Academy of Arts and Sciences, New York *Galleria Allende, San Miguel de Allende, Mexico *Tatum Gallery, Toronto, Canada.

*International, Regional, Group, and traveling exhibitions, including; *Ukrainian Diaspora Artists Invitational Exhibition traveling to Major Galleries throughout Ukraine. *Centro International Della Arti, Palazzo Grassi, Venice, Italy *Ukrainian Artists of America Gallery, New York *International Women's Creativity Exhibition, New York *Bicentennial Exhibition, Library of Congress, Washington D.C., *Minneapolis Museum of Art, Minneapolis, Minnesota *Newark Museum of Art, Newark, New Jersey *Contemporary Arts Gallery, New York *Appleseed Collection (Council of the Arts multi city traveling exhibition) *Contemporary Art Gallery, Rochester New York *International Invitational Exhibition "In Search of Ukrainian Symbolism", Scarab Gallery, Detroit, Michigan.

Oksana Lukaszewycz-Polon throughout her artistic career, has been honored with many accolades, stipends and awards, both for her artistic creations and for her literary works... Therefore, her expertise in the arts has been highly respected, resulting in her having been selected to jury International, National and Regional Exhibitions.

Her works are now prized acquisitions of private and public collections nationally and internationally.

*Background: Parents: Ukrainian Catholic Priest Reverend Joseph Lukaszewycz and wife Natalia Demianczuk-Lukaszewycz passed their love and respect of their native Ukraine to their daughter Oksana, resulting in her active participation in Ukrainian Plast, Ukrainian School, and every aspect of Ukrainian Community life in Diaspora... Oksana is married to Artist/Educator Lavro Polon with whom she travels throughout the world; however, it is their frequent travels to Ukraine, the beloved land of her parents, that beckon them to return, again and again!

*Oksana Lukaszewycz-Polon exhibits professionally, does extensive commissions, and works from a studio in the Finger Lakes.

FROM "MAGHREB AL AKSA" THE FAR SUNSET

Watch the rain, hear it fall....
Quietly the raindrops go.... are gone... I know...
I have watched rain fall before....
 Gently.... Calmly.... Silently....
 A noiseless whisper, murmur,
 And final muted splash.
A raindrop fell.
 The journey ended.....

Summer rains have ceased to fall,
 Autumn winds now rip my door.
Shriveled leaves all brown...
 all cracked.....
Still limp from last night's rain,
Are swirling past my door... my window... my domain...
Unnoticed now, unwanted....
 They drift...
 They fall...
 They land in corners,
 trenches, and ravines.....

A distant faded spring is autumn....
 A spring of many eons past....
Was it real?
 or a spirit who had entered quietly unseen?
Decayed it now retreats....
Howling winds, still imploring....
 for what, and to whom...
 I fail to know or see,
For a total void is now its deed.

A drop of rain... I watch it fall
 and sink into the depths,
 a groan....
 unknown....
escapes from these dry paths and fields,
 melting into the waves
 of falling snowy white and grayish flakes....

The paths are damp... a brief snow falls...
 The night as vanished...
 Morning has now appeared.
At rest is nature.... or is it only
 that is so appears?
Stay with me! Arise!
Let us see the sunrise,
Together.....
You and I will walk

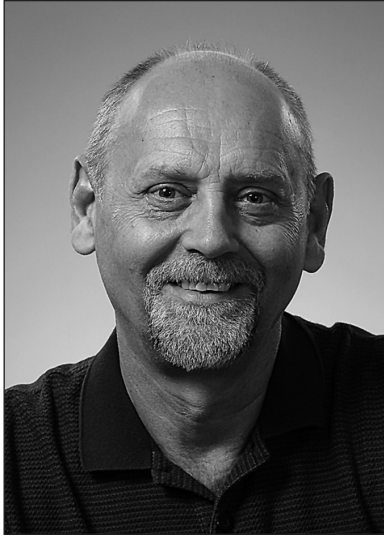
in dew, to the humming,
whistling tune of the
morning breeze.
I will remain the same,
 in sleep,
 in silence....
 awake.
Above us the lonely
clouds of winter
will quickly pass,
will disappear.
A throbbing fire
 burns within.
In ecstasy I turn....
 How strange,
 how strange,
 is love.
Power.....
 Passion burning.....
Majestic spirals of my mind
Soaring reaching the unknown
Flaring, bubbling thoughts disperse
 Grotesque images....
 Somberness.....
 Outcasted in an alien world.
 Strange forms unmold...
 Defuse...
 Lose shape, change color and
 Then finally fade.
 Oblivion.....
 Misty mornings....
Tears...
Awake, then sleep again
in shouts and laughter
pass this day.
But leave me please to laughter,
For grief will follow soon.
Uncoil the tangled brittle network
 that bursts with frequent leaps,
 swells softly....
 blushing....
 Then recedes, recedes,
 recedes.....

ОСІНЬ

І знов вже осінь наступає в обрій
Моїх щоденних мрій...
 Повзне-насуває, поморщені мрячні хмари
 Та низько їй вона мені спускає...
І знов вже осінь наступає...
Придавлює останні барвисті квіти весняні!
 Віє вітер ще останнім
 Листям по саду...
Мите-завіває в куток моїх застиглих мрій-
Останній подих весни!!!
 Лунає гамір - чар й радість...
 Однак минулі дні пройшли-пройшли
В холодну дійсність
Давнини...
 І знов вже осінь наступає
 В обрій моїх щоденних мрій,
Замовклі звуки сміху та кохання,
Просунулись та щезли,
 Зминулим подихом
 Весни...

ЧАС

Прийди, з'явись! Спини на мить моє життя!
Верни хоч раз мій гай зацвилих мрій,
Спинись на першій мрії мого раннього буття!
 Верни хоч раз в мій юний сад
 Ті всі барвисті квіти щастя,
 Котрі я так несвідомо топтала!
Чи можеш Ти зробити отце мені?
Чи можеш Ти вернути ті дні мені?
Ті сні давні?
 Навіщо шопив Ти мені те все?
Тому я все стремлю до дня!
Тому й ніч така сумна!
Тому й дні летять мені!
 Неповторні дні-години...
 Рабуєш Ти мені в цю мить
 Крадеш мені шматок надій-моїх стремлінь!
Кради-кради, бери це все,
Гукаю я: з мого життя
Вхопив хвилину, день, годину...
 Не бійсь! Бери це все!!!
 Бож Тобі призначено є це!!!

Eugene Lylak · Євген Лилак

Eugene Lylak is an English Professor at the National Technical Institute for the Deaf at the Rochester Institute of Technology. He has taught English as a Foreign Language in Greece, Spain, Holland, Slovenia and Ukraine. He has edited books on art, culture/politics, and biography, and has published fiction, poetry, and non-fiction on various topics in English and Ukrainian.

Eugene was born in Rothenburg, Germany and grew up in Rochester, NY where he and his parents, Mykola and Maria Lylak (nee Fiala) were life-long members of the Ukrainian Catholic Church of the Epiphany. He attended the local Ukrainian Saturday school, was raised in the Ukrainian Youth Association (CYM) and served as a CYM Administrator at summer camps in Cholodny Yar, and Ellenville, New York. He serves as an officer and board member of the Ukrainian Federal Credit Union and is a member of the Shevchenko Scientific Society. Eugene is a Vietnam War veteran. He has three children - Oksana, Markijan, Yvanka and two grandchildren Zenko and James. His wife Olena passed away on May 19, 2021. She was a native of Bradford, England and was a life-long educator, serving as Principal of Nazareth Academy for 12 years and the Taras Shevchenko School of Ukrainian Studies Saturday School for many years.

JUST ONE MORE REENLISTMENT

Supervise, yell, and gripe!
Make that rank!
Get that stripe!
Your service record's not complete
until gold and green
covers your arm and leaves it unseen.
Fight, man, fight!
Growl.... You're in the jungle
for another tour.
Go ahead, taking six 'I'll make you humble.
Remember,
time in grade is true survival;
the young recruit could be your rival.
Remember,
time in service is your goal,
and reenlistment will heal your soul.

SOMETHING ELSE

In somber paddies slaked with water
a pensive trooper awaits the slaughter.
Seated in some darkened shelter
hastily pitched against the night
your darker brother tearfully laments
the war, his race, your sentiments.

Imagine now the fearless clerk
pounding keys with a wily smirk.
Seated in a wind-cooled office
typing away casualty reports,
napalm-burning fingers flit away
the Agent Orange stench today.
Only blariness shoots through the eyes.
Only the other soldier dies.

Valentina Makohon · Валентина Макогон

Valentina Makohon is a retired teacher and community activist. Born in Kharkiv, Ukraine to parents who were survivors of Holodomor-Ukraine genocide and World War II, they lived from 1945-49 in refugee DP camps in Germany and then immigrated to Rochester, NY. Over the years, she served as a public relations volunteer and helped to organize effective media coverage, promoting information about the Holodomor and Ukraine's historic struggle for statehood. Much of her efforts were devoted to advocacy on the behalf of imprisoned Ukrainian dissidents protesting Kremlin policy of Russification and the threat of physical annihilation after the 1986 Chernobyl nuclear disaster. She taught at T. Shevchenko School of Ukrainian Studies, served as Chair of the Ad Hoc Committee on Education about Ukrainian Famine-Genocide 1932-33, Co-chair of Americans for Human Rights in Ukraine (AHRU) and on the Commemoration of 50th Anniversary of Ukrainian Famine and Millennium of Ukrainian Christianity committees. For her extensive community service, Valentina was recognized as a "Outstanding Ukrainian of the Year" by the Ukrainian American Business and Professional Association. A SUNY Geneseo graduate, with a degree in Elementary Education and Library Science, her life's motto comes from the words of Taras Shevchenko, "Learn from others, forget not your own."

THOUGHTS OF UKRAINE

In every sunrise,
In every sunset
I see images of you...
I see your eternal beauty,
I feel your eternal sorrow
As I think of you...
I see your endless fields of gold
Guarded by the towering sunflowers,
Bowing their heads in solemn prayer;
Bowing their heads to hide
The dark tears of lament for you...
I see the deep blue cornflowers
Scattered throughout the fields of gold;
They look like pieces of shimmering silk
Thorn from the banner
Of a land so glorious and old...
And every field is covered with poppies
Of piercing red hue,
They are the endless waves of blood
That has been shed for you...

May 2, 1977

Zinovia Oleksiy · Зіновія Олексій

Я родом з мальовничого села Голинь Калуського району Івано-Франківської області. В 16 років переїхала в США. Тут я закінчила школу та згодом отримала американське громадянство. Я обра-ла професію Dental Hygienist в MCC (Monroe Community College). Вільно володію українською, російською та англійською мовами. За-хоплююсь творчістю Л. Костенко, М. Булгакова, Е.М. Ремарка, Ж. Верна. Пишу поезію та прозу.

НА ЗЛОБУ ДНЯ

Весны прелестный теплый день.
Цветут сады, журчат ручьи.
Повсюду слышна птичья трель,
И мысли так воздушны и легки.

Природа от зимы вновь ожила,
С собою ввысь вздымает все живое,
Словно одаривает крыльями она,
Чтобы радовало и новое, и бывшее.

Весна, как ты прекрасна и быстротечна!
И хочется парить по небу над землею,
И хочется мне жить! Мечтать о вечном!
Ну как в такой чудесный час учить мне биологию?!

НАША МОВА

Хай піснею лине
Мова нашої країни,
Хай розквіта вишневим цвітом,
Промінням сонячним зігріта.

У селах та містах
Хай буде вона на вустах.
Хай до неба лине
Голос неньки України.

Пісня в серцях, щоб не відцвіла.
Щоб мова не забувалась, щоб була.

FAMILY

Word "family" can be hard to define.
For each of us definition is unique.
It isn't easy right words to find
When all explanations seem weak.

Family is not people who live next to you,
With whom you share breakfast or dinner.
Family is people who are always with you,
No matter, if you are loser or winner.

"Family" is defined as friendly support
As sharing happiness or sorrow,
As well it's defined as internal comfort,
As care of beloved today and tomorrow.

"Family" can be defined as blessing from above.
Sometimes it as true sacrifice is defined.
But the most important that family is love.
I guess it's the best definition to find.

Olexandr Pidsukha · Олександр Миколайович Підсуха

(16 жовтня 1918, Ніжиловичі - 21 жовтня 1990, м. Київ) - український поет, прозаїк, драматург, перекладач, громадський діяч.

БІОГРАФІЯ - Народився 16 жовтня 1918 року в селі Ніжиловичах (тепер Макарівського району Київської області) в родині сільського коваля. Закінчивши семирічку в сусідньому селі, пішов на робітфак Київського лінгвістичного інституту, а за два роки був уже студентом Харківського педагогічного інституту іноземних мов.

Після закінчення навчання у 1939-1941 роках Підсуха працював викладачем Донецького індустріального інституту. У 1941-1945 роках поет на фронтах радянсько-німецької війни (спочатку сапером і автоматником, а потім стає кореспондентом дивізійної газети). У післявоєнні роки викладав англійську мову в Київському педагогічному інституті імені Максима Горького. Член Спілки письменників України з 1947 року. У 1953 -1958 роках працював відповідальним редактором журналу «Дніпро», згодом - завідувачем редакцією серії «Романи й повісті» видавництва «Дніпро». У 1973-1979 роках - голова Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном. У 1952-1957 і 1980 -1990 роках мешкав у Києві у будинку письменників Роліті, у 1957-1979 - в будинку на вулиці Михайла Коцюбинського, 2. Помер 21 жовтня 1990 року. Похований в Києві на Байковому цвинтарі.

ТВОРЧІСТЬ - Ще у студентські роки Підсуха пробує своє перо. Перша поетична збірка «Солдати миру» вийшла друком у 1948 році. Тут найповніше виписано образ воїна-визволителя. З'являються книги «Життя за нас» (1950), «Слово про наших друзів» (1951). У 1950-60 - ті роки відкривається Підсуха читачам як прозаїк. Поряд із ліричними збірками «Героїка» (1951), «Іду на клич» (1965), «Краплини» (1966), «Розповідь» (1969) з'являється перша книжка прози «Вічна-віч. Невигадані історії» (1962). Найпомітніше досягнення поета того періоду - віршований роман «Поліська трилогія» (1962). З кінця 1962 року за рекомендацією Спілки письменників Підсуха відряджається як стипендіат ЮНЕСКО до Канади, Великої Британії, Франції, США. Наслідком подорожі за океан став цикл поезій «Канадський зошит», який ліг в основу збірки «Материн заповіт» (1964). Поема «Материн заповіт» (1962) увійшла до однойменної збірки, що побачила світ в 1964 році, стала одним з найкращих творів в ліро-епічному жанрі. Вона заснована на автобіографічному матеріалі. Твори «Запахло квітнем» «Канадський зошит» «Мова» «Нумо в ліс, чи в поле!» «Ровесники».

<https://peoplepill.com/people/oleksandr-pidsukha>

https://uk.wikipedia.org/wiki/Підсуха_Олександр_Миколайович

В ПЕРЕДЧУТТІ ВЕСНИ

I

Таку вже маєм неспокійну вдачу:
Сьогодні я в напльві світлих дум
Ясніш свою майбутню радість бачу,
Аніж вчорашній сум.

Недовго ждять, коли степи примхливі
Почують шум зелених лісосмуг,
І всюди прийде на колгоспні ниви
Електроплуг.

Хай півземлі в імлистому тумані,
Та промине ще небагато літ,
І світло сотень Дніпрельстанів
Осяє світ.

II

Які хороші сняться сни
В передчутті весни.
О гріме, хмарку струсони,
Нехай впаде на гай.

Іде весна.

Збудився світ.

Біжать струмки із-під воріт
У море –

на всесвітній зліт...

Хай мітингують, хай!

III

Збігають дні ... Збігають дні ...

Та не безслідно, ні.

Поглянь, яку родив мені
Вчорашній день красу.

Коли посієш ти зерно,
Не зразу пророста воно.
А завтра глянеш у вікно –
Колишуться жита.

Ніщо не гине, далебі.
Все, що набув у боротьбі,
Сьогодні я несу тобі,
Майбутній дню.

1951

ДЕНЬ ШОСТИЙ

Пісня синьоокої емігрантки

Як давно, як давно,
У розлуці минають години.
Чужино, чужино,
Не заміниш мені України.

Освіти, освіти
Мою душу, повиту журбою.
Ти прости, ти прости
За розлуку, мій краю, з тобою.

І садки, і хати –
Все кохане і рідне до болю,
Ти прости, ти прости
За розлуку, мій краю, з тобою.

Як давно, як давно
У розлуці минають години.
Чужино, чужино,
Не заміниш мені України.

Не розвіять жалю,
Не розрадити тугу безкраю.
Я ловлю, я ловлю
Кожну вістку з далекого краю.

УКРАЇНА

Тут –
 початок життєвої мислі,
Розуміння гроз над тихим домом.
Тут –
 я пробую на серці пісню,
Пройняту і ніжністю, і громом.
Тут –
 земля мене поїла соком.
Тут –
здоров'я й сили набирався,
Щоб прожив у битвах, а не збоку,
Щоб радів,
 і плакав,
 і сміявся.

1940

ВЕЧІР В СТАНІСЛАВОВІ

Присвята М. Січинському на волі. Жив у Рочестері, Н.Й.

Вже сховалось ясне сонце за високу гору,
Кождий з праці повертає до свого табору.
Тут багаті у кунтушах судії й барони,
А там купці поспішають мов на перегони.

Священники і духовні у різнім пристрою,
Єзуїти. Капуцини з лисов головою.
А всі горді та веселі, червоні і ситі,
Лиш поглянеш та вгадаєш се непрацьовиті.

Они вічно лиш думають, щоб не працювати,
А лиш чужов працев жити з других користати.
Але підеш трохи дальше, те ще щось побачиш,
Така зміна в одній хвили, мало не заплачеш.

Замість палат із вежами, що золотом сяють,
Вже лиш хатинки низенькі, щей вікон не мають.
Тут мешкають тії люди, що тих всіх годують,
Що ми бачили їх перше, тих, що spacerують.

Так ми добре вже пізнали, що се за столиця,
Як тут нарід проживає та і чим чванить ся,
Чи для того столицею його називають,
Що тут може які сильні князі проживають?

Ой ні! Любий товаришу, тут князів не має.
Були колись польські тай ті повмирили.
А що були вни хоробрі і здобули слави,
То в їх память отсе місто їх імям прозвали.

А щоб та їхня слава не стерлась до віку,
То за містом збудовано твердиню велику.
А названо сю твердиню іменем «Діброва»
Й обведено сю твердиню щей муром довкола.

А щоб горожани знали добру силу власти,
То за найменьшу провину можна тут попасти.
І тепер там у тій хвилі терпить люду много,
А найбільш робітництва, панів ні одного.

Тамка також проживає Мирослав Січинський,
Що вбив ката, котрий гнобив нарід український,
А якби ти хтів бачити сю столицю ганьби
То я радо і охочо тобі показав би.

По дорозі оповім ти про се сего героя,
За що його днесь постигла так нещасна доля.
Ще лиш осьма на ратуши, а вечір красивий,
Пів години і побачим, лиш будь терпиливий.

Кілька літ минає тому, як в столиці Львові,
Сидів ляцький шовініста на своїм престолі.
«Потоцький» він називав ся, і, «круль ґалиції»,
Як згадаю то аж мороз йде помоім тілі.

Той то крулік шовініста так сильно завзявся
Що весь нарід український знищити старався.
Де лиш віча або збори Українці мали,
Там і жандармські багнети живу участь брали.

А як скоро і жандармів де забраковало,
То там зараз ще і військо в обороні стало.
А олово прошивало робітничі груди.
А панок сей лиш сьміяв ся, що кров ллялась всюди.

І настало Українцям таке тяжке горе,
Щой землі цурались рідной, втікали за море.
Пан Потоцький лиш дивився і в кулак сьміявся,
Щоб так легко йому вдалось він не сподівався.

Але легкий початок тяжкий кінець має.
Всякий нарід жити хоче, він про се не дбає.
Він думав що «Буг» ствожил тилько наруд польські»,
а намісником має бути лиш пан Потоцький!

Тай бідняга не вважає, що й сей нарід може,
Як не тепер, то хоть колись – відітститись тоже.
Він лиш думав, що у нього є залізна сила,
Яка небудь перешкода йому неможлива.

Так минали рік за роком, Потоцький гуляє,
А тим часом український нарід просьвіщаєсь.
Просьвіщаєсь – і лиш тихо собі все міркує,
Хто старий, уже негоден – молодим диктує.

А молоді вже знаєть, які то хлопята,
Хоть у нужді виховані але кров завзята.
Не пощадить ані волі ні життя в розцьвіті,
Щоб лиш другим вибороти долі на сім сьвіті.

ВЕЧІР В СТАНІСЛАВОВІ *продовження*

От такий то і той Герой, що онтам тиняє
На «Діброві» - а Січинський він ся називає.
Він то власне бачив добре гнет бідного люду,
І не щадив доложити і власного труду.

Навіть думав посвятити своє життя миле,
Щоб лиш його народови очи ся втворили.
Так думав він в день і ночі щоб то з тим зробити,
Чи йти силою здобути, чи перше просити.

Попросити того графа? Може ще знайдеся.
В його серці скаменілім совість й обізвеса.
Але де там! Буки такі, що уже й просили,
Та нічого не допомгло, ще го образили.

Так Січинський постановив вбити того ката,
Щоб згнула раз на завше рука та проклята,
Що так тяжко налягла на робучі маси
І гнете той бідний нарід по нинішні часи.

Як Січинський постановив так закінчив діло,
Подав просьбу о посаду і ступає сьміло,
Щоб ще усно попросити якої посади,
А Потоцький припускає не бачучи зради.

Як лиш тільки наш Січинський за поріг вступає,
Так в тій хвилі із паперу бравнінг добуває.
І летять одна за другов кулі бравнінгіві,
З ними слабне рука сильна і паде поволи.

І упала рука сильна великого пана,
Січинському утворилась залізна брама.
І вложили тяжкі диби на молоді руки,
Засудили Січинському шибеничні муки.

І Січинський тую кару лагідно приймає,
А трибунал мов той Пилат руки умиває.
І віддає Січинського цісареві в руки,
Як сей хоче, може знести його тяжкі муки.

Але цісар взяв перо і почав думати,
Сей Вкаїнець, гайдамака – не мож дарувати!
А щоби був вовк ситий і коза ціліська,
То покажу, щой у мене є рука вітцівська.

Я шибинецю скасую, за тем дам «Діброви»
Літ зо двацять, а він тамка загине поволи.
Як задумав так і зробив за одним почерком.
Шпуриив перо, а сам пішов до садочку смерком.

Тут побачив гарну птичку, що на корчик сіла
І веселу вечірнюю пісню гомоніла.
Він встав раптом і вдивлявся в ту птичку поволи,
І думає, як то кождий тішитися на воли.

А забув сердега Йосиф, що перед годинув
Таку саму пташку він на погибель кинув.
І от бачиш, та «Діброва», що тут тепер стоїть,
А в ній герой молоденький своє жите коїть.

І як сильні, як могутні ті замки «Діброви»,
Як приде час то уляжуть всі народній воли.
Як лиш нарід пробудиться і здвигнесь разом,
Тоді й мури «дібровськії» полягають плазом.

Так собі два товариші разом розмовляють
Аж тут нараз у «Діброві» брами ся втирають.
Ясний місяць, що по небі тоді посувався,
Як зобачив таке, диво захмару сховався.

А на брамі показалась ясна твар невинна,
Крок за кроком поступає, а нарешті зникла.
Се Січинський мов та птичка виходить наволю,
Той що страдав на «Діброві» за селянську долю.

І бачите, товариші, що то сила може,
Ані мури ані замки нічо не допоможуть.
Як ви лиш возьметесь разом, зєднаєте духа,
Так і свої розкуєте залізнії пута.

Нічо в світі не устоїть перед сильним людом,
Бо що сам він збудував те і рознесе пудом.
От так, любі товариші, я уже кінчаю,
А нашому Січинському многих літ бажаю.

(second from right)

Sasha Podolsky · Саша Подольський

Народився в Києві, де закінчив Київський Економічний Інститут і Київський Будівельний Технікум. Працював заступником Директора Київського Інституту Фізичної Культури.

Емігрував до Америки в 1979 році з дружиною Вірою і донечкою. Працював у Кодак.

Будучи любителем поезії і музики, Саша Подольський став членом музичного ансамблю «Веселка», який виконував багато пісень створених ним.

СПОГАДИ, СПОГАДИ

Коли я до Нью Йорку їду
Через гористі перекарти
Я бачу інші краєвиди
Я бачу сонячні Карпати.

Чи, може, як на Захід їду,
Та бачу у своїй уяві
Не ці степи, що з краєвиду,
А ті степи, що у Полтаві.

Дніпро я згадую, як бачу
Озер блакитнеє намисто,
І силует Торонта наче
Мій білий Київ, рідне місто.

Живу вже спогадами тими...
Як тільки я кудись прямую,
З'являється перед очима
Все, що люблю, про що сумую...

*Rochester, NY
1983 ДУМКА #109*

Stefan Pryjmak · Стефан Приймак

Stefan Pryjmak was born on December 7, 1924 to Olexa Pryjmak (1880-1941) and Justyna Genyk (1880-1941) in Markova, Ivano-Frankivsk, Ukraine. During WWII, he immigrated to Germany, where he married Tekla (nee Lysymanka) on June 27, 1948 in Mittenwald, Germany. Stefan, Tekla, and their son Peter (born 1949) left Germany to the United States in 1950 and settled for a short time in Baltimore, Maryland to join other family members. Their daughter Irene (Irene Nielson) was born in Baltimore. In 1952, Stefan, Tekla, Peter, and Tekla's mother (Alexandra Lysymanka) and Tekla's brother (Michael Lysymanka) left Baltimore and settled in Rochester, New York.

Since 1952, the Pryjmak family were active members of St. Josaphat's Ukrainian Catholic Church, first on Hudson Avenue and then at the newly built St. Josaphat's Church on East Ridge Rd., in Irondequoit, NY. Mr. Pryjmak was a long-standing member of the Holy Name Society at St. Josaphat's Church and volunteered countless hours each year at the Church Festival. He served as Secretary of St. Josaphat's Society UNA Branch #217 and was a long-time member of the Ukrainian Youth Association of America (SUM).

Mr. Pryjmak passed away in Rochester, New York on July 24, 2012. He was a kind, compassionate and loving husband, father, and grandfather. He was a hardworking individual (employed at Xerox) that provided for his family as well as his mother-in-law and brother-in-law. He would always put their needs first. He is survived by his wife (Tekla), daughter (Irene), 2 grandchildren, 2 great-grandchildren, and 3 great-great grandchildren. He is predeceased by his sons, Peter (1990) and John (1955).

ДУМКА ЧИ ЦЕ ЗГАДКА

Німіють у блакиті гори
А у долині ліс шумить
Орла ще бачу у просторах
Йому відкривсь барвистий світ

А в мени думка у неспокої
Снується і летить собі
Де безіменні оті герої
Зі злом стоять у боротьбі

Хотілось вмерти за свободу
Щоб з тіла виріс не будяк
А навпаки усім на подив
Розквітнув серед поля мак

Поглянувши на світ цей божий
Він облетить а пелюски
Легкі вітри в годину гожу
По хвилях рознесуть ріки

І як по воду вийде з двору
Моя кохана то тоді
Чи до пелюсток тих заговорить
Що будуть плинуть по воді

Їй досить випало нападів
Немов пелюстки так вітри
Рознесли геть її те щастя
В глибінь втопили на зорі

Не ждів мене у дім на весну
Чи тож метеликом спурхну
Моя душа яка воскресне
І буду радуватись днем

І опечуть немов вереги
Подібні до її очей
Пелюски ті яких у книгу
Поклавши тулить до грудей

ТАКА МОЯ ДОЛЯ

Як хоч так смійся моя доле
Таким лишивсь як був колись
Замріявсь про рідні гори
Про хату й смерековий ліс

Хоч ти на чужину загнала
Мене із рідними людьми
Ось в штольні краплі важко впали
Серед глибокої пітьми

Все ж доле з серця не вирвеш
Весни моєї первоцвіт
Смереку бачу коло прірви
Над черемошем все шумить

Нихай шумить і колихає
Юнацькі думи золоті
Все наманівець пішло в розмаї
За мною спалено мости

Вітаю вітер з полонини
Там вівці мекають вівчар
Міркує чи чугайстер лине
З вервичкою білих примар

А як заграє на трембіті
Від урвиш то зелений гай
Заслухається вийдуть квіти
Від скелі на брунатний плай

А я в забої кайло кину
Візьму цигарку затягнусь
І пригадаю батьківщину
О Боже чи туди вернусь

Бо тут і сонце блідо світить
Ясніють зіроньки не так
Співа в нас жайворонок в житі
І обліта під вітром мак

Туди душею я полину
Плекаю віру що в свій дім
Вернусь я в рідну Україну
Хоч прогремить той судний грім

ДІВОЧІ СНИ

Подруги вірні про різні сни
Дозвольте слово сказати мені
Приснилось щастя я знайшла
Коли верталась до села

І проказала до неньки я
В квітчастім зіллі пащить земля
В дівках не хочеться сивіть
Кортить бути кого полюбить

Всміхнулась мати ти не питай
У мене доню про щастя рай
Як серце любить то цілий світ
Його безсилий хтось зупинить

Жевріє серденько вогонь
В коханні інше бере в полон
Як хочеш щастя зазнати в житті
Знайди підкову ту на путі

Що з того вийде ніхто не зна
Наруга зійде а чи весна
В суцвітті сплине і в чарах тих
Зазнаєш доню ти справжніх

Минуть як хвилі твої літа
Невдачі зіцплять твої уста
За тим коханням сама дивись
Щоб не було зрадливих сліз

Irma (Töpper) Pylyshenko · Ірма Пилишенко

Irma (Töpper) Pylyshenko was born in Warsaw, Poland, of German parents, before WWII began in 1938. She spent her childhood in West Germany and immigrated to the US in 1956. After studying in Detroit, Michigan, she joined the dance faculty of State University of New York, College of Brockport and was a chairperson. In 1966, she co-founded the Dance Theatre of Rochester. During frequent trips to Ukraine, she collected folk costumes and art which she exhibited in Rochester area galleries. Most of her collection she donated to the Ukrainian Museum in New York City. In retirement, she became a visual artist and shows her work in Rochester galleries.

Enter, the door is open.

Be my guest as long as you can.

But you must sit on the floor with me,

The yellow floor.

Drink my wine, sweet or sour,

Eat my cake or my black hard bread.

Sweet melody brings the early evening.

Will you listen to the cries that late hours bring?

Let me look into your eyes across

The burning candle,

And let me see in them

An open door.

Detroit, Michigan; 1965

Nastia Pylyshenko Webber · Настя Пилишенко Веббер

Nastia Pylyshenko Webber was in 8th grade at Yarmouth High School in Maine when she penned the following poems. She was inspired by the sea, on which the town of Yarmouth is located and where she sailed with the high school sailing team. Nastia is currently a junior at Guilford College in Greensboro, North Carolina studying English and Communications. She has attended two summer programs of the Ukrainian Catholic University in Lviv, where she enjoyed hiking in the Carpathian Mountains and walking the medieval streets of Lviv. Nastia loves to create art - a passion that was passed down from her Dido.

WHERE POETRY HIDES

In the slanting of the couch
not just the couch
but the table
the chair and the
dog bed
slanted
not sliding
down the hill
but staying
in place
with great balance
still
no movement
fading brown wood of
bottom holding it all up

SCOOPY-DOO

Afraid of everything
Has a strong appetite
Saves the world
No one realizes
Scooby-Doo
He is just a dog
No breaks from saving crime
Never plays fetch
Or
Plays with dogs
No chasing cars
That's the Scooby-Doo life.

SAILBOAT

It floats on the sea
fed by the wind
It would have no control
if not held by the tiller
Encouraged by the whistle of the sea
sending you on a ride

REMEMBERING WASHINGTON D.C.

Sunny days
green christmas
skiing in 60 degrees
moving from cold to warm
in a quick second
the news that rules the world
knowing everything
no silent days
always something to do
knowing that
the bad is out there
lock your cars
missing all the summer days
that you are free
nothing stopping you
slowing you down
the challenges that keep you going
the hurricanes
the thunderstorms
that make you hide under a blanket
watch a movie and scream
every time the thunder roars
every day is not the same
new adventures
the memory that keeps you coming back

LIFE OF THE WHITE SNEAKER

Plain and blank
Strips of Blue and Red
Nice clean edge
detail of the pain
a stain comes
like being shot
a bullet hole right
through perfect
WHITE
nothing can make it better
but the white box
spins it around
while it waits in the
cold white box drying it
making its shape like
a rag
all old and wrinkled
now you realize
no way to save it
dead
all you did to save it failed
now the best home for it is in the
green plastic container in the garage
the neighbor of it is blue with a nice
design on it saving it from
being alone

SAIL AWAY

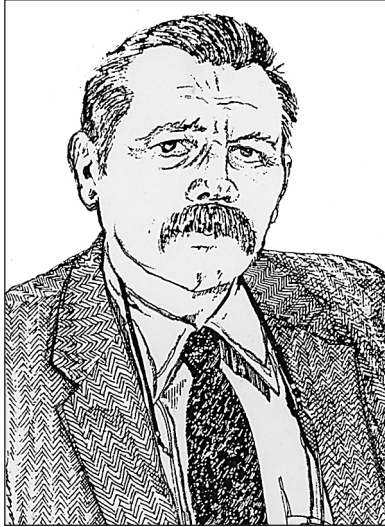
With the breeze
in your face
Boat cutting through waves
The wind so strong
it feels like flying

ESCAPE FROM THE TEA KETTLE

Turn the switch
medium
full of water
then wait
till the water
screams
trying to escape
as steam
but it's too late you get a cup
making yourself
hot chocolate to
keep you warm

THE CHEST

You dig deep
to find that hat
you know has to be
there
every hat
gets lost
in
the chest
full of gloves
and scarves
all mixed up
in the dark
chest
sitting there ready to be worn
to find what you really
wanted just
that hat and there it is
when you thought
it was
lost forever

Wolodymyr (Mirko) Pylyshenko · Володимир (Мірко) Пилишенко

Wolodymyr (Mirko) Pylyshenko was born in Ukraine. He graduated with a Master of Fine Arts from the Rochester Institute of Technology in 1964. In 1979, he was an International SUNY Scholar at Moscow State University. Pylyshenko taught art at SUNY Brockport from 1964 to 2000, and also served as chair of the Art department from 1979 to 1986 and again in 1990. During his chairmanship, the Art department inaugurated the Art Scholarship Program and the Bachelor of Fine Arts Program. Pylyshenko's major interest in recent years has been the history of the Ukrainian-American community of Rochester and ethnography of the Ukraine. In retirement, Pylyshenko was involved in many activities, including serving as the Treasurer of the Board of Trustees of the Irondequoit Public Library; member of the Rochester Board of Ukrainian Federal Credit Union; member of the Board of Sister Cities program; and member of the Council of St. Mary Ukrainian Orthodox Church. In 2004, he was named the Rochester area's Ukrainian of the year.

By Mirko Pylyshenko's family

Mirko Pylyshenko was raised on Ivan Franko's *Lys Mykyta*. He collected early editions of Ivan Kotlarevsky's *Aeneida* and Taras Shevchenko's *Kobzar*, scouring bookstores in Ukraine and meeting other collectors. In his later years poetry was the elixir of his life, of which he partook daily. The distillation of ideas that became poetry.

This book is the culmination of his appreciation of the work of his friends in Rochester and beyond. Some, such as Rostyslav Bratun of Lviv were renown poets, while others, like his granddaughter Nastia Webber have been living in obscurity.

Another of Mirko's talents was to see the value of each person's unique story. The spark that made them who they are. Who of us has not been asked to write their life story for his archives of The Ukrainian Rochester Collection, which is housed at the University of Rochester?

This collection is the intersection of the spark and the poetry that Mirko saw in each of us.

РІЧНІ ЗБОРИ КРЕДИТІВКИ

*Звіт зборів написаний під впливом вірша
Івана Франка*

*Одна гора високая,
А друга нижче,
Хто своїх музик немає
Тай у пальці свище. (І. Франко)*

Річні збори кредитівки,
Це вам не забава,
Там збирається громада -
Звітує управа.

Любко Білик і Галуґа,
При дверях стояли,
Роздавали всім бол-пойнти",
І всіх рахували.

А людей там назбиралось,
Чуть не було двісті,
Як всі собі посідали,
Аж не було місця.

Відкрив збори, мов отаман,
Президент Венґльовський,
Протокол читав пан Шутер,
Писар кредитовський.

Всім померлим нашим членам,
Пошану віддали,
Кожний став зі свого крісла,
Й трошки постояли.

Потім Гавриляк взяв слово,
Довге і поважне,
Про здобутки кредитівки,
Минуле й сучасне.

Говорив про господарку,
І про все що путнє,
Кооперативний рух здоровий,
Яскраве майбутнє.

Говорив як кредитівку веде,
Як нею керує,
Про прибутки і видатки,
Як все балансує.

РІЧНІ ЗБОРИ КРЕДИТІВКИ *продовження*

Очевидно - ся промова,
Розумна і щира,
Трафила всім в саме серце
І всіх полонила. (І. Франко)

Про всі кредитові справи,
Говорив Іванців,
Тай Бах встав - і бахнув слово
До всіх позичканців.

Про культур-освітні справи,
Пилишенко звітував,
І "Кооперативну Думку"
Гей-би дівку вихваляв.

Були запити й говори,
Й справи дискусійні,
На що? За що? І кому що?
В дусі ревізійнім.

Були запити й говори,
В справі делікатній,
На що? За що? І кому що?
У дусі "шах-матнім".

Та Павлічко те все підсумував,
Щоб сказати щиро,
Як контролер - все приміряв
Під своє мірило.

І громада всі ті звіти,
З місця одобрила,
А на внесок контролера
Браво в руки била.

Пані Нона - на другий рік,
Бюджет прочитала,
Пані Рома і Тамара
Книжки льосували.

Листу нових кандидатів
Прочитав Бабюк,
Збори ж її затвердили
Піднесенням рук.

Вибрали нову управу,
Нових директорів,
Щоб морочили си мозги
До наступних зборів.

Аж куртина відчинилась,
Музика заграла,
І на сцену молодь вийшла
Пісню заспівали.

І полилась рідна пісня,
Під звуки гітари,
І згадався край далекий,
Забулись долари.

Й козаки на сцену вийшли,
Гопака утяли,
Танцювали, присядали,
Людей розважали.

Ой червона та калина,
А зелена гілка,
Ніхто людям так не служить
Як та кредитівка.

Вся громада тоді була,
В піднесенім дусі,
І рішила пити й їсти
Без дальших дискусій.

По концерті - пане брате,
Стала "шафа грати",
Поставили всім вино - пиво,
Стали наливати.

На закуску - по звичаю,
Подали капусту,
Сир, салату, "бінс"-квасолію,
І ковбасу тлусту.

Їли, пили - запивали,
Наливали щиро,
Аж любо було дивитись
І в душі свербіло.

І так випив - закусивши
Люди розпрощались,
Посідали в свої авта
Та й порозїжджались.

Впала роса на травичю,
На зелену пашу,
Гей ми любим кредитівку,
Рідну неньку нашу.

БАЙКА ПРО РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КРЕДИТІВКИ В РОЧЕСТЕРІ 1991 РОКУ

Час прийшов Загальних Зборів,
І виборів директорів,
Звітів, чисел і процентів,
Розходів і дивідендів.

Президент наш, пан Бабюк,
Взявши мікрофон до рук,
Просто з моста, все що знав,
Встав й детально розказав.

Алекс Лой, наш писар мудрий,
Протокол зачитав нудний,
Довгий — чисто український,
Хоч написаний по англійськи.

Ну, а Василько Корнило,
Пан скарбник — так точно й мило,
Цифрами все доповів,
По англійському — як вмів.

Управитель—Денисенко,
Прочитала охайненько
Всі услуги і прислуги,
Кредитової потуги.

Толя Коба—то хороба,
То контрольная особа,
З паном Шутером і Глушком
Цент вам знайдуть під столом.

Пилишенко щось із дуру,
Почав плести про культуру,
Про журнал й громадську зичність
Уявіть — яка безличність?!

По дискусії, як слід,
На кінець дали обід,
Всі присутні гуртом сіли,
Й смачно собі курку з'їли.

На цім збори ся скінчили,
Кум ще з кумом говорили,
Але то вже інша байка,
Як курила баба файку.

*Ко-мір 1991
Mirko Pylyshenko*

ВИБОРИ ВОЛОДИМИРА ГАВРИЛЯКА НА ГОЛОВНОГО РАДНОГО УНС

Володимир ГАВРИЛЯК
Рочестерський наш козак
Пильний, мудрий, працьовитий,
На всі боки хлопець битий,
Для громадського добра
Кращого як ВІН - нема!

Він є знаний за натуру,
Що ніц не говорить здуру,
І як спить - не хоче їсти,
Як стоїть, то любить сісти.

Браття-сестри делегати,
Просим вас голосувати
Щоби виграв ГАВРИЛЯК,
Союзний наш козак.

ГАВРИЛЯК ХАЙ БУДЕ РАДНИЙ!
Він сумлінний і порядний,
Для громадського добра
Кращого ніж ВІН нема.

Stefania Romaniak-Riopka · Стефанія Романяк-Ріопка

Stefania Romaniak was born in Muszyna, Poland in 1932, which was part of a sub-region referred to as Lemkivshchyna, a melting pot of various countries and cultures. Her life and writing was centered on family, country, nature and personal identity. Even after surviving Holodomor, World War II, the expulsion of Ukrainians from Poland and the stranglehold of the Soviet Union on her people, she never wavered in her continual optimism. Coming to the United States she continued writing, both fiction and non-fiction, and raising her two daughters in a traditional Ukrainian home while regaling them with tales of the beloved homeland she missed so much.

ВІРШ ДЛЯ ВАС МАМО

Ой, не забудь мене Мамусь,
Ти моя рідненька,
Як Ти мене пригортала,
До свого серденька.

Як Ти мене пригортала
На рідненькій Лемківщині,
А тепер я живу Мамусь,
Геть далеко у чужині.

Живу Мамцю у чужині,
Ти мене не бачиш
І не раз у вікно глянеш
І може заплачеш.

Ох, заплачуть твої очка,
Хоч є темна ночка
І в думці Ти згадаєш,
Де є рідна дочка.

Ти думкою до мене линеш,
Може щогодини
І у вікно заглядаєш,
Чи прийду з чужини.

Коли прийде рідна дочка,
До Тата і Мами,
Коли щиро поцілує,
Своїми устами.

Хоч пишемо ми до тебе,
Мамусь дрібні листи,
Але краще було б для нас,
Морем до Вас плисти.

Як я рідню пригадаю,
Не раз в день і в ночі,
Сльози мені заливають,
Мої сиві очі.

Сівесенькі Мамусь очі,
Що Ти мені дала
І раненько до схід сонця,
Ти їх умивала.

Кінчу вірша я писати,
Сон кличе до снання
І цілую Батьки уста,
Ваші на прощання.

НЕ ВИННИЙ НАРОД ТЕРПИТЬ

Питаєш мене Мамцю,
Чого я так сумую,
Як маю я що їсти
І в світі не бідую.

Мамцю, я маю тут що їсти,
Що лиш душа бажає,
Але народ наш бідний
В неволі пропадає.

Ворог нищить руйнує
І Церкви і Каплиці,
Як спомну про руїну,
Сльози ллються по лиці.

Як народ наш бідує
В проклятому - колгоспі,
Я добра не бажаю,
Проклятим всім в Москві.

Ці що сидять в Кремлі,
За своїми столами,
Дай Боже всім їм горя,
Щоб вмивались - сльозами.

Наш народ є нещасливий
І всі маленькі - діти,
Бо ворог їх так нищить,
Як буря в полі цвіти.

Не винний народ терпить
У московській неволі
І кожної хвилини,
Чекає кращої - долі.

Чекає кращої долі,
Від нас з вільного світу
Так як ми всі бажаємо
Запаху рідних - цвітів.

Я звертаюся з прозобою,
До всіх людей вільного - світу,
Щоб народ визволити,
З під Моськовського - гніту.

Щоб народ був на волі
І мав всього до волі,
Щоби народ не робив,
На колгоспному - полі.

Щоби були всі господарі,
Були самостійними,
Щоб Москаль вже не стояв,
З нагайкою за їх плечима.

Хай народ пригноблений,
Підійметься в гору,
Так як кожна цвіточка
На весні в літну пору.

ЗА ВАШУ ДОБРУ ПРАЦЮ, ДЛЯ ВАС НАЛЕЖИТЬСЯ ПОШАНА

Шановні всі Ви наші гості
Я хочу тут Вам всім сказати,
Щоб достойного Провідника ОУН і АБН-у
Щиреньким серцем привітати.

Ми тут зійшлися до цього дому
Достойного гостя привітати
І для Провідника ОУН і АБН-у
Щастя здоровля побажати.

Хоч нашої Провіднички АБН-у
Пані Слави Стецько тут немає,
Але наша громада тут у Клубі
Тоже побажання і Пані Славі складає.

Прийміть, достойні гості побажання,
Що ми Вам тут складаємо
І в дальшому житті і Ваші праці
Сповнення мрій ми Вам бажаємо.

За Ваш той труд і добру працю,
Для Вас належиться пошана,
Всюди в чужині і ріднім краю
Від кожної громадянки і громадяна.

За Вашу всюди добру працю,
Хай Бог уділить Вас ласками,
Щоби щасливо і весело
Вернулись в рідний край із нами.

В найдорощий свій рідний край,
Де Мати Ваша Вас вродила,
А Матер Божа перед ворогом,
Вас всюди, всюди хоронила.

Хай охоронить Бог Вас дальше,
Де тільки станете ногами,
Бо Ви боретеся за Народи
З безбожними - Москалями.

І дай Вам Боже цю перемогу
В дальшій праці легко здобути
І в ріднім краю і на вільності
На рідній землі в спокою бути.

І ми Вам будемо своїм трудом,
Своїми силами помагати,
Щоб весь час у вільній Україні
Весело з Вами проживати.

Щоб був вільний цвітущий Київ,
Наша рідненька Україна
І в ріднім краю на рідній землі
Кожна щаслива все людина.

А на закінчення мого вірша
Ще хочу гості Вам сказати,
Щоб достойному Провідникові ОУН і АБН-у
Український Національний Гімн заспівати.

Anna Rudy · Анна Руда

Anna Rudy (1919-2007) was born in a small village (possibly Ivanivka) near Uman in the Cherkasy oblast. Her father was labeled a "kulak" by Soviet Communists and "disappeared" (he was thought to be shot). Anna, her mother, and sister were displaced and labored in Germany during WWII where Anna met her husband, Dmytro Rudy, in a displaced persons camp near Ansbach, Germany. She emigrated to the USA in 1950 with her husband and son (Vladimir) to Rochester N.Y. where she lived out her life as an active participant in the Ukrainian community. Anna Rudy was a member of Ukrainian Catholic Church of Epiphany and served on the Rochester Ukrainian Federal Credit Union Cultural Educational Committee from 1975-78. Her life was filled with kindness and love, with caring for her three sons. Vladimir, Jurij and Bohdan, and with education, especially toward literary pursuits. Her love of poetry is displayed here in these verses.

(biography by Vladimir Rudy and Evhen Lylak)

ЗВЕЛИЧАЙМО ГОСПОДА

*Присвячую 25-й річниці існування парафії
Богоявлення в Рочестері, Н. Й.*

Загарбницькі війни, варварські навали
Розкидали нас по всіх кінцях землі.
І, хоч ми в дорогу нічого не взяли, -
Зате святу віру в серцях зберегли.

Мандруючи по світі, за море ми дістались.
І далі прагнули затримати свою
Батьківську віру. Єдине, - що нам вдалось
З собою взяти в далеку чужину.

Господь пізнав бажання сердець наших.
Він нас з'єднав в одну міцну сім'ю.
Додав нам сил, й поміг нам подолати
Всі труднощі на нашому шляху.

Затримав нас в нашій батьківській вірі,
Поміг нам здвигнути оцей величний храм.
Вже довший час ми молимося в нім щиро.
То ж час подяку скласти на Божий п'єдестал!

Звеличаймо Господа в оцій нашій святині!
У особливий спосіб дари принесім.
Усі разом возрадуймося нині!
Молимося разом юні і старі.

Звеличаймо Господа у цей великий день!
З високих бань нехай заграють дзвони!
Хай радість наша лине до небес!
Нехай нікого смуток не обгорне.

Згадаймо і за тих, що в вічність відійшли.
Просім у Господа для їхніх душ спасення.
Бо то ж вони весь труд свій віддали,
Щоб Бог зіслав на нас благословення!

Молимося, Боже великий, могучий.
Прийми наші щирі, теплі молитви!
Тримай нас в опіці Своїй й на будуче.
Ласками Твоїми Ти нас огорни!

БЛАГАННЯ МАТЕРІ-УКРАЇНИ

Діти мої! Як згадаю те страшне минуле...
Сльозми очі заливались дивитись на муки,
Серце з жалю розривалось не раз із розпуки
Дивитися, і - не в силі нічого зробити, -
Дітям моїм нещасливим хоч чимось пособити...

Я бідкалась, я молилась, Господа благала,
Щоб післав вам кращу долю, розірвав кайдани...
І вас вчила молитися. І, /хай Бог прощає/,
Я вас вчила пімститися над ворогами.

Бо терпіння вривалося, дух стискало в грудях,
Як я чула плач і стогін нещасного люду...
Запроторених в психушки і у каземати
Тільки за те, що любили мене - свою Матір...

Прийшла пора - звільнилися, без пролиття крови.
Це є чудо над чудами Великого Бога!
Він побачив, що терпінням край покласти треба
Для Народу невинного! Й з високого неба

Він змішав розуми диким і лютим тиранам,
Як змішав був всім язика, що вежу ладнали,
Щоб добратися до неба, до самого Бога, -
І засісти самим хитро за Його престолом.

І сьогодні - "владсть імуцї" в своїй страшній люті
Не знали за що хапались, рятуючи шкуру
Свою власну, і - комуни! - їхньої корови,
Що не стала доїтися без корму смачного,

Який вона відбирала у бідного люду.
Смерть і голод залишали мільйони трупів...
І ніхто не підбирав їх... І світові байдуже!
"Який голод? Де то було? Не знаєм! Не чули!"

І прийшлося нам із трудом, мої любі діти,
Самим себе рятувати!
І, як я вже казала, -
Із поміччю Всевишнього - скинули кайдани!

Спасибі вам, що втішили мене, вашу Матір,
Мої діти дорогії! Що знайшлись між вами
Лицарі звияжні, смілі! І вам роз'ясняли
Що лише в своїй господі, в своїй власній Хаті
Своя Правда, своя Сила, і - Воля крилата!

То ж тепер, мої ви милі, мої любі діти,
Жийте в згоді. Не сваріться! Не діліться!
Вмійте потерпіти, пережити трудні часи.
Не ставте колоди на дорозі одні другим!

Бог допоможе - виживемо!
Як - зумієм із розумом погосподарювати.
Манна з неба нам не спаде! Щоб її дістати, -
Треба труду, треба згоди, і - треба посвяти!

Усі разом стараймося, Волю, що дістали,
Закріпити в Своїй Хаті. Молю вас, благаю!
Й Сонце Правди нам засвітить! Усміхнеться Доля!
Заживемо і ми знову в рівних рівнім колі!

Січень, 1993

ЛЮБІМ РІДНУ МОВУ - ЛЮБІМ УКРАЇНУ

Любїм рїдну мову, як мати дитину,
Нїжну, мелодїйну, любїм, як перлину!
Як мати любила малому дитятї
Слова тї солодкї нїжно промовляти.

І, як та дитина, стараймось схопити
Слова материнськї, любов'ю повитї.
Нехай те бажання в усїх нас зростає.
Нехай же любов нам серця наповняє!

Той вогник любови, який запалила
Українська мати в серці дитини,
Полум'ям гарячим нехай запалає,
І всїх нас разом нехай об'єднає!

Любїм рїдну мову всїєю душею,
Любїм Україну, нам всїм дорогу!
Перед вільним свїтом ставаймо за неї!
За Правду, за Волю, за долю ясну!

*Рочестер, Н. Й.
Лютий, 1983*

ТИ НЕ ВМЕР ДЛЯ НАС, ТАРАСЕ!

Твоє тіло спочиває на Вкраїні милий,
У Каневі на могилі, із якої видно,
Як бажав ти, вмираючи, — і Дніпро, і кручі.
Прислухайся! Ти почуєш, як реве Ревучий!

Прислухайся! Він розкаже увесь жаль, все горе -
Про сучасне невілництво! Скрізь — сироти, вдови.
Наша Мати-Україна на хресті розп'ята ...
Скрізь займанці господарять! Там батька, там матір

Замучили... Вольнодумців - на Сибір загнали!
Народові рідну мову його відібрали!
Колись було тяжко жити за царя Миколи,
А тепер наш нарід носить ще тяжкі окови!

Якби став ти, подавився на свою Вкраїну,
Серце б з жалю розірвалось! Бо тільки руїну
Ти б побачив! Дніпро плаче, козацькі могили,
(І їх нема!) І за що їх розрили?!

А наш Нарід: половина - Сибір заповнила,
Інші пішли сиротами попід чужим тином,
В чужі краї, по всім світі, шукаючи долі,
Твої думи, твої мрії узявши з собою.

Твій Кобзар в нас в кожній хаті. Він з нами говорить.
Ти не вмер для нас, Тарасе! А твоє слово!
Твої твори в різних мовах в перекладах мають.
І як ми, усі народи з них правду черпають!

І встають живі, славетні предки перед нами
Все козацтво, гайдамаки, і славні гетьмани!
І ти живий, невмирущий, великий Пророче,
Славний сину України! Ти нам усім очі

Відкриваєш! Ти нас кличеш уставати, братися до зброї,
І вражою, злою кров'ю окропити Волю!
Ти нас кличеш об'єднатись, бо в єдності сила!
Твій «Заповіт», як «Отче Наш», нас мати навчила!

І ми вірим: Ще настане та свята хвилина
Ми здіймем з себе кайдани! Й вільна Україна
У сім'ї сильній, великій, в сім'ї вольній, новій,
Тебе буде споминати, не злим тихим словом!

А покищо: Сини вірні - козацькії внуки
Кують зброю на ворога, і гартують духа
В Україні, і усюди, по усьому світі!
І в слушний час вдарять вогнем! І будуть горіти

Усі тюрми, всі психушки, і всі каземати!
Розкуються невілники! І настане Свято!
Свято Волі! Усміхнеться заплакани Мати
Наша Ненька-Україна, звільнена від ката!

І пригорне дітей своїх рідними руками,
І прославлять Всевишнього вільними руками!

*Рочестер, НІ
1985 ДУМКА #118*

В РІЗДВЯНУ НІЧ

В ніч Святу Різдвяну Рідний Край спом'яну...
Чистим серцем змовлю молитви —
За тебе, Вкраїно, за Нарід в кайданах
Й за тих, що за Волю в боях полягли...

В ні Святу Різдвяну вогнем полум'яним
Запаляю я серце, щоб іскра надій
Розгорілась в дійсність. Й сила небувала
Довела мій Нарід до здійснення мрій!

Як Дитя-Ісуса в ніч Святу Різдвяну
Зродив Ти, щоб люд весь спасти від гріха,
Зроди поміж нами, о Боже ласкавий,
Лицаря, щоб Край наш визволив з ярма!

Подай йому мудрість, Народові силу —
Довгожданну Волю в змаганнях тяжких
Здобути! Й ніколи, вже до кінця світу,
Не втратити більше! О Боже Святий!

До Тебе Владико, в ніч Святу Різдвяну,
Схиливши коліна, зношу молитви
Від мого Народу і мого Краю:
«За наші терпіння Волю нам пошли!»

*Рочестер, НІ
1973 ДУМКА #74*

ПОДАРУНКИ З УКРАЇНИ

(Монтаж)

Слова дітей:

Вже весна іде з піснями,
Ми здалека чуєм спів,
Її голос ми пізнаєм
Між тисяччю голосів!

Вже весна сонце гріє,
Вже весняний вітер віє,
Журавлі ключем летять,
Вже струмочки весняною
Водичкою хлюпотять.

Танок весни:

А вже весна, а вже красна,
Сонце пригріває. (три рази)
І ліс, і гай, і квітоньки —
Усе оживає. (три рази)
Із весною, із красою
Все цвіте, радіє. (Три рази)
Із весною у таночку
Серце веселіє. (Три рази)

Діти:

Весно любя, весна мила,
Звідкіля ти прилетіла?
Ми такої чарівної,
пахучої , казкової
Весни тут ще не ведали.

Весна:

Там, за обрієм широким,
І за морем там глибоким
Є казкова та країна,
Що їй назва — Україна.

Звідтіля я прилетіла
Аж втомила свої крила...

Дорогі дарунки маю
Для всіх вас з Рідного Краю:

Ось — землі святої жменька,
Ось — води з Дніпра крапелька,
Букет рясту запашного
З лісу рідного, густого.

І привітів цілу низку,
Маю ось для вас на списку,
З кожної під ряд хатини
Української дитини.

Від дітей їх для вас, діти
Найщиріші привіти!

Земля рідна вас вітає,
Й соловейко, що в гаї,
Степи, гори і долини,
Моря і ріки України!

Ну, здається, вже прохання
Я сумлінно вже здійснила,
Там тепла мого чекає
Всім нам мила Україна.

Вже мій час назад вертатись,
Мушу я з вами прощатись...
Хочете, ви, може, мною
Передати щось для краю?

Діти:

Передай, о любя весно,
Любов нашу безмежну
Краю рідному й народу,
Що так мріє про свободу.

І подяку дуже щиру,
Передай Рідній Землиці.
Дніпру рідному подякуй
За його святу водицю.

Лісам, горам і долинам -
За такі запашні квіти.
Всім подякуй, любя весно,
Й передай усім привіти!

І скажи всьому Народу,
Що про нього пам'ятає
Увесь люд наш український,
Що за морем проживає.

*Рочестер, НЙ
1975 ДУМКА #79*

ВЕЛИКОДНЯ МОЛИТВА

Христос Воскрес! Як в нас колись...
Весело дзвонять в церквах дзвони.
Їх гомін всюди розстелився
В краю цім вільним Вашингтона.

Чому не може весь світ так
Христа Воскресного хвалити?
О доки, Боже, нарід наш
Неволю тяжкую терпіти

Буде віками? Молим Тя,
Всевишній Боже, о Ісусе!
Здійми ярмо, подай життя —
Мільйонам тих, що хочуть чути

Так само вільно, як ми тут,
У день Воскресення Великий
Веселі дзвони, що звучать —
«Воістину Воскрес, Владико!»

*Рочестер, НЙ
1974 ДУМКА #75*

William C. Ruoff · Вильям Руофф

Born: August 26, 1933 In Rochester, New York

Father – Christian John Ruoff, 3rd generation American Born 1907 In Rochester, New York; Mother – Ida (Yodawka) Wowkowych Ruoff Born 1912 In Boloku, (Carpathia) Ukraine

Married January 16, 1960 To Helen Vaughn Ruoff; Seven Children; Graduated Irondequoit High School 1951; Army Service (Paratroops) 1952-1955; Graduated Suny Brockport 1958 (B.S. Ed.); Taught In many local school districts (CSD Rochester, Webster, Wayne Central to name a few); Member of Family Solid Waste Disposal Company (Ruoff Incorporated) for 40 Years, 17 as President; active in local Community Theatre 1950'S – 1970'S; travelled the world, visiting Ukraine (1982) and Iran (1977); received many honors – (Patriot Of The Year – 2006), Three Time Paul Harris Fellow from Webster Rotary, Mayor of Village of Webster, NY 2001-2005 (among many others)

My avocations are: painting (acrylic and oils), genealogy, writing: newspaper columns, essays, short stories and poetry; at this point in my interesting life I am a young 86 year old with enough projects to keep me going for another twenty years.

8/11/2011

*Dedicated to my friend of many years,
Wolodymyr "Mirko" Pylyshenko.*

I CRY FOR UKRAINE

Kyiv; that word rings in my ear,
And the impact of that word
Shall last for an eternal year.

Dnieper, Ternopil, and Lviv also
Shall form the basis, impressionistic,
For words in my mind, expressionistic,
Of sights we've seen, and places been,
On this voyage, time's priceless scene.

But enough of lingua double talk,
Come with me as we take a walk
Down the Boulevards of another world,
Through those places with strange flags unfurled.

Perhaps, or, perhaps not, you've traveled afar
To those lands that wear a red star;
And, if so, then you know that it is bad,
And those people therein seem so very sad.

They may look but not touch.
They want, oh, so very much,
But to want and to have is not the same
And to have little is just playing the game.

The tourist's eye spans the façade of show,
It's only there to fool that which you think you know,
For the reality is sin; sin, we wish to hide.
But man cries not aloud, but deep down inside.

Here now encased in a transparent box
Is a nation chained with irreversible locks;
A people crushed with fear, hesitant to speak,
A once vibrant blood, now diluted and weak.

Stern officials who intimidate,
Rules abound on how to regulate,
Freedoms quashed as questions unanswered lie,
For over all, the hammer and sickle fly.

I CRY FOR UKRAINE *continued*

This piece of earth, if left to nature's breast,
Would surpass, in far excess, any beauty test,
For here, where no doctrine should ever despoil,
Man could live in comfort by his own toil.

The river coursing through the verdant land,
The tree cropped hill wrought not by man's hand.
What then brings such a bounty to this place?
Must be a being not likened to that of Lenin's face.

What does such a dour countenance mean to the multitude?
Surely that scowl proves that they have been fooled,
For everywhere you look you will always see
The look of the devil masked in paternity.

This outlandish farce, tragic in its tale,
Must end, so those inside are loosed from hell's jail
To rejoin their kindred on other places of Earth
And live again the gift of life for all that it is worth.

You don't believe the words I write, this I say?
Are you afraid to use your camera today?
Do you look to see if anyone is watching you?
Then you don't know about this life untrue!

For there in a land not so far away,
Is another time, another place, another day;
A scary place where devils rule
And take us for the fool.

You're not invited to become a guest.
At best, you're given a tiresome test
Of bad manners and subtle ridicule,
For here is the East and the West is not the rule.

Another World; apart from that which we hold dear,
To speak out on this or that; surely, not here.
Have your relatives stay in your hotel tonight,
I think not, not here which is ruled by fright.

Travel by train in the gloom of the dark,
Speak softly for there are ears in the park,
Venture not far from the path
For soon, your ears will hear a strident wrath.

DEAR FATHER, CREATOR

Dear Father, Creator of all,
Smile on the weak and the small,
Take in hand those that
Have naught today,
Give new life to all
Who come this way, we pray.
From the Lavra
We hear of prayer unending!
Will prayer bring life
Anew to our wishes sending?
Take me from the cities
With the musk and the mold;

Bring me the new,
Away with the old.
Youth cries, "Anew, Anew,
Give us Hope!"
Surely life must change
As with this struggle we grope.

TIME

Time!

Time, the ancient wonderment.
Time, the secret mystery.
Time, the giver, the taker, the lender –
The ender, the friend, the foe,
The goodbye, the hello –
What do I know,
What more can I know?
Will Time give me more time to
Know what I do not know?
Oh Time,
Precious, precious Time,
Never enough
And yet it's squandered so.

Look at the hourglass,
The house of sand,
Turn it over – and over,
Touch Time with your hand.
Look at each second –
The grains of Time
As they fall
To mound again,
To give you pause,
To reflect on the endlessness
Of the cycle,
The never ending cycle;
Time, immemorial –.

The passage of Time
Is a trip through a tunnel.
A long trip from beginning to end.
Then, when you see a light
Way up ahead –
You know there is more Time,
The end of the tunnel,
But, more space –
More of something else.

Time is a treasure trove of all there is,
And, we, as takers,
Are only a part of it.
We take little bits and pieces,
And play with them – ,
Then, finally, they go back into the box
To help fill it up some more,

Time is a wall,
A huge formidable fence
Which keeps us in,
And, try as hard as we may
To climb over, we can't – .
We cower in the shadow of the wall
And walk away from it,
But it's always there – .
The wall grows higher
And we grow smaller,
And, finally, the wall wins.
You must sit down in the shadow
Of the wall – and think –
Of how insignificant you are
Next to the wall.

Think of yourself as a cloud – ,
A beautiful white cloud
Billowing through space –
Puffing up and smiling down
On all below.
You have grown from small
Wisps of steam, then fog,
Until finally –
You are full grown –
A picture of loveliness –
A stately monarch
Riding through all who came to see
You – as you – now become
Filled with droplets of water
And finally become so heavy
That you have to fall.
Now you are the giver – .
The nourishment of life
For others –
And Time is smiling
Because it was meant to be.
As I look at the sky –
I see other clouds floating by,
And pale at the insignificance
Of one misty cloud
Scattered among many.

Wasyl Shurin · Василь Шурин

Василь Шурин народився 26 грудня, 1926 року, в селі Долина, Сяноцького повіту, на Лемківщині. В 1940 році, 14-річним хлопцем, був вивезений до Німеччини на примусові роботи. Працював в Баварії, там і познайомився з Іриною (Марією) Кравченко, яка в 1942 році була також вивезена з Черкащини (Україна) на примусові роботи до Німеччини. Після закінчення 2-ої світової війни, Василь і Марія одружились і виїхали до табору Байройт в Німеччині. Там у них народився син, Богдан; і, згодом, родина Шурин виїхала до Америки. У 1948 році, вони поселилися в м. Рочестер, Н. Й., а в 1952 році у них народилась донечка, Ганя. Супружжя Шурин прожили разом 64 роки.

Василь Шурин був активним в громадській діяльності, був вірним сином Христової Греко-Католицької Церкви, довголітнім членом Організації Оборони Чотирьох Свобід України, головою відділу в Рочестері, членом товариства "Лемківщина" та членом 367-го відділу Українського Народного Союзу.

ВСТАВАЙ ТАРАСЕ!

Пророку Шевченко - вставай!
Великий наш Тарасе.
Тепер надходить місяць май,
Змінились на Вкраїні часи.

Мир у нас запанував,
Тебе нам бракує...
Щоб хоч спаситель нам післав
Людину, що добре керує.

Здійснилися Твої мрії,
Ти в думці мав Україну вільну.
Маємо серця повне надії,
Що не підемо більше на війну.

Наш генію великий, славний,
Нехай Твій дух Україну стереже,
А молодий єї цвіт гарний,
Хай Господь Бог довіки береже.

Вставай Тарасе! Чи чуєш Пророку?
Час відбудувати Україну синьооку...
Вставайте славні наші герої і козаки,
Кордонів України стерегти.

Вже шумлять зелені і ліси і гори
І реве Дніпро та Чорне море!
Що омріяна Тарасом рідна земля
На завжди стала Україна вільна!

*Рочестер,
Березень, 1992*

ВІД БОГА

Від Бога любов мені дана,
Щоб любити Тебе як сина..
Вспомінаю Тебе кожного рана,
Хоч немоя-рідна Ти дитина...

Сьвітят - бистрі очі як зорі,
Америкі красу подивляють.
Нехай оменають Тебе тяжкі горі.
Хай про Тебе добру думку всі мають.

Веселися люба Українська дитино,
Під ясным небом - серед нас...
Дуже нам з Тобою мило,
І скорше пливе життя час...

Теплоту серця Тобі даю,
Бо Спаситель так керує,
Руку як батько Тобі подаю,
А думка про Тебе обличчє малює...

Рочестер, 10.27.96

ТУЖУ

Дуже тужу за Вами,
Від'їхав я далеко за Океан.
Бачу Вас ночами і днями,
Бо у світі чуюся сам.

Хлопці мої і дружина мила,
Самих Вас більше нелишу.
Сьогодні Батько і Мати мені ся снила
Зараз листа до них напишу.

Тут бачу чудову Америку - та високі гори,
Дав людям Бог багату країну...
Люблю я краше-рідне море
І синьо жовту нашу батьківщину.

Все мрію щоб з Вами бути,
Незалежно на континенті котрім.
Ми неможем про себе забути,
Тільки це є бажанням моїм...

ЗАСПАЛА ЗЕМЛЯ

Заспала Лемківська земля,
На як надовго незнати?..
Там стояла хата моя,
По вікі буду це згадувати.

Стоїть церква на горбочку
Це все є в моїх зелених очах.
Вода пливе в крутому поточку,
І ціла Долина ночами в снах.

Чи чуєш ти, рідна земелько,
Як серце кличе до тебе.
Було колись тепленько,
Коли тебе я тулив до себе...

Бо в березневий день народила мене Мати,
З доброї Долинської глини.
Скоро я став виростати,
І обходити Василя імініни.

Що тільки підростав на юнака,
Коли акція "В" викинула з хати.
На все буде блиська рідна земля,
Хоч по світі прийшло мандрувати!

U.S.A.
Березень 5, 1995

ЗАКЛИКАЛА МАМА

В сонячний день в осини,
Закликала Мама своїм голосом
Щоб до дому скоро прийти,
Незнала що заспить глибокім сном...

Трохи заскоро відійшла до Бога,
Тепер до кого звертатись мені?
Як така тяжка земельська дорога,
Мамо! - Я всьо бачила в Тобі...

Залишилось молити за душу Твою,
Тепер пращаю Тебе на все...
Цвіті занесу на Твою могилу,
Бо я блиське дитя Твоє одне...

Також пращає Тебе Бабуню внук Марко,
Дає Тобі молитви і квіти.
За це що Бабуня давала молоко,
Коли внук мав спрагу пити...

Мамо, пращають Тебе близькі і родина,
Щоб Царство Небесне було легке.
До слів цих долучується кожда Українська людина,
І кожний жалобну пісню для Тебе несе...

Halyna Skljarenko-Petriv · Галина Складренко-Петрів

Я, Галина Петрів, замешкала в Рочестері, Нью Йорк. В 1992 році, я, разом з сином Богданом, вперше відвідала свою, вже вільну, батьківщину-Україну, де я родилася і зросла. Мені було тоді 19 літ, коли я залишила свою хату і свій рідний край.

РІЗДВЯНИЙ ПРИВІТ

Ясний місяць світить,
Ялинка сія,
До вашої хати лине коляда.

Щоб для вас стелилась -
Дорога буття,
З золота та срібла на ціле життя.

Щоб ви збагатили по вінця добра,
Щоб у вашому роді -
Все радість цвіла!

Коляда лунає, коляда гука,
Пане господарю,
Дайте п'ятака!

Й з медом паляницю -
На Різдво спекла,
Щира господина всіх нас пригоща.

Сіяння жарптиці нам всім пригада,
Дажбожий внук вічний -
Бо вічність свята.

Доброго здоров'я,
Та ще й многих літ -
Щирий засилаєм різдвяний привіт!

БЛАГОСЛОВЕННА ТА ГОДИНА

Радість велика надійшла,
Бо здійснилась мрія,
Відродилась незалежна
Наша Україна!

Слава Україні
Й нашому народу,
Що боролися завзято
За правду й свободу!

Як прийшло 24-те
У суботу в серпні,
Залунав голос народу -
Ми вже незалежні!

Місяць серпень із серпом
Жнива ізбирає,
Україна - вільний господар -
Радістю сіяє.

Слава Україні!
І багатьох літ,
Що засіла в колі вільних
Всіх народів світа!

Віки давні відгукнулись,
Думки об'єднали
Із кореня свого роду
Достойними стали!

Життя наше не вмирає,
Любов не зникає,
Бо народ Руси-України
Свою душу має!

Булава сіяє,
З світом розмовляє,
Миролюбний український нарід
Бог благословляє!

Слава заgrimіла,
Луна прокотила,
Щоб росла і процвітала
Україна мила!

Ясний промінь з неба сіяє
І всіх нас єднає,
Ростуть гени нашого народу
Кінця їм немає!

Зберігає Берегиня
Силу нашої людини
І ми вірим - Україна
Повік не загине!

Слава Україні,
І героям слава,
Що боролися за волю
Щоб була держава!

Державу вітаєм,
Щиро прославляєм
І на вірність Матері-Україні
Серцем присягаєм!

ГОЛОС ВЕСНИ!

Ранок прокидається в зеленім гаю,
Й ластівка вітає усіх на лету!

Сонце розіслало проміння золоте,
І все прокидається, що тільки живе!

Великдень надходить і кличе: "вітай"
Вкраїнські звичаї в вінок уплітай!

Усі звеселились - це радість весняна,
Бо в ній є достойна наша спадщина!

Діти з крашанками збіглися всі враз,
А нумо навбитки - хто сильніший з нас?

Молодь хороводом зібралась на лану,
Нумо прославляти нашу спадщину!

Всі люди святкують достойне буття,
Бо віра і сила це вічність свята!

Метелик літає, крильцями маха,
Великодню радість із сонцем єдна!

Вітерець колише шовкову траву,
І гніздечко моститься в пору весняну!

Хрущі загуділи пісню весняну,
І цим привітали пору життєву!

Земля убралася в квіти килимів,
Й красу проявила всіх наших віків!

Сади убралися у білявий цвіт,
І всім засилають великодній привіт!

ЯК МИ ЛЮБИЛИСЬ

(З книжки "Пісні Щирої Любови")

Як ми любились, як ми кохались,
Як ми, голубко, пестились... -
Уста до уст, а з них всю розкіш
Одно у другого ми пили...

Чи тепер згадаєш хоча раз на день,
Чи спімнеш наше кохання?
Чи може забула? Скажи бо мені
Цей раз вже в останнє, в останнє...

Я ж любив тебе, я кохав тебе,
Дав серце і душу,
А коли цю пісню складаю,
То плакати мушу...

Бо за ту любов я не взяв ніщо,
Лиш образ твій в уяві -
Що ти одна сидиш зі мною,
Сама самісенька в темряві...

Бо ти одна, одна лиш зірка,
Що світить м'ні в життю;
Хоч я тебе не бачу, то чар із уст твоїх
Я вічно п'ю і п'ю і п'ю...

Бо хоч ти забула за мене в чужині,
Хоч може (не знаю) не любиш мене,
То я не забув, а як любив -
Люблю й любить буду тебе...

Рочестер, Н.Й.
13 червня, 1914

ЩОБ БУВ НЕ ХОДИВ Я

(З книжки "Пісні Щирої Любови")

Не легко, лиш тяжко
І сумно і важко
На серці мені,
Бо голубі очі
І в дні і у ночі
Являються м'ні.
О, ви, зорі-очка...
Щоб був вас не знав я
Ніколи в своєму життю;
Щоб був не ходив я
До твого садочка,
Щоб не покохав був
Гнучкого стану.
Що ж тепер з любови?
Ходжу та блукаю
В чужому краю,
Та все ревне плачу
Сльози проливаю,
Соколом злетів би
До твого гаю...

Рочестер, Н.Й.,
11 червня, 1914

ДАЛЕКО ЗА МОРЕМ

(З книжки "Пісні Щирої Любови")

Схиливши головку, вона ревно плаче,
Бо не добру вістку їй серце віщує:
- Твій любий за морем далеко, далеко,
З дня на день тяженько-гіренько бідує.

Пощо треба йому було так блукати,
Коли міг він жити в рідній стороні?
Коли міг він в дома на хліб заробляти
Та було б весело йому і мені...

Рочестер, Н.Й.,
16 червня 1914

Nina Tychonenko · Ніна Тихоненко

Ніна Тихоненко, дочка православного священника, народилася 1-го січня, 1905 р. в Києві, Україна, де отримала ступінь викладача в Педагогічному інституті. Під час Другої світової війни з своїм чоловіком опинилася в Німеччині, а згодом, як багато повоєнних українських біженців, іммігрувала до Сан-Пауло, Бразилія. Там вона організувала першу українську школу при Українській православній церкві і була відданим учителем протягом 15 років і також організувала молодіжний та драматичний клуб. У 1962 році вона іммігрувала до Америки, і прожила в місті Рочестер аж до її смерті 28-го квітня, 1993 р.; похована на Цвинтарі святого Андрія, в Саут-Баунд-Брук, Нью Джерсі.

Протягом майже 30 років вона була активним членом Української православної церкви Святої Покрови і довгі роки викладала в церковній суботній школі, де присвятила більшу частину свого часу та талантів щорічній Різдвяній програмі. В 1980-их роках своїми щедрими пожертвами вона підтримувала репрезентативний Український Музей в Нью Йорку, українську радіопрограму в м. Рочестер, як також відзначення і святкування 1000-ліття Хрещення України.

БЛ. ПАМ'ЯТІ ОЛЕКСАНДРА НЕЧИПУРЕНКА

Згасло серце Українське
Сумно стало поміж нами,
Бо Вас, незабутній Олександрє
Між живими вже нестало.

Відійшли від нас Ви
Залишивши нам посмертну згадку,
Що були Ви вірним
Братом Церкви до остатку.

Всі ми Українці
Глибоко Вас шанували,
Бо Ви жили для Божого діла
Й пильно працювали.

І про Вас ця світла згадка
Буде невмеруща
Бо хто любить Бога й Батьківщину
Його слава є цвітуща.

1984

КОТРИЙ З НИХ БУВ ДУРНИЙ?

(З видання "Невидиме Око")

Раз суддя питав у суді
Мужика Івана
Що прийшов на термін з другим
В понеділок зрана.

"Скажи мені ти Іване
Чи ти вже жонатий?
І за що бив тебе сусід
Афтаназ Клапатий?"

"Я, паночку, нежонатий,
Але моя жінка
Є замужна - вже ось буде
Четверта петрівка."

А суддя тут здивовано
Глянув на Івана
Тай і каже - "Це неправда,
Це чиста омана.

Як же може таке бути?
Чи ти глупковатий?
Як жінка твоя замужна,
То ти є жонатий."

Іван каже - "Пане сендзьо,
За слово даруйте,
Не я дурний, а тільки ви -
Самі поміркуйте.

Я взяв розвід зі жінкою
Ще тамтого року,
І вона вже віддалася
За Петра Мороку.

Тепер скажіть, пане сендзьо,
Хто з нас глупковатий?
Моя жінка є замужна
А я нежонатий."

Серпень, 1938

ХИТРА МОЛОДИЦЯ

(З видання "Невидиме Око")

В однім селі жила з мужем
Гарна молодиця,
Уродлива мов калина,
Червонії лиця.

А в сусіди був Олекса
Хлопець молоденький,
Карі очі, чорні вуса,
Високий, тоненький.

Як тільки муж вийде з хати,
Чи в поле робити,
Олекса біжить до неї
Щоб повеселитись.

Прийшов же він раз до неї,
Лиш вступив до хати,
А в хаті муж "Що ж" - думає -
"Тут мені казати?"

Вона сидить тай колише
Дитину малую,
Й наче дитині співає
Пісеньку таку.

"Ой позич міха, іди до лиха,
Уступи-ми ся з хати
Бо мій чоловік на мене буде
Зубами скреготати."

І Олекса зрозумів
Скоро молодицю,
Каже "Позичте-но міха
Мені на пшеницю."

Пішов Хома, приніс мішок,
Хомою муж звався,
І такий він був розумний
Що й не догадався.

Special Section

RIDNA SHKOLA *Taras Shevchenko School of Ukrainian Studies*

РІДНА ШКОЛА *Школа Українознавства ім. Тараса Шевченка*

1981... Веселий вірш про кінцеві іспити...

зачитав Славко Галуґа

НАША КЛЯСА

Скінчилося. Пройшли науки дні,
Цей час уже не вернеться ніколи,
Коли в суботу, наче по вогні,
Ми із жалем все їздили до школи.

Розлетимось, мов стадо горобців,
Що їх шуліка розігнав по полю,
Або мов пташки, що за гарний спів
Їх із кліток хтось випустив на волю.

Нас чотирнадцять доля в гурт звела,
Та пані Еліїв не дуже з тим щаслива,
Тому, що кляса наша все була
Між всіма клясами найбільше говірлива.

Ніхто не вміє так, як Левко наш
Залізити у свою маленьку лавку,
Як задрімає — все тоді гаразд
Як збудять, то говорить без уговку.

Для Вірці все замало є часу,
Щоб з Ірцею про дебют говорити,
А Донна з боку пчихає: ачху!
Тихесенько, щоб Левка не збудити.

Зате не спить Ляриса голосна,
Все щось шепоче, щоб наговоритись,
За всі роки успіла ось вона
Про реєстрованих козаків навчитись.

Петруся і Геньо тихі і не сплять,
Нікому в клясі не перешкаджають,
А найтихіше все тоді сидять,
Коли їх лекцію учителі питають.

Інспекторів не треба нам в цей час,
(Це збереже для пані Стецьків сили)
Бо два Марки, мов інспектори в нас
Лиш раз на місяць у школу приходили.

В останній лавці Рома шепотить,
Вона прекрасно дати пам'ятає.
Олеся часто під вікном сидить
І все під носом щось собі співає.

А Славко вміє краще від усіх
Дівчат в часі науки зачіпати,
А потім сісти тихо, як оріх,
Щоб не могли учителі пізнати.

Заліз Михайло під стіну в куток,
Годинник все він крутить по своєму:
В десятій в нього школи початок,
А о дванадцятій вже час іти додому.

Найпрактичніша Соня серед нас:
Постійно заглядає до люстерка,
В часі науки все знаходить час
Перечисатися, мов фризієрка.

Скінчилося. Як інші міщухи
Ми розійдемося різними шляхами,
Лиш Дніпр і Київ і Карпат верхи
Залишаться в думках навіки з нами.

Розлетимось, як стадо горобців,
Що їх шуліка розігнав по полі,
Та не забудемо шкільних, юнацьких днів
І вчителів, що вчили в Рідній Школі.

1981 ДУМКА #103

ГРАДУАЦІЯ

Української Суботньої Школи ім. Т. Шевченка в Рочестер Н.Й.

В Рочестері була школа
Імені Шевченка,
На цю тему прослухайте
Віршик Комір-Енка.

У тій школі були діти
Козацького роду,
Всі ходили у "блю джінсах"
Під ковбойську моду.

Вчителі там добре вчили
І завдавали муки,
Щоби з учнів виростили
Українські "Юкі".

Вчили всіх, щоб мова була
Чиста українська,
Так як нею лиш говорить
Пані Омецінська.

Та інакше нас учила
Пані Денисенко,
Вона вчила, щоб та мова
була, як в Шевченка.

А для нас нема різниці,
Це - дрібні деталі!
Як десь зійдемось, говорим
по-англійськи далі.

Пан Зазуляк - як учитель -
Гримить, як бандура,
І від нього нам знайома
Вся література.

Історію України
Пані Еліїв нас вчила,
Грала в "трівіал пурсуїт"
І нігде не сварила.

А директор Пан Лещишин
Завжди нас сварив,
Не хотів, щоб йшли до "Фея",
Часто нас ганьбив.

Очевидно, ця наука,
Розумна і щира,
Просвітила усіх нас
І розуму навчила.

Ой щасливі і веселі
Дні для нас настали:
Ми забулись всіх іспитів
І матуру здали.

Дякуємо вам, батьки рідні,
Батьки з матерями;
Рідна Школо, Дирецтуро
Із учителями.

Що навчили своє любить,
Своє шанувати,
І чужого научатись,
Свого не цуратись.

Гиля, гиля, білі гуси,
Гиля на долину,
Будем любить й шанувати
Нашу Україну.

Комір, 1985
Зачитала Катя Пилишенко

Myron Babiuk and Wolodymyr Pylyshenko

The "Credit Union Opinion-DUMKA", published by the Ukrainian Federal Credit Union celebrated its 65th anniversary in 2020. The DUMKA was born July 1955 in the form of a three-page typewritten and mimeographed newsletter to members. Over the years, as the Rochester Ukrainian FCU credit union grew and evolved - so did the DUMKA. It became bilingual, more pages were added, illustrations, photos, financial information, community events, local business, social, human interest, and member stories were included. It also highlighted common bond organizations and many talented, professional credit union members ...including poets. Today, thanks to the selfless dedication of Mirko Pylyshenko to the greater Rochester UA community, to books and the written word, a collection of the DUMKA is housed at the Ukrainian FCU Community Library, at the University of Rochester, <https://rbscp.lib.rochester.edu/finding-aids/D381>, Ostroh Academy and other libraries in Ukraine.

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ «КООПЕРАТИВНОЇ ДУМКИ»

Завелось у людей
Святкувати ювілей,
Раз десятый, раз двадцятий
Двадцять п'ятий, п'ятдесятий,
Всі ці свята ювілеї,
Не для СЕБЕ - для ідеї,
Щоб людей які трудились,
Працювали і сварились
Гідно всіх щоби згадати,
Похвалити вшанувати
Бо як звісно — Ювілей
Робиться лиш для людей.

Це число, цього журналу,
Ювілейним стати мало
Бо воно із волі феї
Має аж два ювілеї,
Сотим це число виходить
І поміж громаду бродить
З закликом до Українців
Щоб єднались в Кредитівці.

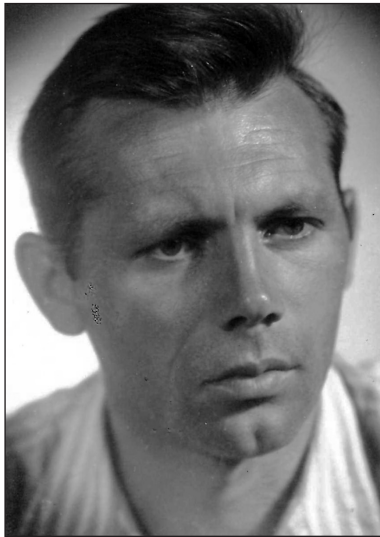
Ну, а другий ювілей
В нас такий як і в людей —
Чверть сторіччя було тому
Як без відома нікому
Появився бюлетень
Циклостильний кострубень.

Скромно поманджав в громаду
Без ніякої паради.
Чверть сторіччя так манджав
Земляків своїх повчав
Як помірно, мудро жити,
Ощадності як зложити,
Щоб на чорну годину
Не забули за родину
І свого щоб не цурались
І чужому научались.

Всякі люди в нім писали
Про «громадській кавали»
А журнал наш ріс і ріс
Аж підріс собі під ніс.
Дальше вже рости не може,
Бо воно було б негоже
Вищим свого носа бути
Й славу сам про себе дуги.

Комір

ДУМКА #100 - Жовтень, 1980

КООПЕРАТИВНА ДУМКА — 35 ЛІТ

Тридцять п'ять минуло літ,
Як «К.-Думка» вийшла в світ,
Вміло й певно стала жити,
З рочестерцями дружити.

Вона служить не лиш Спілці,
Нашій славній Кредитівці,
Пише вона і про громаду,
Дає вісті і розраду.

Як уважно пильнувати,
Ви зможете прочитати
Все що сталося в Рочестері
Від сніданку до вечері:

Віча, свята, ювілеї
Української ідеї,
Церков, школи і концерти
Розмаїтїї моменти,
Молодечі і старечі
І дівочі і жіночі,
Парубоцькі й чисто Божі,
РУХ-ові усім погожі
І партійні і загальні,
Себто «все-національні».
Все це знайдете в журналі,
Що виходить точно далі,
Мов Мамай той віковичний,
Наш журнал
ТРИДЦЯТЬ -П'ЯТЬ РІЧНИЙ.

*Комір – 1990
Mirko Pylyshenko
1990 DUMKA #140*

Galyna Lisova · Галина Лісова

Народилась на Закарпатті, в невеликому чудовому місті Ужгороді. В сім'ї філологів. Батьки знали напам'ять багато творів Шевченка. Тато любив писати вірші. В нього вийшла ціла збірка про війну, дружбу, побратимство, любов. Після закінчення Ужгородського державного університету працювала на Поділлі у Вінниці, рідному місті М. Коцюбинського. Через Вінницю протікає річка Південний Буг, її береги з'єднує багато мостів. Вінницькі мости- улюблене місце романтиків і закоханих, - схід і захід сонця в таких місцях особливе явище. Я впевнена, що більшість вінничан пишуть вірші. Бо вірш це особлива форма вираження самих високих ідей і почуттів.

Born in Zakarpattia, in the small, wonderful city of Uzhhorod, my love of language began at a early age. My parents were elegant speakers who possessed a healthy appreciation for literature. In my family of philologists, the works of Taras Shevchenko were frequently visited & devoted to memory. My father also was a published poet, with a highly regarded collection of poems touching on the subjects of WWII, friendship, special relationships in the war and of course, love.

After graduating from Uzhhorod State University, I moved to Podillia, Vinnitsa, which is the hometown of literary great, Mychailo Kotsyubynskyi. In Vinnitsa, I discovered the Pivdennyi Bouh, a large river with many bridges spanning its berth. From these bridges, sunrises and sunsets are especially beautiful, and are a popular place for romantic couples. I am sure that many Vinnitsyrians are inspired to write poetry of their own by these exquisite views, because the poetic form is unique, a truly special method of expressing our sacred notions and deep feelings.

НА ЧЕСТЬ «КООПЕРАТИВНОЇ ДУМКИ»

Півсторіччя служить вірно
«Думка» членам - це й не дивно,
Бо цікава є вона
Дасть новини всі сповна
Ще й научить, що робити,
Як проценти наростити,
Взяти позичку, СіДі, —
Хрест поставить на біді.

Що нема грошей в кишені,
І що ціни скрізь скажені,
«Думка» дасть пораду добру,
Де грошей позичить торбу,
Дім купить, чи збудувать
І горя-біди не знать.

Із родиною там жити
Та дітей своїх рстити
На щасливе майбуття
Кредитівського життя.

Галина Лісова
2005 ДУМКА #195

Tanya Dubay · Таня Дубай

I came to the US in 1993 from Minsk, Belarus, with no knowledge of English. Never in my wildest dreams did I think that I would end up learning Ukrainian language in the United States, and I am so glad I did, thanks to all of the Ukrainian FCU members and co-workers that I got lucky to work with for almost 10 years. Special thanks to Galyna Lisova who was my endearing mentor while we both worked at the Ukrainian FCU.

I studied at Our Lady of Mercy High School and Rochester Institute of Technology. For the past 21 years I worked in mortgage lending, which I still do at The Canandaigua National Bank & Trust. I enjoy gardening, hiking my dogs and spending time with friends and family.

Приїхала до Америки у 1993 році з Білорусії, міста Мінськ, не знаючи англійської мови. Ніколи не могла подумати, що я вивчу українську мову в Америці, і я дуже рада, що я її вивчила, завдяки членам Української Кредитної Спілки та співробітникам, з якими я мала можливість працювати близько 10-ти років. Особлива подяка Галині Лісовій, хто була моїм наставником, коли ми разом працювали в Українській Кредитній Спілці.

Я вчилася в школі "Our Lady of Mercy" і в Інституті Технологій м. Рочестер. Останні 21 роки, я пропрацювала у сфері позик, що і надалі продовжую робити в Канандеуга Національному Банку. Я люблю садівництво, прогулянки зі своїми собаками, і люблю проводити час з моїми друзями та сім'єю.

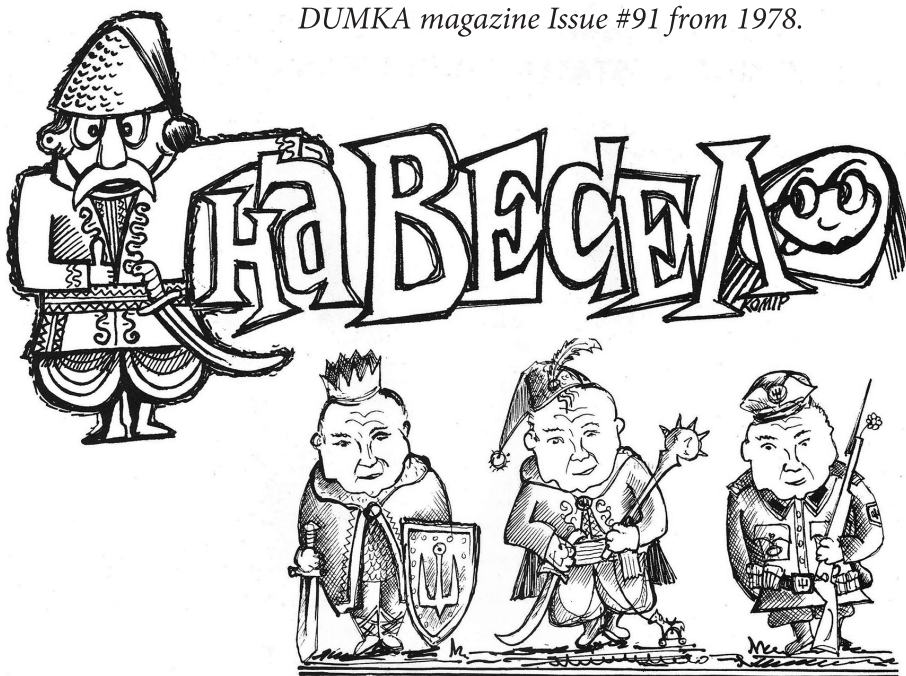
З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ «КООПЕРАТИВНОЇ ДУМКИ»

«Думка» вас вітає всіх —
Шле вам вість про кредитівку
Знає все вона про всіх
Що було, і є, і буде.

Для щасливого життя
«Думка» вам підкаже шлях
Полистайте цей журнал
І знайдете нових друзів.

Різний вік її читає
і знаходить щось для себе
Отакий у нас журнал
Виник, бо була потреба.

Таня Дубай
2005 ДУМКА #195

Наш журнал - діло культурне,
Грошево - літературне,
Пише про доляри й центи,
І про різні проценти,
Дивіденди й активи,
Дефіцити й пасиви,
Про кооперативний дух
І громадський рух.

Про громадську культуру,
Пікніки й літературу,
Академії й фестини,
Про церкви і про хрестини,
Про сумівців й бандерівців,
У.Н.Р. і мельниківців,

Деб'ютанток і дівочтво,
І зокрема про жіноцтво,
Бизнисменів і про збірки,
Політичні поговірки
Пласт і спорт і школи рідні,
Так як би вони потрібні
Були всім мов ока зір.

Про старих всіх емігрантів
І нових політикантів,
Про здоров'я тіла й уму
Теж писали для роздуму.

Солідарність і моральність,
Єдність і національність
Нам служили яко взір
Всій громаді на позір.

Таланти в нас є великі
Журналісти трохи дикі,
Але шафа якось грає,
Один пише другий лає,
Бо воно так в світі є,
Один робить, другий б'є.
Бо журнал - діло культурне
Грошево - літературне.

Ко-мір
1978

From Iryna Kaznovska
Project Coordinator

It is the poetry and a little bit of luck that got me involved in this project. 8 years ago, at the credit union, Mirko Pylyshenko was copying some poems from his collection and he started talking to me about poets he personally knew. This is when he learned that I write poems too. Mirko shared his idea with me about a poetry book for our Rochester community, and it got me interested. The poetry book that we have now, is the result of Mirko's vision, hard work, and full support of the poetry committee who were devoted to this unique project. I truly enjoyed working with Mirko. I will always remember his amazing and funny stories about our community past and present.

Photo is from one of the Poetry Book committee meetings. Left to right: Christine Wagenblass, Oksana Lukashevych-Polon, Mirko Pylyshenko, Iryna Kaznovska. For a complete list of committee members please refer to page 10.

Christine Wagenblass · Христя Вагенблас

Christine Wagenblass was born and raised in Rochester, New York. Her parents immigrated from Ukraine and became very active and dedicated members in the Ukrainian community.

Christine worked in marketing and graphic design for many years until her retirement. She and her husband Peter have three children and now reside in Massachusetts where she continues to work in the creative field. She was proud to participate in this book project that displays the very talented poets from our community.

Христя Вагенблас народилась і виросла в місті Рочестер, Н.Й. Її батьки емігрували з України і стали активними учасниками і відданими членами Української громади.

Христя працювала у галузі маркетингу та дизайну напротязі багатьох років, поки не вийшла на заслужений відпочинок. Вона та її чоловік мають троє дітей і зараз проживають у штаті Массачусетс, де Христя продовжує працювати у креативній сфері.

Wolodymyr (Mirko) Pylyshenko

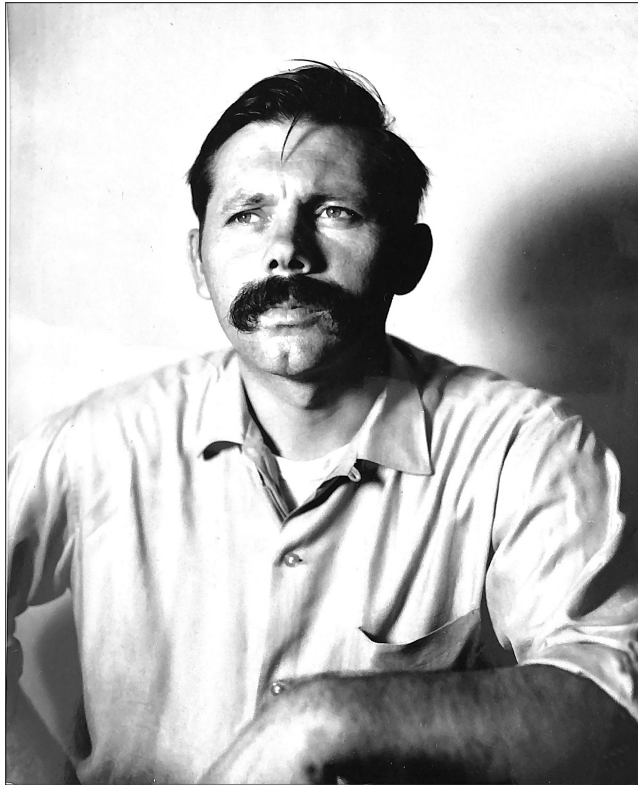
Wolodymyr (Mirko) Pylyshenko was a true Ukrainian patriot who dedicated his life to preserving the legacy and elevating the profile of the Ukrainian community.

Pylyshenko was born in Ukraine in 1934 to Wasyl Pylyshenko and Halyna Lopuchowycz Pylyshenko. During World War II, his family lived in Poland Czechoslovakia, and then in Displaced Persons Camps in Germany after 1945. In 1950, at the age of 15, Pylyshenko and his parents immigrated to the United States, joining the Ukrainian-American community in Rochester, New York, which existed since 1900.

Pylyshenko studied fine arts at Rochester Institute of Technology, where he received a Bachelor's of Fine Arts in 1958 and a Master's of Fine Arts in 1964. He subsequently taught art at Rochester Institute of Technology, the University of Rochester, Irondequoit's Ridgewood Junior High School, and the Memorial Art Gallery before joining the faculty at the State University of New York (SUNY), College at Brockport, where he taught art for 36 years. He lived most of his years in Brockport on his farm on the Erie Canal with his wife Irma, and daughters Orysia and Katja.

While at SUNY Brockport, Pylyshenko offered courses in Ukrainian culture and history, and presented special lectures on Ukraine in political science and history courses. Pylyshenko and his family hosted scores of Ukrainian artists, poets, academics, and political figures during their visits to the United States in the Soviet era and after Ukrainian independence. He made more than 35 trips to Ukraine and visited Ukrainian minorities in Russia, Poland, Czech Republic, Slovakia, Croatia, Serbia, and Germany. He was an Exchange International Scholar at Moscow State University (1979), and taught at Kyiv Mohyla Academy University (1996). President Jimmy Carter appointed Pylyshenko an advisor to the Human Rights Committee in 1980.

Since his youth, Pylyshenko was active in cultural, social, and educational organizations in the Ukrainian-American community. He was an active member of the "Chornomortsy" brotherhood in Plast, a member of the Ukrainian Academy of Arts and Sciences, the Taras Shevchenko Scientific Society, and the Ukrainian American Associa-

tion of University Professors. He served on the Board of Directors of the Ukrainian Museum in New York City, as Chair of the Rochester Fund for Harvard University's endowed chairs of Ukrainian Studies, and was an organizer and President of the American-Ukrainian Business and Professional Association in Rochester. He was active in the St. Mary the Protectress Ukrainian Autocephalous Orthodox Church and sang in the church choir. Pylyshenko was also involved in various volunteer capacities at the Rochester Ukrainian Federal Credit Union since the late 1970's. He served as Education Committee Chair, Editor of the Credit Union Opinion "DUMKA" magazine and later was elected and served on the Credit Union's Board of Directors. He continued to serve the credit union community as Chair

of the UFCU Library Committee.

When Pylyshenko retired from the State University of New York, Brockport Art Department he became fully engaged in creating the Ukrainian Rochester Collection – a history of the Rochester Ukrainian community which is housed and publicly available at the University of Rochester, Rare Books and Special Collections. 5,000 books from his own collection of Ukrainian books printed in the West during communist rule, were donated to Dnipro Central Library where they are housed in the Library of Ukrainian Diaspora in the name of John McCain. A dedicated archivist, Pylyshenko was committed to preserving the legacy of Ukrainians and the Ukrainian community in Rochester.

To the countless number of individuals who had the pleasure of crossing paths with Mirko Pylyshenko in his lifetime, he left an indelible mark and will be long remembered. This book is a testament to Pylyshenko's deep love of his community, their experiences, and their poetry.

*Biography written by Mirko's family
- Irma, Orysia & Katja*

Володимир (Мірко) Пилишенко

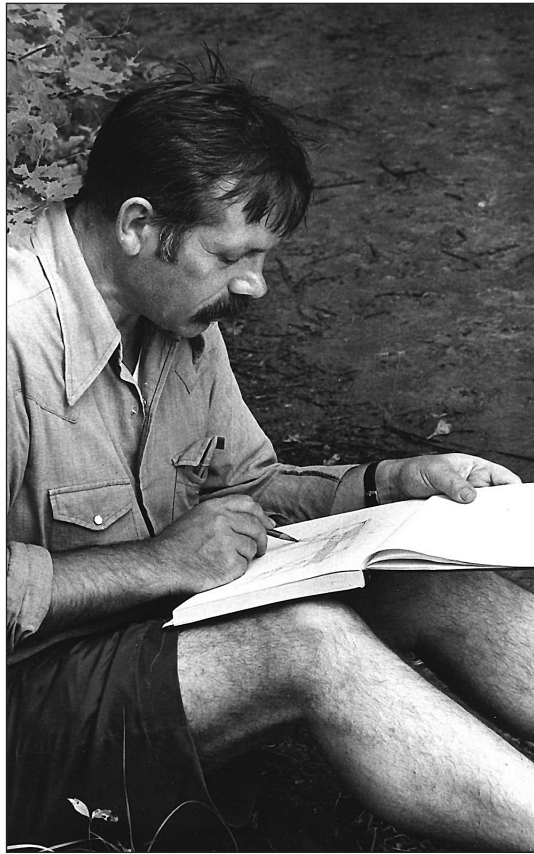
Володимир (Мірко) Пилишенко був справжнім українським патріотом, який присвятив своє життя збереженню спадщини та примноженню здобутків української громади.

Мірко народився в Україні у родині Василя Пилишенка та Галини (з дому Лопухович) Пилишенко 1934 року. Під час Другої світової війни його сім'я жила в Польщі, згодом – у Чехословаччині, а після 1945 року – в таборах для переселенців у Німеччині. В 1950 р., коли В. Пилишенку було 15 років, він із батьками іммігрував до США (м. Рочестер штату Нью-Йорк). Вони стали активними членами українсько-американської громади, яка існувала в місті з 1900 року.

Мірко Пилишенко вивчав образотворче мистецтво в Рочестерському технологічному інституті (RIT), де 1958 року здобув ступінь бакалавра, а 1964 року – ступінь магістра образотворчого мистецтва. Він працював у Рочестерському технологічному інституті, у Рочестерському університеті, в середній школі Ріджвуд в Ірондеквойт, Меморіальній художній галереї, а згодом – на факультеті мистецтва в коледжі Державного Нью-Йоркського університету в Брокпорті, де і викладав мистецтво протягом 36 років. Більшість свого життя він прожив у Брокпорті на своєму хуторі на каналі Ірі (Erie) разом із дружиною Ірмою та дочками Орисею і Катєю.

Працюючи в коледжі Державного Нью-Йоркського університету в Брокпорті, В. Пилишенко викладав курси з української історії та культури і читав спеціальні лекції про Україну в межах курсів політології та історії. У радянські часи та після здобуття Україною незалежності родина В. Пилишенка приймала в себе десятки українських художників, поетів, науковців та політичних діячів. Він здійснив понад 35 поїздок в Україну, а також відвідав українські громади в Росії, Польщі, Чехії, Словаччині, Хорватії, Сербії та Німеччині, працював за міжнародним науковим обміном у Московському державному університеті (1979) та викладав у Києво-Могилянській академії (1996). Президент Америки Джиммі Картер 1980 року призначив В. Пилишенка радником Комітету з прав людини.

З юності В. Пилишенко був активним членом культурних, соціальних та освітніх організацій українсько-американської громади. Так,

він входив до Пластового куреня «Чорноморці», був членом Української Вільної академії наук, Наукового товариства імені Шевченка та Українсько-американської асоціації університетських професорів. Він входив до Ради директорів Українського музею в Нью-Йорку, очолював Рочестерський фонд кафедр українознавства Гарвардського університету, був засновником та президентом Американсько-української бізнесової та професійної асоціації в Рочестері. Він був активним у громаді Української автокефальної православної церкви Святої Покрови та співав у церковному хорі. З кінця 1970-х р. В. Пилишенко займав різні волонтерські посади в Українській федеральній кредитній спілці Рочестера, очолював Культурно-освітній комітет, був редактором журналу кредитної спілки «Кооперативна Думка», а згодом був обраний до Ради директорів Кредитної спілки. Протягом багатьох років він віддано продовжував служити на благо кредитної

спілки як голова Бібліотечного комітету.

Після виходу на пенсію В. Пилишенко повністю присвятив себе створенню «Української колекції Рочестера» для збереження історії української громади міста. Нині колекція розміщена в Рочестерському університеті та доступна у відділі рідкісних книг і спеціальних колекцій. 5,000 видань із його власної колекції українських книг, надрукованих на Заході за часів комуністичного правління в Україні, було передано Дніпровській центральній бібліотеці, де вони зберігаються в Бібліотеці української діаспори імені Джона Маккейна. Відданий архівіст, В. Пилишенко присвятив себе збереженню української спадщини та історії української громади Рочестера.

Для багатьох людей, які мали велику приємність познайомитись із Мірком Пилишенком, він залишив незабутній слід, який надовго залишиться в пам'яті. Ця книга є свідченням глибокої любові Володимира Пилишенка до своєї громади, життєвого досвіду її представників та їхньої поезії.

*Біографію написали дружина Ірма та доньки
Орися та Катя.*

*Переклад з англійської – Тамара Денисенко,
Алла Атаманенко.*

Myron Babiuk

Myron Babiuk, the son of "Sichovyi Strilec" Theodore and Nadiya Tereshchyn Babiuk, a native of Ternopil region, Ukraine. He left Ukraine with his parents as a little boy during World War II. In 1950, they emigrated from Germany to the United States settling in Newark, New Jersey. In Newark, Myron attended and graduated from St. John the Baptist Ukrainian Parish School and Essex County High School. After graduation from high school in June 1955 and 3 months later, in October of 1955 Myron enlisted in the US Army Reserve Corps. After military service in Fort Knox Kentucky, Myron's family moved to Rochester so he could attend Rochester Institute of Technology. In 1962 he graduated with a Bachelor of Science Degree with minor in publishing and a printing. After seven years of professional work, Myron became the manager of Mail Marketing International, a subsidiary of Robert Hart Printing Company and eventually its owner.

After building a new plant, he moved his company Printing Methods, Inc. to a brand-new modern building. Printing Methods had about 40 employees, they produced some high-quality commercial printing for companies like Kodak, Xerox, Met Life, Ukrainian Credit Unions in Canada and US, Ukrainian Museums, and many others.

What was close to his heart, were Ukrainian publications. On the 1000th Anniversary of the Baptism of Ukraine, a large wall calendar was printed using historical paintings of artist Petro Andrusiw. This large colorful calendar won first place among all printing companies in US and Canada.

For years, the company also printed calendars for the Ukrainian National Credit Union Association (UNCUA), with headquarters in Chicago and the quarterly magazine "Credit Union Opinion" for our Rochester Ukrainian Federal Credit Union.

For many years Printing Methods printed Ukrainian language scout magazines "Hotuys" and "Yunak" edited by Liubomyr Onyshkevych, Tonia Horokhovych, Olha Kuzmowycz, Yury Monczak, Oksana Zakydalska and others. The Association of Ukrainian Artists of America also had their "Notes on Art" printed at Printing Methods.

It is worth noting, that the Ukrainian Museum in New York City had many of their bilingual publications printed such as "History of Ukrainian Emigration in America", "Lost Architectural Treasures of Kyiv", "Tree of Life", "Timeless Treasures" and others. Another interesting hard-cover book was also printed about life of the Ukrainian immigrants in the Displaced Persons Camp in Regensburg, Germany.

The World Federation of Ukrainian Women's Organizations published a luxury book on "Ukrainian folk costume" at Printing Methods. On the 50th Anniversary of the Ukrainian Catholic Diocese of Stamford, a hard cover book was printed about activities of the diocese and all their parishes. His company also printed books on the works of famous Ukrainian artists like Mychajlo Moroz and Nadia Somko. The book "Morska Mudrist" was printed at his company detailing the history of Ukrainian sea scouting. On the 100th anniversary of the Plast Ukrainian Scouting Organization, a large, richly illustrated 888-page hardcover book "Plast Almanac" detailed what Ukrainian scouts did in Ukraine and in diaspora in their first 100 years.

Myron Babiuk was on the committee that was one of the first in the

USA to raise funds for Ukrainian Greek Catholic Cardinal Joseph Slipyj released from Siberia in 1963. In August 1966 he personally delivered the funds raised by the Rochester community to Cardinal Joseph Slipyj's office at the Vatican in Rome.

Myron Babiuk was one of the founders of the Rochester Student Group, which supported the initiatives of the Department of Ukrainian Studies at Harvard University. He was the president of the Rochester Committee for Aid to Ukraine and the Rochester Chapter of the Children of Chernobyl Relief Fund (CCRF).

Babiuk was a member of the Board of Directors of the Rochester Ukrainian Federal Credit Union for 31 years (from 1977 to 2007) and its president for 15 years. During his term, the credit union moved from Joseph Avenue in Rochester, NY to a new location on Ridge Road in Irondequoit. The new building was purchased in 1987 and completely rebuilt.

In 1992 Myron Babiuk was elected to be the Chairman of the Ukrainian National Credit Union Association, headquartered in Chicago, an association of all Ukrainian credit unions in USA. He was also a member of the Society of Ukrainian Engineers in Buffalo, N. Y.

Myron Babiuk was a trustee and a lector of St. Josaphat Ukrainian Catholic Church and co-chair of the church building committee for the construction of a new two-million-dollar church designed by a famous architect, Prof. Radoslaw Zhuk from Montreal, Canada. In 1992, Myron Babiuk was elected "Outstanding Ukrainian of the Year" by The Greater Rochester Ukrainian American Community.

Myron is a lifelong member of Plast Ukrainian Scouting Organization and Plast "Siromanci" fraternity group. In 1962 he was "bunchuzny" at the first in USA International Plast Jamboree in East Chatham, New York. In 1964, he was "komendant" of the boy scout camp at "Novyi Sokil" in North Collins, NY and in 1967 he oversaw all the boy scouts at the International Plast Jamboree at "Baturyn" camp near Montreal, Canada. Babiuk was the national and international elected officer of the Ukrainian Scouting Organization and technical editor of the "Plast Almanac", printed in 2012 on the occasion of Plast 100th anniversary. He was a member of the Board of Directors of Plast Publishing in Toronto, Canada, and a member of the Committee to publish in Ukrainian and in English languages "Plast History" by history professor Orst Subtelny in Toronto, Canada.

Since 2008, he is still the administrator responsible for printing the high-quality 60-page magazine "Plastovy Shliakh", published quarterly and mailed from Rochester, NY to subscribers in 20 countries where Ukrainian scouts live, including Argentina, Australia, England, Ukraine, France, Italy, Germany, Canada, and the United States.

Myron Babiuk is married to Ulana Myroslawa Lalka Babiuk and they live on Ulana Lane, in Webster, NY. (Myron named the street after his wife Ulana). They have one daughter Diana Ashia Babiuk Stubbs, son-in-law Gregory Stubbs and three wonderful grandchildren: Alexandra, Arianna, and Colin.

This article composed from notes of Mirko Pylyshenko and Myron Babiuk

Мирон Баб'юк

Мирон Баб'юк, син старшини Січових Стрільців - Теодора і Надії Баб'юк з дому Терещин. Уродженець Тернопільщини, виїхав малим хлопцем з України під час Другої світової війни в Німеччину, з батьками і з старшим братом Зеновієм. В 1950 р. переїхали до Америки до Ньюарку, штат Нью Джерсі. В Ньюарку Мирон закінчив українську парафіяльну школу ім. Івана Хрестителя та середню школу. Сам зголосився до війська. Після закінчення військової служби, Мирон переїхав до Рочестеру, де продовжував вищі студії в Рочестерському Технічному Інституті. Після семи років професійної праці Мирон стає менеджером друкарні, а з часом її власником.

Побудувавши новий будинок, він переніс свою друкарню до нового будинку.

Друкарня Мирона Баб'юка була на досить високім рівні, де з нагоди 1000-ліття Хрещення України видано великий стінний календар малюнків маєстра Петра Андрусіва, який в тій категорії, з поміж усіх друкарень в Америці і Канаді, дістав перше місце.

Тут друкувалися також календарі Централі Українських Кооперативів Америки (ЦУКА) та журнал «Кооперативна Думка» нашої Української Федеральної Кредитової Спілки м. Рочестер.

В друкарні постійно друкувалися пластові журнали «Готуйсь» і «Юнак» за редакцією Любомира Онишкевича, Тоні Горохович, Ольги Кузьмович, Юрія Мончака та інших. Друковано також «Нотатки з Мистецтва», це були видання Об'єднання Українських Мистців Америки. Варта також відмитити ще двомовні, українською та англійською мовами, видання Українського Музею в Нью Йорку як «Історія Української Еміграції в Америці», «Втрачені архітектурні пам'ятки Києва», «Всевічні скарби», (Timeless Treasures), також книгу про життя українських емігрантів в таборі «Реґенсбург», Німеччина, які друкував Мирон.

Заходом Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), видано люксову книгу про «Український народний одяг» як також книгу з нагоди 50-ліття Української Католицької Єпархії в Стамфорді. Також видано гарні книги про життя і творчість славних малярів Михайла Мороза, і Наді Сопко, та книгу про морське пластування «Морська мудрість». А з нагоди 100-ліття Українського Пласту видано, гарно ілюстровано величезну книгу на 888 сторінок «Пластовий Альманах».

Мирон Баб'юк був першим в Америці, що організував збірку фондів на потреби звільненого з Сибіру кардинала Йосифа Сліпого

та особисто привіз гроші до канцелярії кардинала Йосифа в Римі.

В громадському житті в Рочестері Мирон Баб'юк був один з основників студентської громади, котра підтримала почин катедри Українознавства в Гарварді. Він був членом товариства Українських Інженерів в Бафало, Н. Й., Президент Рочестерського Комітету Допомоги Україні і Дітям Чорнобиля.

В Українській Федеральній Кредитовій Спілці в Рочестері Мирон Баб'юк був членом дирекції 31 років та 15 років президентом. За його каденцію, перебудовано новий будинок Української Федеральної Кредитової Спілки в м. Рочестер.

Мирон Баб'юк мав честь і бути Головою Дирекції Централі Українських Кооперативів Америки (ЦУКА) в Чикаго.

В Українській католицькій церкві св. Йосафата Баб'юк був мужем довір'я та спів-голова комітету будови нової два мільйонної церкви св. Йосафата за проектом проф. Радослава Жука з Мон-треалу. В 1992 р. Мирона Баб'юка назвали «Видатний Українець Року» в Українсько-Американській громаді м. Рочестер.

Мирон є довголітний член Пласту та пластового куреня Сіроманці. Кував свій характер провідника як виховник, впорядник, кошовий, станичний, Крайовий Референт Старших Пластунів в Америці та Головний Булавний Старших Пластунів. При Головні Пластовій Булаві Мирон був Діловодом Видань, та технічним редактором Пластового Альманаху з нагоди 100-ліття Пласту. Він є членом дирекції Пластового Видання в Торонті, Канада та член комітету видання Історії Пласту проф. Ореста Субтельного.

Від 2008 року, дбає про друк та адмініструє висилку з Рочестеру журнал «Пластовий Шлях» до 20 країн світу, де живуть українські пластуни.

Мирон Баб'юк одружений з Уляною Мирославою Лялка Баб'юк. Вони живуть на провулку Уляна, у Вебстер, Нью-Йорк. (Мирон назвав вулицю на честь своєї дружини Уляни). У них дочка Діана Ася Баб'юк Стаббс, зять Григорій Стаббс і троє чудових онуків: Олександра, Аріанна та Колін.

Ця стаття складена з нотаток Мірка Пилишенка та Мирона Баб'юка

УКРАЇНСЬКІ АВТОРИ РОЧЕСТЕРУ І ЇХНІ КНИГИ З КНИГОЗБІРКИ ВОЛОДИМИРА ПИЛИШЕНКА

(У - по-українськи, А - по-англійськи, Р - по-російськи)

- АДАМЧУК-»СЕМЧУК», Стефан. Спомини воїна УПА. Рочестер, Н. Й. 2004. – У
- БАБ'ЮК, Андрій. «Beatles Gear». Сан Франсиско, Каліфорнія: Backbeat Books. 2001. 256 ст. ілюстр. Також перекладена і надрукована на Німецькій та Японській мовах. – А
- БІЛЕЦЬКИЙ, Роман. Перед Грозою. Спасіння Євреїв. Рочестер, Н.Й. 2000. 76 ст. – У
- БІЛЕЦЬКИЙ, Роман. Жнива. Релігійні Вірші. Рочестер, Н.Й. 2002. 184 ст. – У
- БЕЛЛ, Е. Джордж. Сім'я Пансіос з Галиції. Онтаріо, Н. Й. 1979 – А
- БРАТУШ, Д. Джеймс. Історичні Хронології Української Громади міста Рочестер, Н.Й. Рочестер, Н.Й. 1973. 581 ст. ілюстр.
- ВИСОЦЬКИЙ, Роман. Спогади дивізійника. Чікаго. 1994. 176 ст. порт. – У
- ВІТКОВІЦЬКИЙ, Ігор. Зміна Високої Напруги. Нью Йорк. 1932. – А
- ГАВРИЛЯК, Володимир. Вільні козаки. Історія Українського Народного Дому в Рочестері, Н.Й. Торонто. 1970. 352 ст. ілюстр. – У
- ГАВРИЛЯК, Роман (псевдонім - Сват). Спомини минулих літ. Автобіографічна розповідь на правах рукопису. 1988. 119 ст. ілюстр. – У
- ГАЛАН, Анатоль (Іван ЕВЕНТУАЛЬНИЙ - псевдоніми Анатолія КАЛИНОВСЬКОГО, котрий жив в м.Рочестер, Н.Й. Сам родом з Чернігівщини. Член Союзу Українських Письменників «Слово», автор 21 книг протягом свого життя в Рочестері, від 1950-х років був мовним редактором багатьох Рочестерських видань, дописував до газет «Нові Дні», «Новий Шлях», «Народна Воля», та був редактором видавництва «Прометей» в Нью Йорку.) – У
- ГАЛАН, Анатоль (Іван ЕВЕНТУАЛЬНИЙ). Мої знайомі. Сатири. Відбита на правах рукопису. Німеччина. 1948. 40 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Пахощі. Оповідання. В-во М. Денисюка. 1959. 128 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Володар - страх. Драма на три дії. Буенос-Айрес: Перемога. 1956. 42 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Поразка маршала. Оповідання. Буенос-Айрес: Перемога. 1956. 176 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Будні советського журналіста. Спогади. Буенос-Айрес: Перемога. 1956. 208 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Чарівна дружина. Збірка оповідань. Накладом автора. Буенос-Айрес: Перемога. 1959. 142 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль (Іван ЕВЕНТУАЛЬНИЙ). Проти шерсти. Сатири, гуморески, пародії. Буенос-Айрес: в-во Ю. Середяка. 1962. 208 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Записки слідчого. Спогади. Торонто: в-во «Ми і світ». 1964. 188 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Між двома смертями. Повість. Нью-Йорк: в-во «Наша Батьківщина». 1964. 145 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Невигадане. Оповідання. Буенос-Айрес: в-во Ю. Середяка. 1967. 320 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Пригоди Рубенса. Повість. Вінніпег: в-во Тризуб. 1968. 118 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Про радість і біль. Збірка поезій. Філадельфія: в-во «Власна хата». 1970. 92 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Хам. Віршована повість. Буенос-Айрес: в-во Ю. Середяка. 1970. 109 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Розмова з минулим. Оповідання. Буенос-Айрес: в-во Ю. Середяка. 1971. 196 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Міркування серйозні... Злободенні гуморески. Філадельфія: в-во «Власна хата». 1971. 180 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль (Іван ЕВЕНТУАЛЬНИЙ). Сатири. Накладом автора. Торонто. 1971. 220 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Життя. Оповідання. Буенос-Айрес: в-во Ю. Середяка. 1976. 197 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль (Іван ЕВЕНТУАЛЬНИЙ). Про все потроху. Гуморески. Буенос-Айрес: в-во Ю. Середяка. 1978. 183 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Танець на ливні. Оповідання. Буенос-Айрес: в-во Ю. Середяка. 1980. 225 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. Корабель без керма. Повість. Буенос-Айрес: в-во Ю. Середяка. 1983. 245 ст. – У
- ГАЛАН, Анатоль. З минулих днів. Оповідання. Буенос-Айрес: в-во Ю. Середяка. 1989. 155 ст. – У

GERDAN, Оленка. Ритми Полонини. Поезії. Нью Йорк, Н.Й. 1964. 126 ст. – У
 ГУЛЬКЕВИЧ, Роман. В рядах УПА. Спомини. Товариство Вояків Української Повстанської Армії в США і Канаді. Том 2. 6 оповідань. Нью Йорк. 1999. – У
 ГУРАН, Богдан. Втеча до Свободи. Біографія П'ятох Родин. Рочестер, Н.Й. 2015. 114 ст. – У
 ГУРАН, Іван. Офіцер в Австрійській армії (1-ша світова війна). Полк, Флорида. – А
 ДЕМИДЕНКО, Л. Українська Народна Вишивка. Арка Торонто. 1953. 16 ст. – У
 ДМИТРІВ, Григорій. Проти хвиль. Спомини. Канада. 1964. 464 ст. – У
 ДМИТРІВ, Григорій. В боротьбі за правду. Спомини. Канада. 1970. 268 ст. – У
 ДОВГАЛЮК, Харитон. Кладка над потоком. Новела. Буенос-Айрес. 1969. 211 ст. – У
 ДОВГАЛЮК, Харитон. Буревій. Новела. Буенос-Айрес. 1971. 245 ст. – У
 ДОВГАЛЮК, Харитон. Соколова дочка. Новела. Буенос-Айрес. 1973. 263 ст. – У
 ДОВГАЛЮК, Харитон. Сповідь Андрія Заславського. Новела. Буенос-Айрес. 1977. 264 ст. – У
 ДОВГАЛЮК, Харитон. Со святим духом. Кліфтон, Н.Дж. 2001. 64 ст. – У/А
 ЕЛІЇВ, Зенон. Двадцять кіп писанок. Рочестер, Н.Й. 1994. 180 ст. ілюстр. – У
 ЗАГАЧЕВСЬКИЙ, Євстахій. Спогади фронтовика. Мюнхен. 1952. 237 ст. – У
 ЗАГАЧЕВСЬКИЙ, Євстахій. Белярія-Ріміні-Англія. Спогад. Мюнхен. 1968. 319 ст. – У
 ЗАГАЧЕВСЬКИЙ, Євстахій. Львівська братія. Новела. Торонто. 1962. 200 ст. – У
 ЗАГАЧЕВСЬКИЙ, Євстахій. Їх регіт не лякав... Буенос-Айрес. 1975. 189 ст. – У
 ЗАЛІЗНЯК, Юліан. Рід Охримовичів (коротка хроніка). Рочестер, Н.Й. 2000. 170 ст. – У
 ІВАНЦІВ, Василь. Село Путятинці (хроніка). Рочестер, Н.Й. 1966. 87 ст. - У
 ІВАНЦІВ, Василь. Привіт тобі, Україно. Рочестер-Торонто. 1971. 214 ст. - У
 КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКА ФУНДАЦІЯ. Перехідний Звіт Розкопок. Кам'янець-Подільський, Україна – У
 КИБКАЛО, Полікарп. Тернистим шляхом. Спомин. Буенос-Айрес. 1961. 167 ст. – У
 КИБКАЛО, Полікарп. Життєпис Й.Д. Коби Сталіна. Рочестер, Н.Й. 1953. 51 ст. - У
 КИБКАЛО, Полікарп. Шлях Диктатора Московії. Рочестер, Н.Й. 1958. 51 ст. - У
 КОБАСОВСЬКИЙ, Семен. Мій візит до України. Спогади. Рочестер, Н. Й. 1992. 51 ст. - У
 КОСЕНКО, Петро. Пізні грона. Сонети. Едмонтон. 1989. 180 ст. - У
 КОСЕНКО, Петро. Любов і туча, туча і любов. Сонети. Київ: в-во УСГА. 1992. 94 ст. - У
 КОСЕНКО, Петро. Трунок Євшану. Київ: в-во «Варта». 1995. 220 ст. порт. - У
 КОСЕНКО, Петро. Сонети. Київ: в-во «Логос». 1999. 316 ст. – У
 КОЗНАРСЬКИЙ, Мирослав (псевд. ГРНЯК, Любомир). На стежках історичних подій. Спомини Другої Світової Війни. Нью Йорк. 1979. 440 ст. – У
 КОЛЦЬО, Нестор. Чорноморська Мудрість. Рочестер, Н.Й. 2015. 400 ст. – У
 КУЖІЛЬ, Ярослав. Поезії і поеми на прерізні теми. Рочестер, Н. Й. 1990. – У
 ЛЕСІВ, Р. Михайло. Мій життєвий шлях. Спомини, автобіографія. Рочестер, Н.Й. 1995. 154 ст. ілюстр. - У
 ЛИКО, Іван (псевд. СКАЛА, Богдан). На грані мрії і дійсності. Спогади підпільника. Літопис Української Повстанської Армії. Том 37. Торонто-Львів. 2002. 482 ст. ілюстр. - У
 ЛОЙ, ЕВГЕН. Air Show Marketing Machine. 2017. 174 ст. – А
 ЛОЙ, ЕВГЕН. Facebook Marketing Machine. 2017. 174 ст. – А
 ЛУКАШЕВИЧ-ПОЛОН, Оксана. Маггреб Лакса. Далекий Захід. Поезія з ілюстраціями. Пенн Ян, Н.Й. 1971. 14 ст. - А
 ЛЯЛЮК, Катерина (псевд. ГРІЗНА). Віра, Надія, Любов. Під редакцією Марії Паньків. Український архів. Варшава. 2001. 290 ст. ілюстр. – У
 МАКОГОН, Валентина. ДЕНИСЕНКО, Тамара. Перші кроки (для вивчення української абетки). Нью Йорк-Рочестер: Шкільна Рада УККА. 1978. 116 ст. ілюстр. – У

ОМЕЦІНСЬКИЙ, Омелян. Епиктет, енхейридон і фрагменти. Переклад. Буенос-Айрес. 1976. 103 ст. – У

ОПАРЕНКО, Г. Петро (Архімандрит). Суд Божий. Розповіді, легенди. Буенос-Айрес. 1962. 191 ст. ілюстр. – У

о.ЧАВС, Петро. У Вирі Життя. Спомини. Стемфорд. 1976. 376 ст. – У

ПЕТРІВ, А. Економічне Розуміння Історії. Рочестер, Н.Й. 1922. 16 рр. – У

ПИЛИШЕНКО-КОЛЦЬО, Катя. Розгалуження. Історичні розповіді шістьох основоположників національних організацій танцю. Нью Йорк: The American Dance Guild. 2000. 231 ст. ілюстр. – А

ПОПОВИЧ, Володимир. Дольницька Марія - Емаль (творчість). Переклад Юліана Залізняка. Рочестер, Н.Й. 1978. 134 ст. ілюстр. – У

РУСНАК, Ірина. Українські музеї, галереї та збірки в Західній Діаспорі. Торонто: Світова Федерація Українських Жіночих організацій. 1996. 44 ст. ілюстр. – У/А

РУСНАК, Мирон. Спомини з Української служби Батьківщині. Рочестер - Івано-Франківськ. 1995. 26 ст. порт. – У

СУХОВАНЧЕНКО, Степан. Про Заразливі Недуги. Українська Військова Місія. Зальцвель. 1920. – У

ТРАЧ, Роман. Людинознавства Психологія. Університетське Видавництво «Пульсари». 2019. 185 ст. – У

ФЕДОРЕНКО, Євген. Стилеві Шукання Михайла Коцюбинського. Торонто - Нью Йорк. 1975. 57 ст. – У

ХРУЩ, Іван. Білий камінь. Вірші українською і російською мовами. Рочестер, Н.Й. 2005. 238 ст. – У/Р

ЧЕРВІНСЬКА, Оля (псевд. КАЛИНА). Віра, Надія, Любов. Під редакцією Марії Паньків. Український архів. Варшава. 2001. 20 ст. ілюстр. – У

ЧОРНІЙ, Степан. Карпенко Карий і театр. Мюнхен: Український Вільний Університет. 1978. 175 ст. – У

ЧОРНІЙ, Степан. Граматика української мови. Частина 1. Брокпорт, Н.Й. 1969. 115 ст. – У

ЧОРНІЙ, Степан. Граматика української мови. Частина 2. Брокпорт, Н.Й. 1970. 120 ст. – У

ЧОРНІЙ, Степан. Історія української літературної мови ХХ сторіччя. Мюнхен: Український Вільний Університет. 1975. 109 ст. – У

ЧОРНІЙ, Степан. Український театр і драматургія. Мюнхен: Український Вільний Університет. 1980. 468 ст. – У

ЧОРНОБИЛЬ, Роман. Рефлексії. Рочестер. 1989. 250 ст. – У

УКРАЇНСЬКА МОГИЛЯНСЬКО-МАЗЕПІНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК. Творчість Ірини Банах-Твердохліб. Малярство. Емаль. Графіка. Батік. Вибійка. Кераміка. Торонто. 1987. 206 ст. ілюстр. – У/А

**UKRAINIAN AUTHORS OF ROCHESTER AND THEIR BOOKS FROM
WOLODYMYR PYLYSHENKO'S COLLECTION**

(U - Ukrainian, E - English, R - Russian)

- ADAMCHUK-"SEMCHUK", Stefan. Memories of an UPA warrior. Rochester, NY. 2004. – U
- BABIUK, Andy. "Beatles Gear". San Francisco, CA: Backbeat Books. 2001. 256 pp. illus. Also translated and published into German and Japanese. – E
- BRATUSH, D. James. Historical Documentary of the Ukrainian Community of Rochester, New York. Rochester, N.Y. 1973. 581 pp. illus. – E
- BELL, E. George. The Pancios from Galicia. Ontario, NY. 1979. – E
- BILETSKYJ, Roman. Before the Thunderstorm. Saving the Jewish People. Rochester, NY. 2000. 76 pp. – U
- BILETSKYJ, Roman. Harvest. Religious Poems. Rochester, NY. 2002. 184 pp. – U
- CHERVINSKA, OLGA (pen name: KALYNA). Faith, Hope, Love. Edited by Maria Pankkiv. Warsaw, Poland : Ukrainian Archives. 2001. 20 pp. illus. – U
- CHORNEY, Stephen S. Karpenko Karyj and Theater. Munich: Ukrainian Free University. 1978. 157 pp. – U
- CHORNEY, Stephen S. Grammar of the Ukrainian Language. Brockport, N.Y. 1965. 125 pp. – U
- CHORNEY, Stephen S. History of Ukrainian Literature of the XX Century. Munich: Ukrainian Free University. 1975. 109 pp. – U
- CHORNEY, Stephen S. Ukrainian Theatre and Dramaturgy. Munich: Ukrainian Free University. 1980. 486 pp. – U
- CHORNOBIL, Roman. Reflections. Rochester, N.Y. 1989. 250 pp. – U
- DEMYDENKO, L. Ukrainian Embroidery. Arka Toronto. 1953. 16 pp. – U
- DMYTRIW, Hryhori. Against the Waves. Memoirs. Canada. 1964. 464 pp. – U
- DMYTRIW, Hryhori. In the Fight for the Truth. Memoirs. Canada. 1970. 268 pp. – U
- DOWHALUK, Charyton. Bridge over the Stream. Novel. Buenos-Aires. 1969. 211 pp. – U
- DOWHALUK, Charyton. The Violent Storm. Novel. Buenos-Aires. 1971. 245 pp. – U
- DOWHALUK, Charyton. The Confession of Andrij Zaslawsky. Novel. Buenos-Aires. 1977. 264pp. – U
- DOWHALUK, Charyton. Sokil's Daughter. Novel. Buenos-Aires. 1973. 263 pp. – U
- DOWHALUK, Charyton. With the Holy Spirit. Rochester, N.Y. 2000. 64 pp. – U/E
- DUTCHAK, Halyna. Stepan Chornij. Cultural & Community Activist. Published in Suchasnist Monthly. 1918-1980. 122-125 pp. – U
- ELYJIW, Zenon. Sixty Score of Easter Eggs. Rochester. 1994. 180 pp. illus. – U/E
- EWANCIW, Wasyl. Village of Putiatyni. Chronicle. Rochester. 1966. 87 pp. illus. – U/E
- EWANCIW, Wasyl. Salute to you, Ukraine. Outline of village Putiatyni. Rochester – Toronto. 1971. 214 pp. illus. – U/E
- FEDORENKO, Ewen. Stylevi Shukannya Myhayla Kocyubynskogo. Toronto – New York. 1975. 57 pp. – U
- GERDAN, Olenka. Rhythms of the Meadow. Poems. New York, N.Y. 1964. 126 pp. – U
- GURAN, Bohdan. Flight to Freedom. Biographies of Five Families. Rochester N.Y. 2015. 114 pp. – U
- GURAN, Ivan. Officer in Austrian army (WW I). Polk City, FL. – E
- HALAN, Anatol. (pen name: Ivan EVENTUALNYI, whose true name was Anatol KALYNOVSKY. Author of 21 books, all in Ukrainian, published in USA, Canada, Argentina and Germany. Member of Ukrainian Writers' Union in Diaspora, Kalynovsky lived in Rochester, since 1950 edited many books and was publishing in many Ukrainian newspapers and magazines. He was very active in Rochester Ukrainian Community).
- HALAN, Anatol (Ivan EVENTUALNYI). Moji Znajomi. Satire. Germany. 1948. 40 pp. – U
- HALAN, Anatol. Pahoschi. Short Story. 1959. 128 pp. – U
- HALAN, Anatol. Volodar - Strah. Drama (3 parts). Buenos Aires: Victory. 1956. 42 pp. – U

HALAN, Anatol. Porazka Marshala. Short Story. Buenos Aires: Victory. 1956. 176 pp. – U

HALAN, Anatol. Budni Sovetskoho Zhurnalista. Memories. Buenos Aires: Victory. 1956. 208 pp. – U

HALAN, Anatol. Charivna Druzhyna. Short Stories. Buenos Aires: Victory. 1959. 142 pp. – U

HALAN, Anatol (Ivan EVENTUALNYI). Proty Shersty. Satire, parodies. Buenos Aires. 1962. 208 pp. – U

HALAN, Anatol. Zapysky Slidchoho. Memories. Toronto. 1964. 188 pp. – U

HALAN, Anatol. Mizh Dvoma Smertyamy. Novel. New York. 1964. 145 pp. – U

HALAN, Anatol. Nevyhadane. Short Story. Buenos Aires. 1967. 320 pp. – U

HALAN, Anatol. Pryhody Rubensa. Novel. Winnipeg. 1968. 118 pp. – U

HALAN, Anatol. Pro Radist' i Bil'. Poetry Book. Philadelphia. 1970. 92 pp. – U

HALAN, Anatol. Hum. Novel (in verses). Buenos Aires. 1970. 109 pp. – U

HALAN, Anatol. Rozmova z Mynulym. Short Story. Buenos Aires. 1971. 196 pp. – U

HALAN, Anatol. Mirkuvannya Seryozni. Humoresque. Philadelphia. 1971. 180 pp. – U

HALAN, Anatol (Ivan EVENTUALNYI). Satires. Toronto. 1971. 220 pp. – U

HALAN, Anatol. Zhyttya. Short Story. Buenos Aires. 1976. 197 pp. – U

HALAN, Anatol (Ivan EVENTUALNYI). Pro Vse Potrohu. Humoresque. Buenos Aires. 1978. 183 pp. – U

HALAN, Anatol. Tanec' Na Lynvi. Short Story. Buenos Aires. 1980. 225 pp. – U

HALAN, Anatol. Korabel' Bez Kerma. Novel. Buenos Aires. 1983. 245 pp. – U

HALAN, Anatol. Z Mynulyh Dniv. Short Story. Buenos Aires. 1989. 155 pp. – U

HAWRYLAK, Walter. Free Cossacks. Toronto: Ukrainian Civic Center History. 1970. 352 pp. illus. – U/E

HAWRYLAK, Roman (pen name: Swat). Memoirs of bygone years. Autobiography. Xerox. 1988. 199 pp. illus. – U

KHRUSHCH, Ivan. White Stone. Poems in Ukrainian and Russian languages. Rochester, N.Y. 2005. 238 pp. – U/R

KOBASOVSKYJ, Semen. My Visit to Ukraine. Memories. Rochester, N.Y. 1992. 51 pp. – U

KOLCIO, Nestor. A Sourcebook of Wisdom, for Sea Scouts. Rochester, N.Y. 2015. 400 pp. – U

KOSENKO, Petro. The Late Bunches. Sonnets Edmonton. 1989. 180 pp. – U

KOSENKO, Petro. Love and Longing, Longing and Love. Sonnets. Kyiv. 1992. 92 pp. – U

KOSENKO, Petro. Trunok Jevshanu. Sonnets. Kyiv. 1995. 220 pp. port. – U

KOSENKO, Petro. Sonnets. Kyiv. 1999. 316 pp. – U

KAM'JANETS-PODILSK Foundation. Transitional Report – Excavations. Kam'janets-Podilsk. 1992. – U

KOZNARSKY, Myroslav (pen name: HIRNIAK Lubomyr). On the Parts of Historical Happenings. WWII Memoirs. New York. 1979. 440 pp. – U

KUZHIL, Yaroslav. Poems on different topics. Rochester, NY. 1990. – U

KYBKALO, Polikarp. Along a Thorny Path. Memoirs. Buenos Aires. 1961. 167 pp. – U

KYBKALO, Polikarp. Biography of Koby Stalina. Rochester, NY. 1953. 51 pp. – U

KYBKALO, Polikarp. Shlyah Dyktatora Moskovii. Rochester, NY. 1958. 51 pp. – U

LESIV, R. Mychailo. My Life's Journey. Memoirs. Rochester, N.Y. 1995. 154 pp. – U

LUKASZEWCZ-POLON, Oksana. Magherb Laska. The Far Sunset. Poetry and Illustrations. Penn Yan, N.Y. 1971. 14 pp. – E

LALUK, Kateryna (pen name: HRIZNA). Faith, Hope, Love. Edited by Maris Pankiv. Warsaw, Poland: Ukrainian Archives. 2001. 290 pp. illus. – U

LOJ, Eugene. Air Show Marketing Machine. 2017. 174 pp. – E

LOJ, Eugene. Facebook Marketing Machine. 2017. 174 pp. – E

LYKO, Ivan (pen name: SKALA, BOHDAN). At the Edge of a Dream and Reality. Memoirs. Toronto-Lviv: Litopys UPA. Vol. 37. 482 pp. illus. – U

MAKOHON, Valentyna & DENYSENKO, Tamara. The First Steps. Textbook for Ukrainian Language - beginners. New York – Rochester School Council of Ukrainian Congress Committee of America. 1978. 116 pp. illus. – U

OMECINSKYJ, Omelian. Epitetus, Encheiridion and Fragments. Ukrainian translation. Buenos-Aires. 1976. 103 pp. – U

OPARENKO, H. Petro (Archpriest). God's Court. Short stories, legends. Buenos- Aires. 1962. 191 pp. illus. – U

o.CHAVS, PETRO. In the Vortex of Life. Memories. Stamford. 1976. 376 pp. – U

PETRIV, A. Economic Understanding of History. Rochester. 1922. 16 pp. – U

PYLYSHENKO-KOLCIO, Katja. Branching out. Oral Histories of the Founders of Six National Dance Organizations. New York: The American Dance Guild. 2000. 231 pp. port. – E

RUSSNAK, Iryna. Ukrainian Museums, Galleries & Collections. Toronto: World Federation of Ukrainian Womens' Organizations. Toronto. 1996. 44 pp. – U/E

RUSSNAK, Myron. Memoirs from Ukrainian Service to Fatherland. Rochester – Ivano –Frankivisk. 1995. 26 pp. port. – U

SUKHOVANCHENKO, Stepan. About Contagious Ailment. Ukrainian Military Mission. Zaltsvel. 1920. – U

TRATCH, Roman. People's Psychology. University Publishing House "Pulsary". 2019. 185 pp. – U

TURNER, Cathy. See it, Believe it, Be it. Article in "Awaken the Olympian Within." Stories from America's Greatest Olympic Motivators. Torrance, CL: John Naber Griffen Publishing Group. 1999. 9 pp. – E

ZAHACHEVSKY, Ewhen. Memoirs of the Solider. Munich. 1952. Xerox copy, 2nd edition. 72 pp. – U

ZAHACHEVSKY, Ewhen. Lviv's Brotherhood. Novel. Toronto. 1962. 200 pp. – U

ZAHACHEWSKYJ, Ewstachij. Belaria-Rimini- England. Memoirs. Munich. 1968. 319 pp. – U

ZAHACZEWSKYJ, Ewstachij. The Howl of Death did not Scare Him. Buenos-Aires. 1975. 189 pp. – U

ZAHACZEWSKYJ, Ewstachij. Critiques, Comments and Adds (for 3 books written by Ewstachij Zahaczewskyj). Special collection of author. 48 pp. – U

ZALIZNJAK, Julian. Family of Okhrymovych Family (short chronicles). Rochester, N.Y. 2000. 170 pp. – U

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, Branch 120 in Rochester, N.Y. Wandering with Teddy. The Workbook for Pre-school Ukrainian Language Class. Printed in full color. Rochester, N.Y. 2000. pp. – U

UKRAINIAN MOHYLO-MAZEPIAN ACADEMY OF ARTS AND SCIENCES. The Art of Irene Banach-Tverdochlib. Painting, Enameling, Batik, Textiles, Ceramics, Printing on Fabric, Graphics. Toronto. 1987. 206 pp. illust. – U/E

VITKOVITSKY, Ihor. High Power Switching. New York. 1932. – E

VYSOCKY, Roman. Memoirs of the Soldier. Chicago. 1994. 176 pp. port. – U

років
Незалежності
України

